

	Tel: +46-60-18 59 00; Fax: +46-60-18 59 34 E-mail: registrator.ak.sundsvall@aklagare.se Județe: Norrbotten, Västerbotten, Jämtland, Västernorrland
--	--

Birourile de combatere a criminalității economice și zonele corespunzătoare de acoperire geografică:

Departamentul pentru Regiunea de Est al Biroului de Combatere a Criminalității Economice	Box 821 101 36 STOCKHOLM Tel: +46-8-762 00 00; Fax: +46-8-762 01 01 E-mail: registrator.ostra@ekobrottsmyndigheten.se Județe: Stockholm, Gotland
Departamentul pentru Regiunea de Vest al Biroului de Combatere a Criminalității Economice	Box 2333 403 15 GÖTEBORG Tel: +46-31-743 18 00; Fax: +46-31-743 19 50 E-mail: registrator.vastra@ekobrottsmyndigheten.se Județe: Västra Götaland, Halland
Departamentul pentru Regiunea de Sud al Biroului de Combatere a Criminalității Economice	Box 27 201 20 MALMÖ Tel: +46-40-662 28 00; Fax: +46-40-662 29 00 E-mail: registrator.sodra@aklagarmyndigheten.se Județe: Skåne, Blekinge

România:

Address	Cod	Telefon	Fax	E-mail
Parchetul de pe lângă Tribunalul Alba	cod 51011	40-258-813105 40-258-813107	40-0258-812203	pt_alba@mpublic.ro
Parchetul de pe Tribunalul Hunedoara	cod 330025	40-0254-212646 40-0254-217198	40-0254-213556	pt_hunedoara@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Sibiu	cod 550024	40-0269-211429	40-0269-213325	pt_sibiu@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Str. Mihai Eminescu nr. 2, județul Bacău	cod 600258	40-0234-515080	40-0234-	pt_bacau@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Neamt	cod 610029	40-0233-211341 40-0233-211342 40-0233-211343	40-0233-215958	pt_neamt@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov	cod 020921	40-0268-418306 40-0268-415604		pt_brasov@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Covasna	cod 520023	40-0267-311855 40-0267-351802	40-0267-312829	pt_covasna@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul București	cod 030243	40-021-3135524 40-021-3135523	40-021-3149200	pt_bucuresti@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Călărași	cod 910125	40-0242-311395 40-0242-311395	40-0242-316593	pt_calarasi@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Giurgiu	cod 080035	40-0246-215012 40-0246-213119	40-0246-213889	pt_ialomita@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Ialomița	cod 920064	40-0246-211687 40-0243-230623 40-0243-236623 40-0243-236622	40-0243-232890	pt_ialomita@mpublic.ro

Parchetul de pe lângă Tribunalul Teleorman	Alexandria, str. Gheorghe Doja nr. 41, Judetul Teleorman	cod 140045	40-0247-311290 40-0247-310066	40-0247-315184	pt_teleorman@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Tulcea	Str. Mircea cel Bătrân nr. 108, Judetul Tulcea, str. Frumoasei nr. 8, judetul Tulcea	cod 900492 cod 82003	40-0241-616042 40-0240-512359 40-0240-517892	40-0241-516016	pt_constanta@mpublic.ro pt_tulcea@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Dolj	Str. Libertății nr. 9, Craiova	cod 200421	40-0251-414820 40-0251-415651	40-0251-412074 40-0251-	pt_dolj@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Gorj	Târgu Jiu, str. Geneva nr. 11, judetul Gorj	cod 210143	40-0253-218639 40-0253-218654	40-0253-217144	pt_gorj@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Mehedinți	Drobeta Tr. Severin, str. Theodor Costescu nr. 6, Judetul Mehedinți	cod 220234	40-0252-316102 40-0252-316367	40-0252-315983	pt_mehedinți@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Olt	Slatina, str. Mihai Eminescu nr. 50, judetul Olt	cod 230116	40-0252-312792 40-0249-411653	40-0252-40-249-433857	pt_olt@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Călărași	Calea Dorobanților nr. 2-4, Judetul Călărași	cod 400117	40-0249-437267 40-0264-431042 40-0264-431732	40-0264-431041	pt_calrași@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Maramureș	Baia Mare, str. 1 Mai nr. 8/A, jud. Maramureș	cod 430331	40-0262-211566 40-0262-211569	40-0262-215098	pt_maramures@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Bistrița-Năsăud	Bistrita, str. Liviu Rebreanu nr. 1, judetul Bistrita, Năsăud	cod 420008	40-0263-231250 40-0260-613315	40-0263-231444 40-0260-612089	pt_bistrita_nasaud@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Sălaj	Zalău, str. Tudor Vladimirescu nr. 12, judetul Sălaj	cod 450067	40-0260-612120	612089	pt_salaj@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Galați	Str. Basarabiei nr. 47, Judetul Galați	cod 800002	40-0236-411340	40-0236-	pt_galati@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Brăila	Braila, Calea Calărășilor nr. 47, judetul Brăila	cod 810017	40-0239-612290	40-0239-	pt_braila@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Vrancea	Focșani, str. Cuza Vodă nr. 43, judetul Vrancea	cod 620034	40-0237-227781 40-0237-227780	40-0237-227780	pt_vrancea@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Iași	Str. V. Conta nr. 28, Judetul Iași	cod 700106	40-0232-212566	40-0232-	pt_iasi@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Vaslui	Vaslui, str. M. Kogălniceanu nr. 31, judetul Vaslui	cod 730104	40-0235-312562 40-0235-340771	40-0235-311684	pt_vaslui@mpublic.ro

Parchetul de pe lângă Tribunalul Bihor	Str. Aurel Lazăr nr. 12, Județul Bihor	410043	40-0259-412027	40-0259-412408	pt_bihor@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Satu Mare	Satu Mare, str. Mihai Viteaz nr. 8, județul	440037	40-0261-711138	40-0261-711138	pt_satu_mare@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Argeș	B-dul Eroilor nr. 47, Județul Argeș,	110416	40-0248-222990	40-0248-224044	pt_arges@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Râmnicu Vâlcea	Râmnicu Vâlcea, str. Carol I nr. 10, județul	240173	40-0250-738020	40-0250-738020	ptib_arges@yahoo.com
Parchetul de pe lângă Tribunalul Str. Buna Vestire nr. 1 A, Județul Prahova	Str. Buna Vestire nr. 1 A, Județul Prahova	100576	40-0244-540451	40-0244-540451	pt_prahova@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Buzău	Buzău, str. Unirii nr. 170, județul Buzău	120236	40-0238-721653 40-0238-721654 40-0238-721654	40-0238-721653 40-0238-721654 40-0238-721654	pt_buzau@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Dâmbovița	Târgoviște, str. Justiției nr. 1, județul Buzău	130017	40-0245-612774 40-0245-611158	40-0245-612774 40-0245-611158	pt_dimbovita@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Str. Ștefan cel Mare nr. 29, Județul Suceava	Str. Ștefan cel Mare nr. 29, Județul Suceava	720062	40-0230-207501	40-0230-207501	pt_suceava@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Botoșani	Botoșani, str. Maxim Gorki nr. 6-8, județul Botoșani	710222	40-0231-512790- int. 102	40-0231-510154	pt_botosani@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Harghita	Miercurea Ciuc, str. Gheorghe Doja nr. 6, județul Harghita		40-0266-371170 40-0266-372322	40-0266-372188	pt_harghita@mpublic.ro , parcheth@r-astrol.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Mureș	Târgu Mureș, str. Justiției nr. 1, județul Mureș	540069	40-0265-264828 40-0721-332400	40-0265-264512	pt_mures@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Timiș	Str. Eugeniu de Savoya nr. 2 A, Județul Timiș	300055	40-0256-498230 40-0256-498371	40-0256-498070	pt_timis@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Arad	Arad, str. Nicolae Grigorescu nr. 8, județul Arad	310131	40-0257-235153 40-0257-235102 40-0257-235941	40-0257-234940	pt_arad@mpublic.ro
Parchetul de pe lângă Tribunalul Caraș Severin	Reșița, str. Horea nr. 2-4, județul Caraș Severin	320061	40-0255-212387 40-0255-215825	40-0255-213532	pt_caras_severin@mpublic.ro

	Adress	Cod	Telefon	Fax	E-mail
Tribunalul Alba	Alba Iulia str. Iuliu Maniu nr 24, Alba Iulia (Alba)	510111	+40 238811184	+40 238811184	aberghea@just.ro
Tribunalul Arad	Arad, B-dul Vasile Milea nr 2 - 4, Arad (Arad)	310131	+40 257228908	+40 257228908	diana.daraban@just.ro
Tribunalul Arges	Pitesti, Bd Eroilor nr 3 - 5, Pitesti (Arges)	110416	+40 248216.599	+40 248216.599	tribunalul-arges@just.ro
Tribunalul Bacau	Bacau, Str. Cuza Voda, nr 1, Bacau (Bacau)	600274	+40 234207604	+40 234207601	tribunalul-bacau-info@just.ro
Tribunalul Bihor	Oradea, Parcul Traian, nr. 10, Oradea (Bihor)	410033	+40 259414896	+40 259414484	yberghet@just.ro
Tribunalul Bistrita-Nasaud	Bistrita str Alba Iulia nr. 1, Bistrita (Bistrita-Nasaud)	420178	+40 263213528	+40 263231309	tribunalul-bistritanasaud-info@just.ro
Tribunalul Botosani	Botosani, str. Maxim Gorki nr 8, Botosani (Botosani)	710171	+40 231511739	+40 231531832	tribunalul-botosani@just.ro
Tribunalul Brasov	Brasov, Bd.15 Noiembrie nr. 45, Brasov (Brasov)	500097	+40 268413056	+40 268418054	tribrasov@just.ro
Tribunalul Braila	Braila, jud. Braila str. Calea Calarasilor nr. 47, Braila (Braila)	810650	+40 239613975	+40 239612608	tribunalul-braila@just.ro
Tribunalul Bucuresti	Bucuresti, bd. Unirii, nr. 37, sector 3, Bucuresti - Sector 3	030823	+40 213187700	+40 213187731	tribunalul-bucuresti@just.ro
Tribunalul Buzau	Buzau, Bd. N. Balcescu, nr. 8, Buzau (Buzau)	120187	+40 238717960	+40 238171959	tribunalul-buzau@just.ro
Tribunalul Calarasi	Calarasi, str. Viitor, nr 69 , Calarasi (Calarasi)	910070	+40 242311947	+40 242316157	trcl@just.ro
Tribunalul Caras-Severin	Resita, Str. Horea nr. 2 - 4, Resita (Caras-Severin)	320061	+40 255212800	+40 255211554	ddetesan@just.ro
Tribunalul Cluj	Cluj-Napoca, Str. Dorobantilor nr. 2- 4, Cluj-Napoca (Cluj)	400117	+40 264596110	+40 264595844	urs.petrut@just.ro
Tribunalul Cluj - comercial	Cluj-Napoca, Str. Dorobantilor nr. 2- 4, Cluj-Napoca (Cluj)	400117	+40 264596110	+40 264595844	curtecl@just.ro
Tribunalul Constanta	Constanta str. Traian nr. 31, Constanta (Constanta)	900725	+40 241606597	+40 241551343	abuzelan@just.ro
Tribunalul Covasna	Sf. Gheorghe, str. Kriza Janos nr. 2, Sfanta Gheorghe	520023	+40 267311606	+40 267316053	tribunalul-dambovitia-
Tribunalul Dambovitia	Targoviste, B-dul Independentei nr. 34, Targoviste (Dambovitia)	130105	+40 245612344	+40 245611893	brn@just.ro
Tribunalul Dolj	Craiova, jud Dolj, str. Brestei nr.12, Craiova (Dolj)	200420	+40 251418612	+40 254198512	tribunalul-dolj@just.ro
Tribunalul Galati	Galati, Jud. Galati, str. Brailei Nr.153, Galati (Galati)	800319	+40 236460331	+40 236460331	gabutela.gagu@just.ro
Tribunalul Giurgiu	Giurgiu, str. Portului, nr. 13, Giurgiu (Giurgiu)	080015	+40 246212725	+40 246217492	mizvoranu@just.ro
Tribunalul Gorj	Targu Jiu, jud. Gorj, str.Tudor Vladimirescu nr.34, Targu-Jiu	210132	+40 253212536	+40 253212536	tribunalul-giurgiu-info@just.ro
Tribunalul Harghita	Miercurea Ciuc, str Gheorghe Doja nr 6, Miercurea-Ciuc (Harghita)	530132	+40 266371616	+40 266310145	tribunalul-gorj@just.ro
				+40 266310145	nbleoju@just.ro

Tribunahul Hunedoara	Deva, b-dul 1 Decembrie, nr.35, Deva (Hunedoara)	330005	+40 254211574	+40 254216333	lbenta@just.ro lbenta@just.ro
Tribunahul Ialomita	Slobozia, bd. Cosminului, nr. 12, Slobozia (Ialomita)	920064	+40 243236952	+40 243231652	tribunahul-ialomita@just.ro
Tribunahul Iasi	str. Anastasie Panu, nr. 25bis, Iasi (Iasi)	700024	+40 232260600	+40 232260411	tribunahul-iasi@just.ro
Tribunahul Maramures	Baia Mare, B-dul Republicii nr. 2A, Baia Mare (Maramures)	430264	+40 262218282	+40 262218209	tribunahul-m@just.ro
Tribunahul Mehedinti	B-dul Carol I, nr. 14, Drobeta-Turnu Severin (Mehedinti)	220106	+40 252311506	+40 252314666	cristiana.stoicescu@just.ro
Tribunahul Mures	Targu Mures, str. Bolyai nr. 30, Targu Mures (Mures)	540067	+40 265260333	+40 265267856	secretariat@just.ro
Tribunahul Neamt	Piatra Neamt, Str. Mihai Eminescu, Nr. 30, Piatra-Neamt (Neamt)	610029	+40 233212717	+40 233232363	tribunahul-neamt@just.ro
Tribunahul Olt	Slatina, jud. Olt, str. Manastirii nr. 2, Slatina (Olt)	230038	+40 249414989	+40 249435782	tribunahul-olt@just.ro
Tribunahul Prahova	Ploiesti, jud. Prahova, str. Gheorghe Lazar nr. 6, Ploiesti (Prahova)	100031	+40 244542408	+40 244542408	tribunahul-prahova@just.ro
Tribunahul Satu Mare	Satu Mare, Str. Mihai Viteazul nr. 8, Satu Mare (Satu Mare)	440037	+40 261716375	+40 261711085	tribunahul-satunmare@just.ro
Tribunahul Salaj	Str. Tudor Vladimirescu, nr. 12, Zalau (Salaj)	450067	+40 260611085	+40 260611551	tsj@just.ro
Tribunahul Sibiu	Sibiu, Bd. Victoriei, nr. 11, Sibiu (Sibiu)	550024	+40 269217104	+40 269217702	imitricea@just.ro
Tribunahul Suceava	Suceava, str. Stefan cel Mare nr. 62, Suceava (Suceava)	720062	+40 230214948	+40 230214874	mihailungureanu@just.ro nicolazettel@just.ro
Tribunahul Teleorman	Alexandria, str. Independentei nr. 22, Alexandria (Teleorman)	140041	+40 247311323	+40 247311323	tribunahul-teleorman@just.ro
Tribunahul Timis	Timisoara, Piată Tepeș Voda nr. 2, Timisoara (Timis)	300055	+40 256498044	+40 256200040	tribunahul-timis@just.ro
Tribunahul Tulcea	Tulcea, str. Pacii nr. 83, Tulcea (Tulcea)	820048	+40 240512359	+40 240518544	tribunahul-tulcea@just.ro
Tribunahul Valcea	Ramnicu Valcea, str. Scurul Revolutiei nr. 1, Ramnicu Valcea (Valcea)	240394	+40 250739120	+40 250732207	tribunahul-valcea@yahoo.com nsports@just.ro
Tribunahul Vaslui	Vaslui, str. Stefan cel Mare, nr. 18-20, Vaslui (Vaslui)	730138	+40 235311032	+40 235312432	mirela_dinu@just.ro

Tribunalul Vrancea	Focsani, jud. Vrancea, str. Cuza Vodan nr. 8 Focsani (Vrancea)	620034	+40 237216000	+40 237612665	tribunalul-vrancea@just.ro
--------------------	---	--------	---------------	---------------	--

Tărilor de Jos:

De Officier van Justitie (= Procuror)
p/a IRC-Noord Oost Nederland
Postbus 346
9400 AH Assen; Tărilor de Jos
tel: +31 (0)592 - 38 30 30; fax: +31 (0)592 - 38 30 31
e-mail: ircnoord@drenthe.politie.nl
persoana de contact: Dl. W. van de Vrede
(IRC se va muta în Groningen în viitorul apropiat)

De Officier van Justitie
p/a IRC-Limburg
Postbus 133
6200 AC Maastricht; Tărilor de Jos
tel: +31 (0)45 - 400 56 80; fax: +31 (0)45 - 400 56 99
e-mail: maa-info-irc@maasrr.drp.minjus.nl
persoana de contact: Dl. J. Arets
(IRC se va muta în IRC ZUID în viitorul apropiat)

De Officier van Justitie
p/a IRC-Rotterdam-Dordrecht
Postbus 70023
3000 LD Rotterdam; Tărilor de Jos
tel: +31 (0)10 - 274 79 50; fax: +31 (0)10- 275 02 75
e-mail: irc@easynet.nl
persoana de contact: Dl. M. Sprenger

De Officier van Justitie
p/a IRC-Amsterdam
Postbus 84500
1080 BN Amsterdam; Tărilor de Jos
tel: +31 (0)20 - 54 13 696; fax: +31 (0)20 -54 12 175
e-mail: ircamsterdam@amsarr.drp.minjus.nl
persoana de contact: Ms. L. Ang

De Officier van Justitie
p/a Landelijk IRC
Postbus 891
2700 AW Zoetermeer; Tărilor de Jos
tel: +31 (0)79 - 345 99 88; fax: +31 (0)79 - 345 99 80
e-mail: jessica.jansen@klpd.politie.nl
persoana de contact: Jessica Jansen

De Officier van Justitie
p/a IRC-Noordwest en Midden Nederland
Postbus 6079
2001 HB Haarlem; Tărilor de Jos
tel: +31 (0)23 - 8883000; fax: +31(0)23 - 8883197

e-mail: irchaarlem@haaarr.drp.minjus.nl
persoana de contact: Ms. M.T. Ford-Claasen

De Officier van Justitie
ioionp/a IRC-Den Haag
Postbus 264
2501 CG The Hague; Țările de Jos
tel: +31 (0)70 - 424 16 70; fax: +31 (0)70 - 424 16 71
e-mail: ireden Haag@tiscali.nl
persoana de contact: Dl. L. Den Brabander

De Officier van Justitie
p/a IRC-Zuid
Geer 10
5501 LA Veldhoven; Țările de Jos
tel: +31 (0)40 – 233 18 50; fax: +31 (0)40 – 233 18 94
e-mail: mailto:betty.oosterveen@brabant-zo.politie.nl
persoana de contact: Mrs Oosterveen (temporar)

Slovenia:

Okrožno sodišče v Celju
Prešernova 22
SLO-3000 Celje
Tel: (+386) 3 427 51 00; Fax: (+386) 3 427 51 73
Okrožno sodišče v Kopru
Ferrarska 9
SLO-6000 Koper
Tel: (+386) 5 668 30 00; Fax: (+386) 5 639 52 47

Okrožno sodišče v Novi Gorici
Kidričeva 14
SLO-5000 Nova Gorica
Tel: (+386) 5 335 17 00; Fax: (+386) 5 335 16 97

Okrožno sodišče v Kranju
Zoisova 2
SLO-4000 Kranj
Tel: (+386) 4 271 12 00; Fax: (+386) 4 271 12 03

Okrožno sodišče v Krškem
Cesta krških žrtev 12
SLO-8270 Krško
Tel: (+386) 7 488 17 00; Fax: (+386) 7 488 17 68
8549/08 TK/np 3

Okrožno sodišče v Ljubljani
Tavčarjeva 9
SLO-1000 Ljubljana
Tel: (+386) 1 366 44 44; Fax: (+386) 1 366 45 18

Okrožno sodišče v Novem mestu
Jerebova ulica 2
SLO-8000 Novo mesto
Tel: (+386) 7 338 11 00; Fax: (+386) 7 332 20 58

Okrožno sodišče na Ptuju
Kremljeva ulica 7
SLO-2250 Ptuj
Tel: (+386) 2 748 08 00; Fax: (+386) 2 748 08 10

Okrožno sodišče v Mariboru
Sodna ulica 14
SLO-2000 Maribor
Tel: (+386) 2 234 71 00; Fax: (+386) 2 234 73 06

Okrožno sodišče v Murski Soboti
Slomškova 21
SLO-9000 Murska Sobota
Tel: (+386) 2 535 29 00; Fax: (+386) 2 535 29 45
8549/08 TK/np 4

Okrožno sodišče v Slovenj Gradcu
Kidričeva 1
SLO-2380 Slovenj Gradec
Tel: (+386) 2 884 69 08; Fax: (+386) 2 884 69 10

E. CONFISCAREA PRODUSELOR, A INSTRUMENTELOR ȘI A BUNURILOR AVÂND LEGĂTURĂ CU INFRAȚIUNEA

I. Obiectiv

Această decizie-cadru are ca obiectiv suplimentarea aranjamentelor prevăzute în decizia-cadru din 26 iunie 2001 privind spălarea banilor (a se vedea mai jos). Aceasta prevede că fiecare stat membru trebuie să ia măsurile necesare pentru a-i permite acestuia să confişte, în totalitate sau în parte, instrumentele și produsele care sunt rezultatul unei infracțiuni, care se pedepsesc cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată mai mare de un an, sau bunurile de o valoare corespunzătoare acestor produse.

În ceea ce privește încălcările de natură fiscală, statele membre pot recurge la alte proceduri decât cele penale pentru a-l depozita pe autor de produsele având legătură cu infracțiunea. Scopul deciziei-cadru menționate este de a garanta că toate statele membre dispun de norme eficiente în materie de confiscare a produselor infracțiunii, în special cu privire la sarcina probei în ceea ce privește sursa bunurilor deținute de o persoană condamnată pentru o infracțiune având legătură cu criminalitatea organizată.

Prezenta decizie-cadru nu are în nici un caz ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor fundamentale, inclusiv în ce privește prezumția de nevinovăție, astfel cum sunt consacrate la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

Deoarece obiectivul deciziei-cadru discutate în acest capitol și cel al **Deciziei-cadru 2001/500/JAI din 25 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, indisponibilizarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii (Jurnalul Oficial L 182, 05.07.2001)** sunt strâns legate unul de altul, merită să menționăm acest obiectiv:

Obiectivul deciziei-cadru este consolidarea și completarea dispozițiilor Acțiunii Comune 98/699/JAI, în conformitate cu concluziile reuniunii Consiliului de la Tampere din 15 și 16 octombrie 1999. În conformitate cu această decizie-cadru, statele membre vor lua toate măsurile necesare pentru a evita exprimarea sau menținerea rezervelor privind articolele 2 și 6 din Convenția Consiliului Europei din 1990 privind spălarea banilor. Pedepsele privative de libertate pentru infracțiunile grave (în sensul articolului 6 din convenție) nu trebuie să aibă o durată mai mică de patru ani. Pentru că nu este mereu posibil să se confişte produsele infracțiunii, decizia-cadru prevede introducerea în legislația statelor membre a posibilității de a confisca bunuri de o valoare echivalentă cu cea a produselor infracțiunii, prin proceduri interne, inițiate la cererea altui stat membru, precum și posibilitatea de a transmite cereri de executare a hotărârii de confiscare emise în străinătate.

În plus, decizia-cadru prevede că cererile de cooperare prezentate de alte state membre trebuie tratate cu același grad de prioritate ca și procedurile interne.

În esență, decizia-cadru impune statelor membre să ia măsuri pentru a permite două tipuri de confiscare:

- confiscarea, în totalitate sau în parte, a instrumentelor și produselor care sunt rezultatul unei infracțiuni, care se pedepsește cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată mai mare de un an, sau a bunurilor de o valoare corespunzătoare acestor produse; și

- confiscarea, în totalitate sau în parte, a bunurilor deținute de o persoană condamnată pentru o infracțiune gravă, mai ales dacă acele bunuri au fost obținute în urma comiterii infracțiunii.

Adoptarea prezentei decizii-cadru înseamnă recunoașterea faptului că este esențial să se abordeze problema confiscării instrumentelor, produselor și bunurilor provenite în urma comiterii infracțiunii, **ca mijloc eficient de a combate criminalitatea organizată**, prin provarea infractorilor de resursele lor financiare, astfel restrângându-le șansele de a provoca daune și împiedicându-i să se bucure de bunurile de care se înconjoară pentru confortul propriu.

Confiscarea produselor infracțiunii a fost de mult timp considerată un mijloc eficient de a combate criminalitatea organizată. Planurile de acțiune ale Consiliului, concepute pentru a combate criminalitatea organizată, pun în mod invariabil accent pe necesitatea privării celor implicați în crima organizată de principală lor motivație, câștigurile financiare.

Strategia Uniunii Europene pentru începutul noului mileniu prevede că „*Consiliul European este hotărât să asigure adoptarea de măsuri concrete pentru identificarea, indisponibilizarea, sechestrarea și confiscarea produselor având legătură cu infracțiunea*”.

Uniunea Europeană a creat deja un pachet de măsuri coerente, care includ mai ales prezenta decizie-cadru. În plus, la 26 iunie 2001, Consiliul adoptase deja Decizia-cadru 2001/500/JAI privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, indisponibilizarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii. Această decizie-cadru facilitează înregistrarea unor progrese prin apropierea legislațiilor naționale privind confiscarea bunurilor având legătură cu crima organizată. Decizia-cadru 2003/577/JAI din 22 iulie 2003, discutată în capitolul D, permite executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor. Consiliul UE a adoptat și Decizia-cadru 2006/783/JAI din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru hotărârile de confiscare (a se vedea capitolul C).

II Definiții

În sensul prezentei decizii-cadru:

- „**Produs**” înseamnă orice avantaj economic obținut din infracțiune. Acest avantaj poate consta din bunuri de orice natură, astfel cum sunt definite la liniuța următoare;
- „**bun**” înseamnă un bun de orice natură, corporal sau încorporal, mobil sau imobil, precum și actele juridice sau documentele care atestă un titlu sau un drept asupra unui astfel de bun;
- „**instrument**” înseamnă orice obiect utilizat sau destinat a fi utilizat, în orice mod, în tot sau în parte, pentru săvârșirea uneia sau mai multor infracțiuni;
- „**confiscare**” înseamnă o pedeapsă sau o măsură dispusă de o instanță în urma unei proceduri în legătură cu o infracțiune sau infracțiuni, având ca rezultat depozitarea definitivă de bunul respectiv; Astfel, dispozițiile prezentei decizii-cadru se aplică doar hotărârilor definitive pronunțate de o instanță judecătorească;
- „**persoană juridică**” înseamnă o entitate având acest statut în temeiul dreptului intern aplicabil, cu excepția statelor sau altor entități publice în exercițiul prerogativelor lor de putere publică și a organizațiilor internaționale publice.

III Confiscare

Prezenta decizie-cadru prevede că fiecare stat membru trebuie să ia măsurile necesare pentru a-i permite acestuia să confişte, în totalitate sau în parte, instrumentele şi produsele care sunt rezultatul unei infracţiuni, care se pedepsesc cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată mai mare de un an, sau bunurile de o valoare corespunzătoare acestor produse.

În ceea ce priveşte încălcările de natură fiscală, statele membre pot recurge la alte proceduri decât cele penale pentru a-l deposea pe autor de produsele având legătură cu infracţiunea.

IV Atribuţii de confiscare sporite

1. Generale

Articolul 3(1) prevede că fiecare stat membru trebuie să ia cel puţin măsurile necesare care să-i permită, în condiţiile prevăzute la alineatul (2), să confişte în totalitate sau în parte bunurile deţinute de o persoană condamnată pentru o infracţiune la care se face referire în articolul 3 (1) a) şi b).

2. Infracţiunile la care se referă prezenta decizie-cadru

Infracţiunile la care se referă prezenta decizie-cadru trebuie să fie **fie**

- comise în cadrul unei organizaţii criminale şi prevăzute de deciziile-cadru enumerate exhaustiv (a se vedea mai jos 2.1) **sau**
- prevăzute de Decizia-cadru privind combaterea terorismului (a se vedea mai jos punctul 2.2.).

În ambele cazuri, infracţiunea trebuie să se pedepsească cu o pedeapsă minimă (a se vedea 2.3. de mai jos) (astfel fiind excluse infracţiunile minore din domeniul de aplicare al prezentei decizii-cadru) şi să fie de natură să genereze câştiguri financiare.

2.1. Organizaţii criminale şi infracţiunile la care se face referire în deciziile-cadru enumerate

2.1.1. Organizaţie criminală

Organizaţia criminală, aşa cum se face referire la aceasta în **articolul 3 alineatul 1 litera a**, va fi înţeleasă conform definiţiei sale din Acţiunea Comună 98/733/JAI din 21 decembrie 1998 privind incriminarea participării la o organizaţie criminală în statele membre ale Uniunii Europene (JO L 351, 29.12.1998, p. 1).

„Organizaţie criminală” înseamnă o asocierie structurată, a mai mult de două persoane, stabilită în timp, care acţionează concertat în vederea comiterii de infracţiuni pasibile de o pedeapsă privativă de libertate sau de aplicarea unei măsuri de siguranţă privative de libertate de maximum patru ani, sau de o pedeapsă mai severă, indiferent dacă aceste infracţiuni reprezintă un scop în sine sau un mijloc de obţinere a unor avantaje materiale şi, după caz, de influenţare ilegală a funcţionării autorităţilor publice (articolul 1 din Acţiunea comună menţionată mai sus). În plus, o „organizaţie criminală” include orice asocierie care îndeplineşte criteriile de mai sus, dacă are ca obiectiv comiterea unor infracţiuni menţionate în articolul 2 din Convenţia Europol şi anexa la aceasta. Articolul 2 include infracţiunile comise sau care pot fi comise în cursul unor activităţi teroriste împotriva vieţii, a integrităţii fizice, a

libertății personale și a bunurilor, traficul ilegal de droguri, spălarea banilor, traficul de substanțe nucleare și radioactive, contrabanda cu imigranți, traficul de ființe umane și traficul ilegal de autovehicule. Anexa la Convenția Europol include infracțiunile grave

- împotriva vieții, integrității corporale sau libertății personale, care sunt următoarele:
 - omuciderea, vătămarea corporală gravă
 - comerțul ilicit cu organe și țesuturi umane
 - răpirea, privarea ilegală de libertate și luarea de ostatici
 - rasismul și xenofobia
- împotriva patrimoniului sau a bunurilor de proprietate publică, inclusiv fraudă:
 - jaful organizat
 - trafic ilicit de bunuri de patrimoniu, inclusiv antichități și opere de artă
 - înșelăciunea și fraudă
 - activități mafiotice și extorcare de fonduri
 - falsificarea și piratarea produselor
 - falsificarea documentelor administrative și uz de fals
 - falsificarea banilor și a altor mijloace de plată
 - criminalitatea informatică
 - corupția
- și comerțul ilicit și acțiunile dăunătoare pentru mediu, care sunt următoarele:
 - traficul ilicit de arme, muniții și explozivi
 - traficul ilegal de specii de animale pe cale de dispariție
 - și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție
 - infracțiuni împotriva mediului
 - trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere.

2.1.2. Infracțiuni la care se face referire în anumite decizii-cadru

După cum am menționat mai sus (2.), doar **infracțiunile reglementate de deciziile-cadru enumerate exhaustiv** sunt incluse în domeniul de aplicare al deciziei-cadru discutate în acest capitol și doar dacă sunt comise în cadrul unei organizații criminale. Deciziile-cadru menționate mai sus sunt specificate mai jos în măsura în care sunt relevante pentru scopul deciziei-cadru discutate în acest capitol. Deoarece prezenta decizie-cadru definește infracțiunile care sunt incluse în domeniul său de aplicare prin referire la dispozițiile acestor decizii-cadru (articolul 3 alineatul 1), acestea trebuie menționate de asemenea.

Decizia-cadru 2000/383/JAI a Consiliului din 29 mai 2000 privind consolidarea, prin sancțiuni penale și de altă natură, a protecției împotriva falsificării, cu ocazia introducerii monedei euro (JO L 140, 14.06.2000, p. 1), care include următoarele dispoziții relevante:

Articolul 1

Definiții

În sensul prezentei decizii-cadru:

...

„monedă” înseamnă moneda fiduciară (inclusiv bancnotele) și moneda metalică, care circulă legal, inclusiv bancnotele și monedele metalice euro, a căror circulație este legal autorizată, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 974/98,

....

Articolul 3

Infracțiuni generale

1. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a asigura sancționarea următoarelor acțiuni:
 - (a) orice acțiune frauduloasă de fabricare sau alterare de bancnote sau de monede euro, indiferent de mijlocul folosit pentru producerea rezultatului;
 - (b) punerea în circulație frauduloasă de bancnote sau monede false euro;
 - (c) importul, exportul, transportul, primirea sau procurarea de bancnote false sau de monede false euro, cu scopul de a le pune în circulație și știind că sunt false;
 - (d) fabricarea frauduloasă, primirea, procurarea sau posesia de:
 - instrumente, obiecte, programe de calculator și orice alt procedeu, destinate prin natura lor fabricării de bancnote false sau de monede euro false sau alterării bancnotelor și monedelor euro, sau
 - holograme sau alte elemente care servesc la protejarea bancnotelor și monedelor euro împotriva falsificării.
2. Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a asigura pedepsirea participării sau incitării la acțiunile menționate la alineatul (1), precum și a tentativei de săvârșire a faptelor menționate la alineatul (1), literele (a)-(c).

Articolul 4

Infracțiuni suplimentare

Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a asigura sancționarea acțiunilor menționate la articolul 3 și în cazul bancnotelor sau monedelor metalice fabricate prin utilizarea de instalații sau materiale legale, cu încălcarea drepturilor sau condițiilor în temeiul cărora autoritățile competente pot emite monedă, fără acordul acestor autorități. -}-

Articolul 5

Moneda neemisă destinată punerii în circulație

Fiecare stat membru adoptă măsurile necesare pentru a asigura sancționarea acțiunilor menționate la articolele 3 și 4, în cazul în care acestea:

- (a) se referă la viitoarele bancnote și monede metalice euro și sunt săvârșite înainte de 1 ianuarie 2002;

- (b) *se referă la bancnote și monede metalice care, deși sunt destinate punerii în circulație, nu au fost încă emise și aparțin unui mijloc legal de plată.*

Decizia-cadru a Consiliului 2001/500/JAI din 26 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, indisponibilizarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii (JO L 182, 5.7.2001, p. 1) cu scopul de a intensifica acțiunile împotriva crimei organizate se referă la infracțiunile reglementate în Convenția Consiliului Europei din 1990 privind spălarea, descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor infracțiunii („Convenția din 1990”), care include următoarele dispoziții relevante:

Articolul 6 – Infracțiuni de spălare a banilor

1. *Fiecare parte adoptă măsurile legislative și măsurile care se dovedesc necesare pentru a conferi caracterul de infracțiune, conform dreptului său intern, următoarelor fapte, atunci când sunt comise cu intenție:*
 - (a) *transformarea sau transferul bunurilor de către o persoană care cunoaște că aceste bunuri constituie produse, în scopul de a disimula sau a ascunde originea ilicită a acestor bunuri ori de a ajuta orice persoană care este implicată în comiterea infracțiunii principale să se sustragă de la consecințele juridice ale faptelor sale;*
 - (b) *disimularea sau ascunderea naturii, originii, amplasării, dispunerii, mișcării ori a proprietății reale a bunurilor sau a drepturilor relative la acestea, despre care autorul știe că aceste bunuri constituie produse; și sub rezerva principiilor sale constituționale și a conceptelor fundamentale ale sistemului său juridic;*
 - (c) *achiziționarea, deținerea sau folosirea bunurilor despre care cel care le achiziționează, le deține sau le folosește știe, în momentul dobândirii lor, că acestea constituie produse;*
 - (d) *participarea la una dintre infracțiunile stabilite conform prezentului articol sau la orice formă de asociere, înțelegere, orice tentativă ori complicitate prin oferirea unei asistențe, unui ajutor sau sfaturi în vederea comiterii sale.*
2. *În scopul punerii în practică sau aplicării alin. 1 al prezentului articol:*
 - (a) *faptul că infracțiunea principală este sau nu de competența jurisdicției penale a statului parte nu are relevanță;*
 - (b) *se poate prevedea că infracțiunile enunțate în acest alineat nu se aplică autorilor infracțiunii principale;*
 - (c) *cunoașterea, intenția sau motivația necesară ca element al uneia dintre infracțiunile prevăzute în acest alineat se poate deduce din circumstanțele obiective ale faptei.*
3. *Fiecare parte poate să adopte măsurile pe care le consideră necesare pentru a conferi, în baza dreptului său intern, caracterul de infracțiune tuturor sau unei părți din faptele prevăzute la alin. 1 în unul sau în toate cazurile următoare, când autorul:*
 - (a) *trebuia să prezume că bunul constituie un produs al infracțiunii;*
 - (b) *a acționat în scop lucrativ (profitabil);*
 - (c) *a acționat pentru a facilita continuarea unei activități infracționale.*

4. ...

Decizia-cadru a Consiliului 2002/629/JAI din 19 iulie 2002 privind combaterea traficului de persoane (JO K 203, 1.8.2002, p. 1), care prevede următoarele:

Articolul 1

Infracțiuni legate de traficul de persoane în scopul exploatării muncii lor sau a exploatării sexuale

1. Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a acționa astfel încât următoarele acțiuni să fie pasibile de pedeapsă:

racolarea, transportul, transferul, cazarea, primirea ulterioară a unei persoane, inclusiv trecerea sau transferul controlului exercitat asupra acesteia:

- (a) *atunci când se face uz de constrângere, de forță sau de amenințări, inclusiv răpirea,*

sau

- (b) *atunci când se face uz de înșelăciune sau de fraudă, sau*

- (c) *atunci când există abuz de autoritate sau de o situație de vulnerabilitate, astfel încât persoana nu are o altă alternativă reală și acceptabilă decât de a se supune acestui abuz, sau*

- (d) *atunci când se oferă sau se primesc renumerații sau avantaje pentru a se obține consimțământul unei persoane care are autoritate asupra alteia, în scopul exploatării muncii sau serviciilor acestei persoane, inclusiv sub formă, cel puțin, de prestare de muncă sau de servicii forțate sau obligatorii, de sclavie sau de practici similare sclaviei sau de servitute sau în scopul exploatării prostituției altuia și a altor forme de exploatare sexuală, inclusiv pentru pornografie.*

2. *Consimțământul unei victime a traficului de persoane la exploatarea intenționată sau efectivă este irelevant atunci când a fost folosit oricare din mijloacele prevăzute la alineatul (1).*
3. *Când acțiunile prevăzute la alineatul (1) se referă la un copil, se pedepsesc ca o infracțiune de trafic de persoane, chiar dacă nu a fost folosit nici unul din mijloacele prevăzute la alineatul (1).*
4. *În sensul prezentei decizii-cadru, prin „copil” se înțelege orice persoană în vârstă de mai puțin de 18 ani.*

Articolul 2

Instigarea, participarea, complicitatea și tentativa

Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a pedepsi instigarea, participarea, complicitatea sau tentativa la infracțiunile prevăzute la articolul 1.

Decizia-cadru a Consiliului 2002/946/JAI din 28 noiembrie 2002 privind consolidarea cadrului penal pentru a preveni facilitarea intrării, tranzitului și șederii neautorizate (JO L 328, 5.12.2002, p. 1), care, în ceea ce privește infracțiunile incluse în domeniul său de aplicare, se referă la **Directiva 2002/90/CE a Consiliului, din 28 noiembrie 2002, de definire a facilitării intrării, tranzitului și șederii neautorizate, după cum urmează:**

Articolul 1

Sancțiuni

1. Fiecare stat membru adoptă sancțiuni adecvate aplicabile:

- (a) oricărei persoane care ajută în mod conștient o persoană care nu este resortisantă a unui stat membru să intre pe teritoriul unui stat membru sau să tranziteze pe teritoriul respectiv, încălcând legislația statului în cauză cu privire la intrarea sau tranzitul străinilor;
 - (b) oricărei persoane care ajută în mod conștient, în scop lucrativ, o persoană care nu este resortisantă a unui stat membru să domicilieze pe teritoriul unui stat membru, încălcând legislația statului respectiv cu privire la șederea străinilor.
2. Fiecare stat membru poate decide să nu impună sancțiuni în cazul conduitei definite la alineatul (1) litera (a), aplicând propria legislație și practică internă, în cazul în care comportamentul respectiv are ca scop acordarea de ajutor umanitar persoanei în cauză.

Articolul 2

Instigarea, participarea și tentativa

Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că sancțiunile prevăzute la articolul 1 se aplică, de asemenea, oricărei persoane care:

- (a) este instigatoare,
- (b) este complice, sau
- (c) comite o tentativă

la una dintre faptele ilicite menționate în articolul 1 alineatul (1) litera (a) sau (b).

Decizia-cadru 2004/68/JAI a Consiliului din 22 decembrie 2003 privind combaterea exploataării sexuale a copiilor și a pornografiei infantile (JO L 13, 20.1.2004, p. 44), care prevede următoarele:

Articolul 1

Definiții

În sensul prezentei decizii-cadru:

- (a) „copil” înseamnă orice persoană având o vârstă mai mică de 18 ani;
- (b) „pornografie infantilă” înseamnă orice material pornografic reprezentând în mod vizual:
 - (i) un copil care participă în mod real la un comportament sexual explicit sau se dedă la un asemenea comportament, inclusiv expunerea obscenă a părților genitale sau a regiunii pubiene a unui copil; sau
 - (ii) o persoană reală care pare a fi un copil și care participă sau se dedă la comportamentul prevăzut la punctul (i); sau
 - (iii) imagini realiste ale unui copil care nu există și care participă sau se dedă la comportamentul prevăzut la punctul (i);

- (c) „sistem informatic” înseamnă orice dispozitiv sau ansamblu de dispozitive interconectate sau asemănătoare, din care unul sau mai multe elemente asigură, prin executarea unui program, o prelucrare automată de date,
- (d)

Articolul 2

Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca următoarele acte deliberate să fie pedepsite:

- (a) constrângerea unui copil să practice prostituția sau să participe la spectacole pornografice sau de a obține un avantaj din aceasta sau de a profita sau a exploata un copil în orice alt fel în acest scop;
- (b) recrutarea unui copil pentru ca acesta să practice prostituția sau să participe la spectacole pornografice;
- (c) practicarea unor activități sexuale cu un copil, recurgând la unul din următoarele mijloace:
 - (i) oferind bani sau alte forme de remunerație sau de plată pentru activitățile sexuale pe care le practică copilul; sau
 - (ii) abuzând de o poziție recunoscută de încredere, de autoritate sau de influență asupra unui copil.

Articolul 3

Infracțiuni referitoare la pornografia infantilă

1. Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru ca următoarele acte deliberate, care implică sau nu folosirea unui sistem informatic, să fie pedepsite atunci când nu pot fi justificate:
 - (a) producerea de pornografie infantilă;
 - (b) distribuirea, difuzarea sau transmiterea de pornografie infantilă;
 - (c) faptul de a oferi sau de a pune la dispoziție pornografie infantilă;
 - (d) achiziționarea sau deținerea de pornografie infantilă.
2. Un stat membru poate exonera de răspundere penală actele având legătură cu pornografia infantilă:
 - (a) prevăzută la articolul 1 litera (b) punctul (ii), în care o persoană reală care părea a fi un copil are în realitate 18 ani sau mai mult la data reprezentării;
 - (b) prevăzută la articolul 1 litera (b) punctele (i) și (ii), în care, fiind vorba despre producere și deținere, imagini cu copii care au împlinit vârsta majoratului sexual sunt produse și deținute cu acordul lor și numai pentru uzul lor privat. Chiar și atunci când s-a stabilit existența consimțământului, acesta nu va fi recunoscut drept valabil dacă, de exemplu, autorul infracțiunii a profitat de vârsta sa superioară, de maturitatea, de poziția, de statutul, de experiența sau de starea de dependență în care se găsea victima față de el pentru a obține acest consimțământ.
 - (c) prevăzută la articolul 1 litera (b) punctul (iii), în cazul în care se stabilește că materialul pornografic este produs și deținut de producător numai pentru uzul

său privat, în măsura în care nici un material pornografic infantil prevăzut la articolul 1 litera (b) punctele (i) și (ii) nu a fost folosit în scopul producerii și cu condiția ca această acțiune să nu implice nici un risc al difuzării materialului.

Articolul 4

Instigare, participarea, complicitatea și tentativa

1. Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a pedepsi instigarea sau complicitatea la săvârșirea uneia din infracțiunile prevăzute la articolele 2 și 3.
2. Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a pedepsi tentativa la săvârșirea uneia din infracțiunile prevăzute la articolul 2 și la articolul 3 alineatul (1) literele (a) și (b).

Decizia-cadru 2004/757/JAI a Consiliului din 25 octombrie 2004 de stabilire a dispozițiilor minime privind elementele constitutive ale infracțiunilor și sancțiunile aplicabile în domeniul traficului ilicit de droguri (JO L 335, 11.11.2004, p. 8), care include următoarele dispoziții relevante:

Articolul 1

Definiții

În sensul prezentei decizii-cadru:

1. „drog”: înseamnă oricare dintre substanțele reglementate de următoarele convenții ale Organizației Națiunilor Unite:
 - (a) Convenția unică privind stupefiantele din 1961 (astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 1972);
 - (b) Convenția de la Viena din 1971 privind substanțele psihotrope. Sunt incluse, de asemenea, substanțele supuse controlului în conformitate cu Acțiunea Comună 97/396/JAI din 16 iunie 1997 privind schimbul de informații, evaluarea riscurilor și controlul noilor droguri sintetice (1);
2. „precursori”: înseamnă oricare dintre substanțele menționate de legislația comunitară ca punând în aplicare obligațiile care rezultă din articolul 12 din Convenția împotriva traficului ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope din 20 decembrie 1988 a Organizației Națiunilor Unite;
3.

Articolul 2

Infracțiuni care au legătură cu traficul de droguri și de precursori

1. Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a garanta că următoarele fapte intenționate sunt pedepsite atunci când sunt săvârșite fără drept:
 - (a) producerea, fabricarea, extragerea, prepararea, oferirea, comercializarea, distribuirea, vânzarea, livrarea în orice condiții, intermedierea, expedierea, expedierea în regim de tranzit, transportul, importul sau exportul de droguri;
 - (b) cultivarea macului opiaceu, a arbustului de coca sau a canabisului;
 - (c) deținerea sau achiziția de droguri în vederea desfășurării uneia dintre activitățile menționate la litera (a);

- (d) producerea, transportul sau distribuirea precursorilor, cunoscând faptul că aceștia urmează a fi utilizați la sau pentru producerea sau fabricarea ilicită de droguri.
2. Faptele menționate la alineatul (1) nu sunt incluse în domeniul de aplicare al prezentei decizii-cadru în cazul în care sunt săvârșite exclusiv pentru consumul personal al autorilor acestora, astfel cum este definit de legislația internă.

Articolul 3

Instigarea, participarea, complicitatea și tentativa

1. Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a fi considerate infracțiuni instigarea, complicitatea sau tentativa la săvârșirea uneia dintre infracțiunile menționate la articolul 2.
2. Un stat membru poate exonera de răspundere penală tentativa de oferire sau de preparare a drogurilor menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (a) și tentativa de posesie de droguri menționată la articolul 2 alineatul (1) litera (c).

2.2. Infracțiuni reglementate de Decizia-cadru privind combaterea terorismului

Decizia-cadru a Consiliului 2002/475/JAI din 13 iunie 2002 privind combaterea terorismului (JO L 164, 22.06.2002, p. 3) include următoarele dispoziții relevante privind infracțiunile incluse în domeniul său de aplicare:

Articolul 1

Infracțiuni teroriste și drepturi și principii fundamentale

1. Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a fi considerate infracțiuni teroriste actele intenționate prevăzute la literele (a)-(i), astfel cum sunt definite ca infracțiuni în dreptul intern, care, prin natura sau contextul lor, pot aduce atingere gravă unei țări sau unei organizații internaționale, atunci când sunt săvârșite cu scopul:
- de a intimida grav o populație sau
 - de a constrânge nelegitim puterile publice sau o organizație internațională să îndeplinească sau să se abțină de la a îndeplini un act oarecare sau
 - de a destabiliza grav sau de a distruge structurile politice fundamentale, constituționale, economice sau sociale ale unei țări sau organizații internaționale:
 - (a) atingerile aduse vieții unei persoane care pot cauza moartea;
 - (b) atingerile grave ale integrității fizice a unei persoane;
 - (c) răpirea sau luarea de ostatici;
 - (d) faptul de a cauza distrugeri masive unei instalații guvernamentale sau publice, unui sistem de transport, unei infrastructuri, inclusiv unui sistem informatic, unei platforme fixe situate pe platoul continental, unui loc public sau unei proprietăți private, susceptibile să pună în pericol vieți umane sau să producă pierderi economice considerabile;

- (e) *capturarea de aeronave și de nave sau de alte mijloace de transport colective de pasageri sau de mărfuri;*
- (f) *fabricarea, posesia, achiziționarea, transportul, furnizarea sau utilizarea de arme de foc, de explozibili, de arme nucleare, biologice și chimice, precum și, în ceea ce privește armele biologice și chimice, cercetarea și dezvoltarea;*
- (g) *eliberarea de substanțe periculoase sau provocarea de incendii, inundații sau explozii, care ar avea drept efect punerea în pericol a vieților umane;*
- (h) *perturbarea sau întreruperea aprovizionării cu apă, electricitate sau orice altă resursă naturală fundamentală, care ar avea drept efect punerea în pericol a vieților umane;*
- (i) *amenințarea de a îndeplini unul dintre comportamentele enumerate la literele (a)-(h).*

2.

Articolul 2

Infracțiuni referitoare la un grup terorist

1. *În înțelesul prezentei decizii-cadru, prin „grup terorist” se înțelege: asocierea structurată a mai mult de două persoane, stabilită în timp și care acționează concertat în vederea săvârșirii de infracțiuni teroriste. Termenul „asociere structurată” desemnează o asociație care nu s-a constituit la întâmplare pentru a săvârși imediat o infracțiune și care nu are în mod necesar roluri formal definite pentru membrii săi, continuitate în compoziție sau structură elaborată.*
2. *Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a asigura pedepsirea următoarelor acte intenționate:*
 - (a) *conducerea unui grup terorist;*
 - (b) *participarea la activitățile unui grup terorist, inclusiv prin furnizarea de informații sau de mijloace materiale sau prin orice formă de finanțare a activităților sale, având cunoștință că această participare va contribui la activitățile criminale ale grupului terorist.*

Articolul 3

Infracțiuni în legătură cu activitățile teroriste

Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a asigura că următoarele fapte săvârșite cu intenție sunt incluse în categoria infracțiunilor în legătură cu activitățile teroriste:

- (a) *furt calificat săvârșit în vederea săvârșirii uneia dintre infracțiunile enumerate la articolul 1 alineatul (1);*
- (b) *șantaj în vederea comiterii uneia dintre infracțiunile enumerate la articolul 1 alineatul (1);*
- (c) *falsificarea documentelor administrative în vederea săvârșirii uneia dintre infracțiunile enumerate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(h), precum și la articolul 2 alineatul (2) litera (b).*

Articolul 4

Instigare, complicitate, tentativă

1. *Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a asigura sancționarea complicității la săvârșirea unei infracțiuni prevăzute la articolul 1 alineatul (1) și la articolele 2 sau 3.-{}*
2. *Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a asigura sancționarea tentativei de săvârșire a unei infracțiuni prevăzute la articolul 1 alineatul (1) și la articolul 3 alineatul (2) literele (d)-(f), cu excepția posesiei prevăzute la articolul 1 alineatul (1) litera (f) și a infracțiunii prevăzute la articolul 1 alineatul (1) litera (i).*

2.3. Minimum al pedepselor reglementate de lege

Infrațiunile diferite de spălarea banilor sunt incluse în domeniul de aplicare al prezentei decizii-cadru doar dacă sunt pedepsite conform legislației statelor membre cu o pedeapsă maximă de cel puțin cinci, până la 10 ani de închisoare.

În cazul spălării banilor, acest quantum maxim al pedepsei este redus la cel puțin 4 ani de închisoare.

2.4. Câștigurile financiare

În orice caz, infracțiunile trebuie să fie de natură să ducă la obținerea unor câștiguri financiare, indiferent dacă se obțin sau nu produse financiare ale infracțiunii. Deoarece această dispoziție a deciziei-cadru nu distinge între beneficiarii unui posibil câștig financiar, acesta poate fi obținut de infractor sau de o terță persoană. Se va considera câștig financiar orice formă de sporire efectivă a bunurilor infractorului sau ale unei terțe părți.

3. Standardele legale minime pe care trebuie să le adopte statele membre

Statele membre sunt obligate să adopte standarde legislative minime pentru a permite confiscarea în cel puțin una din următoarele circumstanțe:

Art 3 (2)(a): în cazul în care o instanță națională este convinsă pe deplin, pe baza unor fapte specifice, că bunurile respective sunt rezultatul unor activități infracționale desfășurate de persoana condamnată în cursul unei perioade anterioare condamnării pentru infracțiunea prevăzută la alineatul (1) care este considerată rezonabilă de către instanță, având în vedere împrejurările cauzei, sau, alternativ,

Art 3 (2)(b): în cazul în care o instanță națională este convinsă pe deplin, pe baza unor fapte specifice, că bunurile respective sunt rezultatul unor activități infracționale desfășurate de persoana condamnată în cursul unei perioade anterioare condamnării pentru infracțiunea prevăzută la alineatul (1) care este considerată rezonabilă de către instanță, având în vedere împrejurările cauzei, sau, alternativ,

Art 3 (2)(c): (c) în cazul în care se stabilește că valoarea bunurilor este disproporționată în raport cu veniturile legale ale persoanei condamnate și o instanță națională este convinsă pe deplin, pe baza unor fapte specifice, că bunurile respective sunt rezultatul unor activități infracționale desfășurate de persoana condamnată.

În orice caz, confiscarea implică o convingere deplină că bunurile sau produsele sunt obținute în urma comiterii unei infracțiuni în sensul prezentei decizii-cadru. Inversarea sarcinii probei

în ceea ce privește sursa bunurilor sau produselor în cauză nu este necesară conform deciziei-cadru.

Pentru a spori domeniul de aplicare al confiscării în acest cazuri, decizia-cadru mai prevede și că fiecare stat membru trebuie să aibă în vedere luarea măsurilor necesare pentru a-i permite să confişte bunurile obținute de asociații persoanei respective și a bunurilor transferate unei persoane juridice asupra căreia persoana respectivă exercită, fie acționând de una singură, fie în colaborare cu asociații săi, o influență determinantă. Aceste dispoziții sunt valabile și în cazul în care persoana respectivă primește o parte importantă din veniturile persoanei juridice [articolul 3(3)]. Deși această dispoziție nu implică o obligație de aplicare a legislației, ea vizează măsuri legislative suplimentare care trebuie luate de statele membre.

Statele membre pot recurge și la alte proceduri decât cele penale pentru a-l depozeda pe autor de respectivele bunuri.

V Căi de atac

Fiecare stat membru va lua măsurile necesare pentru a asigura că părțile afectate au la dispoziție căi de atac eficiente pentru apărarea drepturilor lor (articolul 4). Această obligație impusă statelor membre este în conformitate cu articolul 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, care garantează tuturor persoanelor ale căror drepturi și libertăți acordate în sensul convenției sunt încălcate că au la dispoziție căi de atac eficiente în fața unei autorități naționale.

VI Garanții

Articolul 5 prevede că prezenta decizie-cadru nu are ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor fundamentale, inclusiv în ce privește prezumția de nevinovăție, astfel cum sunt consacrate la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană, care prevede că Uniunea Europeană este întemeiată pe baza principiilor libertății, democrației, respectării drepturilor omului și libertăților fundamentale și statului de drept. În principiu, prezenta decizie-cadru trebuie luată în considerare în cadrul drepturilor fundamentale garantate de Convenția Europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și protocoalele la această convenție.- {} -

VII Punerea în aplicare

Articolul 6 prevede că statele membre trebuie să ia măsurile necesare aducerii la îndeplinire a prezentei decizii-cadru până la 15 martie 2007 și să transmită Secretariatului General al Consiliului și Comisiei, până la 15 martie 2007, textele dispozițiilor care transpun în dreptul intern obligațiile care decurg din prezenta decizie-cadru.

1. Aplicarea în Austria

Austria a transpus deja dispozițiile prezentei decizii-cadru în legislația națională.

Art. 2 este în conformitate cu art. 1 (a) din Decizia-cadru a **Consiliului 2001/500/JAI din 26 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, indisponibilizarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii, care a fost deja transpusă.**

Obligația care derivă din articolul 3 nu necesită luarea unor măsuri legislative, deoarece articolele 20 și 20b ale Codului penal al Austriei au îndeplinit deja dispozițiile acestui articol din decizia-cadru. Aceste dispoziții se referă la condițiile preliminare pentru confiscarea produselor infracțiunilor (art. 20) și confiscarea bunurilor aflate la dispoziția unei organizații criminale sau asociații teroriste sau care constituie un mijloc de finanțare a activităților teroriste (art. 20 b).

Confiscarea profiturilor

§ 20.

(1) O persoană:

- 1. care a comis o faptă care este pedepsită conform legii, astfel obținând avantaje financiare, sau*
- 2. care a primit avantaje financiare pentru comiterea unei fapte care se pedepsește conform legii*

va fi condamnată la plata unei sume egală cu avantajul obținut ilegal. Dacă nu se poate determina dimensiunea beneficiului financiar, sau dacă se poate determina doar cu eforturi neproporționale, instanța va stabili după propriile convingeri suma care urmează să fie confiscată.

(2) Dacă:

- 1. un infractor a continuat să comită o infracțiune sau a comis infracțiunea respectivă în mod repetat (§ 17), obținând astfel avantaje financiare prin comiterea infracțiunii sau pentru comiterea infracțiunii și*
- 2. persoana în cauză a acumulat beneficii financiare suplimentare în relație directă cu durata comiterii infracțiunii, astfel încât există motive să se creadă că aceste beneficii au fost obținute de pe urma comiterii mai multor infracțiuni de același tip iar persoana nu poate aduce instanței suficiente dovezi privind originea legală a beneficiului financiar,*

atunci acesta va fi luat în considerare la stabilirea sumei de confiscat. Un infractor care a acumulat beneficii financiare suplimentare în relație directă cu perioada de timp în care a fost membru/ă a/al unei organizații criminale (§ 278a) sau asocieri teroriste (§ 278b), despre care există motive să se creadă că au fost obținute de pe urma comiterii unor fapte pedepsite conform legii și nu se poate dovedi originea legală a acestor beneficii, atunci infractorul va fi condamnat la plata unei sume de bani care va fi stabilită de instanță.

- (4) O persoană care s-a îmbogățit prin comiterea de către altă persoană a unei fapte pedepsite conform legii sau prin obținerea unui beneficiu financiar pentru comiterea acelei fapte va fi condamnată la plata unei sume egale cu beneficiul financiar astfel obținut. Dacă beneficiul financiar a revenit unei persoane juridice sau asociații, atunci aceasta va fi condamnată.*
- (5) Dacă persoana care a obținut beneficiul financiar a decedat sau dacă persoana juridică sau asociația care a obținut beneficiul financiar nu mai există, atunci beneficiul va fi confiscat de la succesorul legal, dacă acest beneficiu mai exista încă la momentul succesiunii.*

- (6) *Dacă beneficiul financiar a venit mai multor persoane, atunci acestea vor fi condamnate în funcție de cota-parte care i-a venit fiecăreia. Dacă nu se poate stabili cota-parte, atunci va fi stabilită de instanța judecătorească.*

Confiscarea

§ 20b.

- (1) *Bunurile aflate la dispoziția unei organizații criminale (§ 278a) sau asociații teroriste (§ 278b), sau care au fost puse la dispoziția sau colectate pentru finanțarea actelor de terorism (§ 278d) vor fi declarate confiscate.*
- (2) *Bunurile care au rezultat în urma comiterii unei fapte care se pedepsește conform legii vor fi declarate confiscate dacă acea faptă în urma comiterii căreia au rezultat este pedepsită și conform legislației statului în care a fost comisă fapta, dar nu constituie o infracțiune conform § 62 - § 65 din Codul penal al Austriei.*

Infracțiunile menționate în art. 20 și 20b din Codul penal al Austriei se referă în principiu la Decizia-cadru privind combaterea terorismului (a se vedea IV.2.2.) și la Acțiunea Comună privind incriminarea participării la o organizație criminală (a se vedea IV.2.1.1.), ale cărei articole au fost transpuse, printre altele, prin articolele 278a, 278b și 278d din legislația austriacă.

Art. 4: Căile de atac împotriva hotărârilor de reținere sau confiscare a produselor infracțiunilor sunt stipulate în articolele 443 până la 445a din Codul penal al Austriei.

VIII Aplicarea în alte state membre

Ultimul raport publicat de Comisie, din 17 decembrie 2007, arată că prezenta decizie-cadru a fost aplicată în zece state membre (BE, CZ, DE, DK, EE, FI, FR, HU, NL, PL) aproape integral, cu excepția, în multe cazuri, a articolului 1 și în unele cazuri a anumitor dispoziții minore în comparație cu spiritul general al deciziei-cadru, iar șase state membre (BG, IE, LT, MT, RO, SE) au transpus parțial decizia-cadru. Cinci state membre (EL, IT, LV, LU, PT) au declarat că actele lor legislative respective sunt în curs de elaborare. În sfârșit, 6 state membre (AT, CY, ES, SK, SI, UK) nu au comunicat încă măsurile lor naționale Comisiei. În ceea ce privește Austria, legislația în vigoare trebuie considerată o transpunere suficientă a prezentei decizii-cadru (a se vedea VII.1.).

Articolul 1 – Definiții

Articolul 1 din decizia-cadru definește noțiunile de: „produs”, „bun”, „instrument”, „confiscare” și „persoană juridică”. Acești termeni sunt esențiali, deoarece aceștia constituie tot atâtea repere în textele transpuse care garantează faptul că se utilizează și sunt vizate noțiuni de aceeași natură și de același sens.

Anumite state membre (BG, CZ, FR, HU, LT, MT, SE) au furnizat elemente, câteodată parțiale, privind transpunerea acestui articol. Altele nu au semnalat nimic (DE, DK, EE, FI, NL, PL). Unele state membre au subliniat că nu este necesar să se țină seama de anumite definiții, deoarece, chiar dacă acestea nu figurează în legislația lor internă, acestea sunt cunoscute și nu pun probleme de ambiguitate (FR, HU, IE, MT). Din punctul de vedere al Comisiei, este important ca aceste definiții să fie introduse în legislația națională, acest lucru fiind foarte util pentru a clarifica modul în care aceste noțiuni sunt luate în considerare în legislația națională. În absența unor astfel de informații, este câteodată dificil, sau chiar

imposibil, pentru Comisie, de a avea certitudinea că aceste dispoziții din decizia-cadru au fost corect transpuse.

Articolul 2 – Confiscarea de bază

Articolul 2 constituie dispoziția de bază. Alineatul (1) introduce obligația pentru statele membre de a permite confiscarea, în totalitate sau în parte, a instrumentelor și a produselor care sunt rezultatul unor infracțiuni, care se pedepsesc cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată mai mare de un an, sau a bunurilor de o valoare corespunzătoare acestor produse. Acest prag a fost deja menținut în Decizia-cadru 2001/500/JAI a Consiliului, citată anterior. Cu toate acestea, s-a eliminat posibilitatea de a menține rezerve în ceea ce privește confiscarea în cazul infracțiunilor fiscale.

Articolul 2 alineatul (1) este dispoziția care a întâmpinat cele mai puține dificultăți de punere în aplicare în statele membre. Se pare că anumite state membre nu prevedeau decât parțial confiscarea, în funcție de natura acesteia. Treisprezece state membre au transpus integral acest element (BE, BG, CZ, DE, DK, EE, FI, LU, LT, MT, NL, PL, SE).

IE pregătește măsuri pentru a se conforma în totalitate cu articolul 2 alineatul (1). Pentru aplicarea articolului 2, LT face referire la procedura privind indisponibilizarea activelor. FR a declarat că, în conformitate cu considerentul 11 (respectul principiilor fundamentale proprii unui stat membru), delictelor de presă nu pot antrena măsuri de confiscare în Franța.

Se remarcă faptul că, în ceea ce privește nivelul pedepsei privative de libertate care determină pragul de la care confiscarea este obligatorie, statele membre (cel puțin BE, CZ, DE, DK, EE, LT, MT) nu prevăd un prag minim, aplicând măsura confiscării la toate infracțiunile.

În conformitate cu articolul 2 alineatul (2), anumite state membre prevăd pentru infracțiunile fiscale recursul la alte proceduri decât cele penale pentru a priva autorul de produsele infracțiunii (BE, BG, LT). Din textele transmise reiese că anumite state membre nu au transpus dispoziții în acest sens, pe baza deciziei-cadru. Cu toate acestea, acest lucru nu înseamnă că nu există alte tipuri de procedură în legislația națională a acestor state membre.

Articolul 3 – Confiscarea extinsă

Articolul 3 reprezintă adevărata valoare adăugată a acestei decizii-cadru, cu toate că a rămas sub nivelul ambițiilor propunerii inițiale. Într-adevăr, acesta vizează să garanteze că toate statele membre dispun, în materie de confiscare, de o reglementare în ceea ce privește originea activelor deținute de o persoană condamnată și recunoscută vinovată de o infracțiune legată de criminalitatea organizată. Acest articol introduce obligația statelor membre de a permite confiscarea, pe baza unuia dintre cele trei cazuri prevăzute la alineatul (2), în totalitate sau în parte, a bunurilor deținute, direct sau indirect, de către o persoană declarată vinovată de anumite infracțiuni.

Domeniul de aplicare – articolul 3 alineatul (1):

Pentru a lua în considerare cerințele de proporționalitate a pedepsei aplicate cu gravitatea infracțiunilor, decizia-cadru încadrează această obligație de a instaura posibilitatea unei confiscări extinse:

- pe de o parte, această obligație nu este prevăzută decât pentru o listă limitativă de infracțiuni armonizate, stabilită prin aplicarea a șase decizii-cadru (falsificarea monedei euro, spălarea de bani, traficul de persoane, imigrația ilicită, exploatarea sexuală și pornografia infantilă, traficul de droguri și terorismul) pentru care statele membre au

obligăția să prevadă pedepse privative de libertate maximale cu o durată de cel puțin de la 5 la 10 ani și cel puțin 4 ani în materie de spălare de bani;

- pe de altă parte, cu excepția faptelor de terorism, obligația de a prevedea posibilitatea confiscării extinse nu este impusă decât pentru infracțiunile comise în cadrul unei organizații criminale.

Trebuie precizat că obligația de a prevedea posibilitatea confiscării extinse nu există decât dacă infracțiunea este de natură a genera beneficii.

În general, statele membre prevăd dispoziții speciale de confiscare extinsă cel puțin în sfera celor șase decizii-cadru menționate anterior și a luptei împotriva terorismului. Într-adevăr, infracțiunile din aceste decizii-cadru sunt considerate, în general, ca suficient de grave pentru a justifica măsuri speciale. În ceea ce privește nivelul pedepsei care determină pragul obligatoriu de punere în aplicare a măsurii de confiscare, în legătură cu care se face distincția între faptele care constituie spălare de bani sau nu, se constată că majoritatea statelor membre nu operează această distincție. În cele din urmă, în ceea ce privește cerința ca decizia-cadru să se aplice cel puțin în cazul în care infracțiunile sunt de natură să genereze beneficii, se constată că foarte multe state membre nu au preluat această condiție, oferind o mai mare flexibilitate punerii în aplicare a deciziei-cadru.

Unele state membre aplică măsura confiscării extinse fără a fi necesar ca infracțiunile să aibă sistematic legătură cu cadrul unei organizații criminale (BG, DE, EE, FI, FR). Acesta pare să fie și cazul PL. Statele membre care au declarat că au transpus în totalitate acest domeniu de aplicare al deciziei-cadru sunt BE, BG, CZ, DK, FR. Din documentul furnizat de LT, nu rezultă măsuri care ar putea fi asimilate uneia dintre cele prevăzute în decizia-cadru. DE nu a transpus dispozițiile privind anumite infracțiuni legate de pornografia infantilă. Anumite state membre nu au transpus decât o parte a domeniului de aplicare a deciziei-cadru (EE, FI).

Măsuri necesare – articolul 3 alineatul (2)

Se pare că punerea în aplicare a articolului 3 alineatul (2) a ridicat cele mai multe dificultăți. Acestea sunt legate, în principal, de tradițiile juridice și de principiile fundamentale, în special legate de administrarea sarcinii probei, legătura care este în mod obișnuit impusă între infracțiunea care conduce la condamnare și ceea ce este confiscat, dreptul la un proces echitabil, dar și proporționalitatea între pedeapsă și faptele imputate. În același timp, anumite state membre depășesc cadrul deciziei, prevăzând posibilitatea instanțelor de a pronunța o pedeapsă de confiscare, în totalitate sau în parte, a bunurilor persoanei condamnate, fără a trebui să se demonstreze că acestea provin din activități infracționale.

Măsura confiscării extinse, care trebuie adoptată de statele membre, trebuie să fie cel puțin una dintre cele trei prevăzute la articolul 3 alineatul (2) literele (a), (b) și respectiv (c). În toate cazurile, aceasta permite confiscarea bunurilor provenind din activități infracționale care nu au legătură directă cu infracțiunea pentru care persoana este condamnată, mai exact, nu există o legătură între infracțiunea care conduce la condamnare și bunurile care sunt confiscate, nici în ceea ce privește natura bunurilor, nici în ceea ce privește valoarea acestora. Este vorba de un principiu al confiscării extinse a bunurilor condamnatului. Litera (a) vizează bunurile respective în cazul în care acestea provin din activități efectuate într-o perioadă anterioară condamnării, în timp ce litera (b) vizează bunurile care provin din activități „similare”. În ceea ce privește litera (c), aceasta vizează disproporția dintre valoarea bunurilor și nivelul venitului legal al persoanei condamnate.

Ținând seama de diversitatea măsurilor luate în statele membre, definite în funcție de sistemul lor juridic și caracterizate de construcții juridice care nu corespund întotdeauna aceleiași arhitecturi, este de multe ori dificil de a determina (cel puțin) cu care dintre aceste măsuri este conformă legislația fiecărui stat membru, cu excepția cazului în care statul a precizat acest lucru. Sintetizând:

- BG, DE, FI și PL acoperă, direct sau indirect, măsurile prevăzute la litera (a);
- EE acoperă, direct sau indirect, măsura prevăzută la litera (c);
- CZ, FR, DK și NL acoperă, direct sau indirect, măsurile prevăzute la literele (a), (b) și (c);
- BE, BG acoperă, direct sau indirect, măsurile prevăzute la literele (a) și (b).
- LU, IE și IT pregătesc o reformă care vizează introducerea unor atribuții sporite de confiscare. Cel puțin trei state membre (BG, CZ, FR) prevăd confiscarea bunurilor, în totalitate sau în parte, în temeiul unei pedepse, împotriva persoanei condamnate, indiferent de justificarea provenienței infracționale a bunurilor, pentru toate sau o parte a infracțiunilor din domeniul de aplicare al deciziei.

Domeniul de aplicare extins asupra terților – articolul 3 alineatul (3)

În ceea ce privește această dispoziție opțională, prevăzută de articolul 3 alineatul (3), rezultă că anumite state membre prevăd confiscarea bunurilor care pot „aparține” persoanei condamnate, dar a căror proprietate legală ar aparține unuia dintre asociații acestuia sau persoanei juridice asupra căreia acesta exercită o influență determinantă. Este vorba, în ceea ce privește integralitatea sau o parte a prevederilor, de cel puțin următoarele state membre: BE, BG, CZ, DK, EE, FI.

Procedura opțională de depozitare de bunuri, alta decât cea penală – articolul 3 alineatul (4)

Articolul 3 alineatul (4) prevede că statele membre pot recurge la alte proceduri decât cele penale pentru a-l depozita pe autor de bunuri. Acesta este cazul SE.

Din textele transmise rezultă că CZ, DE, BE, FR, EE, FI, BG, NL nu au prevăzut astfel de dispoziții. Acest lucru nu înseamnă că nu există alte tipuri de procedură în legislația națională a acestor state membre.

Articolele 4 și 5: Căi de atac și garanții

Drepturile persoanelor vizate de articolele 2 și 3 trebuie să fie protejate în statele membre prin căi de atac eficiente. Decizia-cadru nu poate afecta obligația de a respecta drepturile și principiile fundamentale.

Cele mai multe dintre statele membre nu au furnizat informații precise în legătură cu transpunerea obligațiilor care decurg din articolele 4 și 5. Prin urmare, Comisia nu poate aprecia măsura în care prevederile legislative naționale satisfac exigențele deciziei-cadru din acest punct de vedere. Având în vedere importanța căilor de atac în contextul respectării drepturilor și principiilor fundamentale, Comisia va continua să acorde o atenție deosebită transunerii acestor dispoziții în dreptul național.

IX Concluzii și critică

1. Generale

Pentru a descuraja activitățile de criminalitate organizată, este esențial ca infractorii să fie deposezați de produsele infracțiunii. Grupurile de criminalitate organizată construiesc rețele internaționale de mare anvergură și obțin profituri substanțiale din diferite activități cu caracter infracțional. Prin spălarea banilor, aceste produse sunt reinjectate în ciclul economic legal.

Eficacitatea sistemelor naționale de combatere a spălării banilor, precum și cooperarea internațională în acest domeniu sunt de maximă importanță. Cu toate acestea, chiar și în cazurile în care s-a reușit spălarea produselor infracțiunii, activele grupurilor de criminalitate organizată pot fi totuși identificate cu ajutorul informațiilor financiare furnizate de serviciile secrete și al investigațiilor, iar ulterior pot fi sechestrate și recuperate.

Confiscarea și recuperarea activelor deținute de infractori constituie un mod foarte eficient de a combate criminalitatea organizată, orientat în principal spre profit (Concluziile Consiliului pe probleme de justiție și afaceri interne din 12-13 iunie 2007, când Consiliul a invitat statele membre să *„intensifice eforturile cu privire la aspectele financiare ale investigațiilor și urmăririlor penale, de exemplu în ceea ce privește confiscarea activelor”*).

Confiscarea împiedică utilizarea averilor infractorilor ca sursă de finanțare pentru alte activități cu caracter infracțional, îndepărtează pericolul de a compromite încrederea în sistemele financiare și de a corupe societatea legitimă. Confiscarea are un caracter disuasiv deoarece întărește principiul potrivit căruia „criminalitatea nu aduce venituri”. (Un studiu privind comerțul ilicit de droguri realizat în 2007 de Ministerul de Interne al Marii Britanii a demonstrat că infractorii consideră confiscarea ca un serios factor disuasiv.). Aceasta ar putea ajuta la eliminarea modelelor negative oferite de infractori comunităților locale. În unele cazuri, măsurile de confiscare a produselor infracțiunii permit urmărirea factorilor de decizie din sânul organizațiilor criminale, care sunt rareori investigați și urmăriți penal.

2. Experiența practică

În prezent, cifra globală de cazuri de confiscare în Austria și în alte state membre ale UE este relativ mică, iar sumele recuperate din activitățile de criminalitate organizată sunt modeste, mai ales în comparație cu veniturile estimate ale grupurilor de criminalitate organizată. Confiscarea transfrontalieră este și mai restrânsă. Prin urmare, este indicată utilizarea mai intensă a procedurilor de confiscare.

3. Dificultățile curente ale cadrului judiciar comunitar

În prezent, la nivel național se aplică patru decizii-cadru comunitare în vederea asigurării unei abordări comune a confiscării. Trei dintre ele creează dificultăți în ceea ce privește punerea în aplicare.

3.1. Cadrul juridic existent și punerea în aplicare deficitară a acestuia

Decizia-cadru 2001/500/JAI din 25 iunie 2001 (Decizia-cadru a Consiliului 2001/500/JAI din 26 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, indisponibilizarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii, JO L 182, din 5.07.2001, p. 1) a armonizat reglementările din unele state membre cu privire la confiscare și pedepsele

penale pentru spălarea de bani. În general, această decizie este bine transpusă în majoritatea statelor membre.

Decizia-cadru 2003/577/JAI (Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor, JO L 196 din 2.08.2003, p. 45) aplică principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor. În cazul acestei decizii-cadru, se înregistrează întârzieri semnificative în ceea ce privește transpunerea de către statele membre.

Există puține informații referitoare la aplicarea practică a dispozițiilor care ar trebui să asigure că bunurile sau probele localizate în statele membre pot fi înghețate pe baza unei hotărâri luate de o autoritate judiciară din alt stat membru și transmisă direct către autoritatea judiciară executantă printr-un certificat special. Se pare că certificatul care solicită executarea hotărârilor de indisponibilizare este destul de greu de completat și nu conține toate rubricile necesare. De aceea, autoritățile judiciare au tendința de a reveni la formularele standard de asistență judiciară reciprocă. Dacă această tendință continuă, înseamnă că decizia-cadru respectivă nu și-a atins pe deplin obiectivele.

Decizia-cadru 2005/212/JAI (Decizia-cadru a Consiliului 2005/212/JAI din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea, JO L 68, 15.03.2005, p. 49) urmărește garantarea faptului că statele membre introduc norme eficace privind confiscarea, inclusiv norme privind probațiunea în ceea ce privește sursa activelor în cauză. Raportul Comisiei privind punerea în aplicare din decembrie 2007 (în temeiul articolului 6 din Decizia-cadru a Consiliului din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea [2005/212/JAI, COM (2007)805] a indicat că majoritatea statelor membre întârzie să instituie măsuri care să permită confiscarea la scară mai largă. Se pare că dispozițiile textului în cauză sunt neclare și duc la o transpunere fragmentară. Mai mult, decizia-cadru oferă criterii alternative pentru confiscarea extinsă. Este posibil ca aceasta să fi dus, de fapt, la restrângerea domeniului de aplicare al recunoașterii reciproce. Autoritățile naționale competente vor executa hotărâri de confiscare emise de alt stat membru numai dacă acestea au la bază același (aceleași) motiv(e) de confiscare ca cel(e) aplicate de statul membru care a primit hotărârea respectivă.

*Decizia-cadru 2006/783/JAI*⁸ (Decizia-cadru 2006/783/JAI din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru hotărârile de confiscare, JO L 328 din 24.11.2006, p. 59.) aplică principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor de confiscare. Este necesară o mai bună coordonare între criteriile pentru confiscarea extinsă menționate anterior și dispozițiile privind recunoașterea reciprocă a hotărârilor de confiscare.

În temeiul acestor dispoziții, unul dintre motivele de nerecunoaștere sau de neexecutare a unei hotărâri de confiscare este acela că hotărârea nu intră sub incidența opțiunii (opțiunilor) menționate în Decizia-cadru 2005/212/JAI, adoptată de statul de executare în legislația sa națională.

Mai mult, Decizia-cadru 2006/783/JAI pare să fie aplicabilă numai hotărârilor de confiscare emise în cadrul unei acțiuni penale. Prin urmare, nu se aplică hotărârilor de indisponibilizare și confiscare care au la bază proceduri civile de confiscare sau proceduri bazate pe exercitarea extinsă a competențelor fiscale. Problema recunoașterii reciproce este foarte importantă, deoarece aceste proceduri sunt din ce în ce mai mult folosite, în special în țările common law, dovedindu-se instrumente foarte eficiente în combaterea produselor provenite din activități de criminalitate organizată. Este prematură o evaluare a întârzierilor în transpunerea acestei decizii-cadru în legislația națională.

În plus față de deciziile-cadru menționate anterior, *al doilea Protocol* (al doilea Protocol la Convenția privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene, încheiat în temeiul articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, JO C 221, 19.07.1997, p. 12) *la Convenția privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene*, care ar trebui să intre în vigoare până la sfârșitul anului 2008, prevede măsuri privind confiscarea, precum și cooperarea operațională dintre statele membre în lupta împotriva fraudei și a spălării banilor, inclusiv cooperarea privind confiscarea. *Propunerea de decizie-cadru privind mandatul european de obținere a probelor pentru strângerea de obiecte, documente și date în vederea utilizării lor în cadrul acțiunilor penale* [Propunere de decizie-cadru a Consiliului privind mandatul european de obținere a probelor pentru strângerea de obiecte, documente și date în vederea utilizării lor în cadrul acțiunilor penale, COM(2003) 688 final din 14.11.2003], care ar trebui adoptată formal până la sfârșitul anului 2008, prevede norme privind monitorizarea hotărârilor de indisponibilizare emise pe baza Deciziei-cadru 2003/577/JAI. Aceasta include, de asemenea, anumite dispoziții ale protocolului din 2001 la Convenția europeană cu privire la asistența judiciară reciprocă în materie penală (Actul Consiliului din 16 octombrie 2001 de elaborare, în temeiul articolului 34 din Tratatul privind Uniunea Europeană, a Convenției cu privire la asistența judiciară reciprocă în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene, JO C 326, 21.11.2001).

3.2. Reformarea cadrului juridic comunitar

Raport al Comisiei în temeiul articolului 6 din Decizia-cadru a Consiliului din 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea (2005/212/JAI), COM (2007) 805. Unele dispoziții ale deciziilor-cadru nu sunt foarte clare, ceea ce are drept consecință transpunerea fragmentară în legislația națională. Lipsa de coordonare dintre criteriile pentru confiscarea extinsă, pe de o parte, și dispozițiile privind executarea hotărârilor de confiscare în alt stat membru, pe de altă parte, pot afecta în mod serios recunoașterea reciprocă. Există probleme serioase legate de recunoașterea reciprocă a hotărârilor de indisponibilizare și confiscare care au la bază proceduri civile de confiscare sau exercitarea extinsă a competențelor fiscale. [Propunere de decizie-cadru a Consiliului privind mandatul european de obținere a probelor pentru strângerea de obiecte, documente și date în vederea utilizării lor în cadrul acțiunilor penale, COM(2003) 688 final din 14.11.2003.] Având în vedere cele de mai sus, trebuie avută în vedere o reformare a cadrului juridic comunitar existent. O astfel de acțiune ar fi în conformitate cu politicile UE de simplificare și ameliorare a cadrului de reglementare și ar îmbunătăți claritatea și coerența textelor existente.

3.3. Argumente în favoarea unor dispoziții juridice suplimentare

Pe lângă reformarea cadrului juridic comunitar existent, Comisia va analiza posibilitatea de a extinde anumite concepte juridice și de a introduce noi norme, în vederea sporirii posibilităților de confiscare. Cu toate acestea, deoarece măsurile de confiscare (de exemplu, inversarea sarcinii probei) pot afecta drepturile fundamentale (cum ar fi dreptul de proprietate și dreptul la o cale de atac eficientă), este necesară o abordare echilibrată și trebuie asigurate măsuri de salvagardare corespunzătoare. Pe baza practicii din statele membre, ar putea fi luată în considerare analiza următoarelor idei.

3.3.1. Confiscare fără condamnare penală (confiscare civilă)

În majoritatea statelor membre, confiscarea este o sancțiune legată de o condamnare penală. Cu toate acestea, un nou instrument juridic ar putea prevedea cazuri în care se efectuează confiscarea fără să existe o condamnare penală anterioară, transpunând astfel Recomandarea 3 a GAFI (Recomandarea 3 din cele 40 de recomandări ale Grupului de acțiune financiară încurajează țările să ia în considerare luarea măsurilor de confiscare „fără a fi necesară o condamnare penală anterioară sau care impun autorului presupus al infracțiunii să demonstreze originea legală a bunurilor susceptibile de confiscare”) în legislația UE. De exemplu:

- (i) atunci când există suspiciunea că activele constituie produse ale unor infracțiuni grave, din cauza disproporției în raport cu veniturile declarate ale deținătorului și când acesta are în mod obișnuit contacte cu infractori cunoscuți. În această situație se poate iniția o acțiune în fața unei instanțe civile (care poate dispune confiscarea activelor) pe baza unei prezumții și a evaluării probabilităților ca activele să constituie produse ale infracțiunii. În aceste cazuri, sarcina probei se inversează, iar infractorul presupus trebuie să demonstreze originea legală a activelor;
- (ii) atunci când persoana suspectată de anumite infracțiuni grave a decedat, s-a sustras justiției o anumită perioadă de timp sau nu poate fi urmărită în justiție din alt motiv;
- (iii) în anumite cazuri, atunci când autoritățile vamale confiscă numerar, ca urmare a încălcării Regulamentului CE privind controlul numerarului la intrarea sau ieșirea din Comunitate [Regulamentul (CE) nr. 1889/2005 al Parlamentului European și al Consiliului privind controlul numerarului la intrarea sau ieșirea din Comunitate, JO L 309, 25.11.2005, p. 9]. O decizie administrativă poate permite autorităților să dețină sume mai mari de 10 000 de EUR, care nu au fost declarați la intrarea sau ieșirea din UE. Cu toate acestea, dacă sumele respective trebuie confiscate (de exemplu, ca produse din evaziune fiscală), în ultimă instanță este nevoie de o hotărâre judecătorească. Deoarece evaziunea fiscală nu face obiectul urmăririi în cadrul unei acțiuni penale în toate statele membre UE, acesta ar putea fi un alt caz de confiscare civilă.

3.3.2. Crearea unui nou tip de infracțiune pentru deținerea unor active „nejustificate”

În statele membre există sau coexistă diferite proceduri juridice (confiscare penală, confiscare civilă, exercitarea competențelor fiscale ale autorităților), toate având același obiectiv de a sechestra produsele infracțiunii. În anumite state membre, confiscarea nu se poate efectua în absența unei condamnări penale anterioare.

S-ar putea introduce un nou tip de infracțiune pentru deținerea unor active „nejustificate” pentru a combate produsele infracțiunii în cazurile în care activele nu sunt proporționale cu veniturile declarate ale deținătorului și când acesta are în mod obișnuit contacte cu infractori cunoscuți. Diferența față de situația de la punctul (i) de mai sus este aceea că acțiunea ar avea loc în fața unei instanțe penale, iar sarcina probei nu ar fi complet inversată. (Acest nou tip de infracțiune a fost introdus în Franța și se dovedește foarte eficient.)

3.3.3. Garantarea recunoașterii reciproce a hotărârilor de indisponibilizare și confiscare

O abordare alternativă constă în garantarea recunoașterii reciproce a hotărârilor străine de indisponibilizare și confiscare de către statele membre, chiar și atunci când aceste hotărâri au la bază proceduri care nu sunt aplicabile în statul membru de executare (de exemplu procedurile de confiscare civilă, procedurile bazate pe exercitarea extinsă a competențelor

fiscale). Cu toate acestea, trebuie admis faptul că astfel de cazuri de recunoaștere reciprocă pot necesita condiții suplimentare.

3.3.4. Extinderea sferei de aplicare a confiscării obligatorii

S-ar putea introduce confiscarea obligatorie după condamnare în cazul unor infracțiuni grave, de pe urma cărora grupurile de criminalitate organizată obțin profituri substanțiale.

Ca punct de plecare poate fi folosită lista infracțiunilor stabilită în decizia-cadru privind confiscarea extinsă, la care se pot adăuga și alte infracțiuni.

3.3.5. Garantarea îndeplinirii obligației de a furniza informații privind conturile bancare

O reformare ar putea oferi posibilitatea de a include în noul cadru juridic dispozițiile Protocolului 2001 deja menționat, care nu a fost încă ratificat de un număr suficient de țări și nu a intrat încă în vigoare. Protocolul stipulează că autoritățile statelor membre ar trebui să furnizeze detalii referitoare la conturile și operațiunile bancare ale persoanelor identificate și că nu pot invoca normele privind secretul bancar ca motiv de a refuza să coopereze în acest context. Aplicarea acestor dispoziții ar acorda un ajutor esențial urmăririi activelor în alte state membre. Înlocuirea protocolului în noul cadru juridic cu dispoziții privind confiscarea ar permite Comisiei să accelereze eforturile în vederea punerii în aplicare integrale a acestora.

4. Cooperarea între autoritățile naționale

Produsele infracțiunii sunt realizate din ce în ce mai mult în alte țări decât cele în care operează deja o organizație criminală sau în care are loc condamnarea penală. Aceasta face ca identificarea acestor produse și sechestrarea lor să fie mai dificile. Cooperarea dintre autoritățile naționale și un schimb rapid de informații sunt esențiale pentru a maximaliza posibilitățile de a confisca produsele infracțiunii.

4.1. Instituirea unor oficii naționale de recuperare a activelor

Oficiile de recuperare a activelor facilitează urmărirea activelor infractorilor, participă la procedurile de confiscare, asigură gestionarea adecvată a activelor sechestrate și au rolul de punct de contact central pentru activitățile de confiscare efectuate la nivel național.

În prezent, astfel de oficii nu există în toate statele membre ale UE [16 - veritabile oficii de recuperare a activelor există numai în Austria, Belgia, Estonia, Franța, Germania, Irlanda, Țările de Jos și Regatul Unit], iar unde există, diferă în mare măsură ca structură, competențe și practici. Cooperarea dintre autoritățile naționale în acest domeniu are loc în special prin intermediul rețelei CARIN (specialiști în aplicarea legii și experți judiciari în domeniul confiscării și recuperării activelor) (CARIN, sprijinită de Comisie și de Europol, are experți din 40 de țări, inclusiv 26 state membre ale UE). Obiectivele sale sunt schimbul de bune practici și îmbunătățirea cooperării dintre agenții cu privire la chestiunile transfrontaliere.

Pe baza succesului pe care l-a constituit CARIN, în decembrie 2007 a fost adoptată Decizia 2007/845/JAI a Consiliului privind cooperarea dintre oficiile de recuperare a creanțelor din statele membre (Decizia 2007/845/JAI a Consiliului din 6 decembrie 2007 privind cooperarea dintre oficiile de recuperare a creanțelor din statele membre în domeniul urmăririi și identificării produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni sau a altor bunuri având legătură cu infracțiunile, JO L 332, 18.12.2007, p. 103). Obiectivul deciziei este să asigure că

fiecare stat membru înființează sau desemnează, până la 18 decembrie 2008, un oficiu național de recuperare a activelor care va avea rolul de punct de contact național pentru activitățile legate de confiscare. Prin intermediul unei cooperări consolidate, oficiile vor promova, în special, urmărirea cea mai rapidă a activelor rezultate din activități cu caracter infracțional pe teritoriul UE. În special oficiile de recuperare a activelor ar trebui să coopereze eficient cu serviciile secrete care furnizează informații financiare și cu autoritățile judiciare. În acest sens, ar trebui asigurată intensificarea formării destinate autorităților judiciare însărcinate cu urmărirea și confiscarea activelor.

4.2. Instituirea unor oficii eficiente de recuperare a activelor

Într-un interval scurt, statele membre ar trebui să decidă cele mai bune modalități practice de a institui oficii de recuperare a activelor la nivel național, competențele acestora de a urmări și îngheța eficient activele, precum și posibilitățile acestora de a face schimb de date.

Pentru a sprijini aceste eforturi, în martie 2008 a avut loc o conferință paneuropeană la nivel înalt referitoare la oficiile de recuperare a activelor (organizată de Europol și de guvernele Austriei și Belgiei și sprijinită de Comisia Europeană în cadrul programului de finanțare „Prevenirea și combaterea criminalității” [http://ec.europa.eu/justice_home/funding/isec/funding_isec_en.htm]).

Concluziile sale vor fi materializate prin promovarea schimbului celor mai bune practici și sprijinirea statelor membre la instituirea oficiilor de recuperare a activelor, în special prin organizarea, la cerere, a unor vizite la fața locului din partea unor experți omologi, în 2009 și 2010. Pe baza concluziilor și activității CARIN, cele mai relevante recomandări pentru instituirea unor oficii de recuperare a activelor eficiente sunt următoarele:

4.2.1. Structura oficiilor de recuperare a activelor

Oficiile de recuperare a activelor ar trebui să aibă o structură multidisciplinară, care să includă experții din domeniul aplicării legii, autoritățile judiciare, fiscale, de protecție socială, vamale și alte servicii relevante. Reprezentanții oficiilor ar trebui să-și poată exercita competențele obișnuite și să dezvăluie informații în cadrul oficiului fără să fie supuși obligației secretului profesional. Oficiile de recuperare a activelor ar trebui finanțate corespunzător și ar trebui să coordoneze, ca punct central, toate solicitările de asistență din partea altor țări. Ar trebui să centralizeze toate statisticile relevante privind indisponibilizarea și confiscarea activelor. În cazul în care oficiul de recuperare a activelor nu gestionează direct activele sechestrate, acesta ar trebui, cel puțin, să culeagă informațiile privind activele confiscate de la autoritățile care le gestionează.

4.2.2. Schimbul de informații între oficiile de recuperare a activelor

Ar trebui ca oficiile să poată schimba rapid informații, dacă este posibil în termenele prevăzute în Decizia-cadru 2006/960/JAI (Decizia-cadru 2006/960/JAI a Consiliului din 18 decembrie 2006 privind simplificarea schimbului de informații și date operative între autoritățile de aplicare a legii ale statelor membre ale Uniunii Europene, JO L 386, 18.12.2006, p. 89). Posibilitățile juridice privind schimbul spontan de informații în cazul fiecărui oficiu vor face obiectul unei analize mai aprofundate. Ar trebui clarificat ce tip de informații pot fi obținute de la fiecare oficiu de recuperare a activelor, fără să se recurgă la procedurile de asistență judiciară reciprocă. Certificatele prin care se solicită executarea hotărârilor de indisponibilizare și a hotărârilor de confiscare în alt stat membru, precum și

formularele de asistență judiciară reciprocă trebuie revizuite pentru a fi mai simplu de utilizat. Ar trebui oferite informații detaliate privind modul de completare a acestora. Între oficiile de recuperare a activelor ar trebui instituit un canal standardizat de comunicare securizată.

4.2.3. Competențe care trebuie atribuite oficiilor de recuperare a activelor

Oficiile de recuperare a activelor ar trebui să aibă acces la toate bazele de date relevante (atât la baze de date publice, cât și restrânse, cum ar fi cadastrul, registrele comerciale, registrele de înmatriculare a vehiculelor, cazierul, precum și la bazele de date ale instituțiilor financiare, ale poliției, autorităților fiscale, agențiilor de protecție socială etc.) pentru identificarea și urmărirea activelor, inclusiv informații financiare (în mod ideal, să aibă acces la un registru de conturi al unei bănci centrale, la nivel național) și ar trebui să aibă competențe coercitive de a obține astfel de informații. Ar trebui să dispună de competența de a îngheța provizoriu activele (de exemplu, pentru cel puțin 72 de ore), pentru a putea împiedica dispariția produselor infracțiunii între momentul în care activele au fost identificate și executarea hotărârii de indisponibilizare sau confiscare dispuse de o instanță. De asemenea, oficiile ar trebui să poată efectua anchete comune, împreună cu alte autorități.

În statele membre există diferențe în ceea ce privește destinația activelor confiscate și recuperate (de exemplu, în Regatul Unit, activele se împart între autoritățile care au contribuit la recuperarea acestora, pe când în Italia, activele sunt adesea încredințate ONG-urilor, pentru utilizarea în scopuri sociale). Este preferabilă promovarea unor practici care s-au dovedit deja eficiente la nivel național.

4.3. Coordonarea dintre oficiile de recuperare a activelor – Rolul Europol și Eurojust

Nivelul de cooperare dintre oficiile de recuperare a activelor va determina executarea reușită a hotărârilor de indisponibilizare și confiscare. Odată ce toate statele membre înființează sau desemnează un oficiu de recuperare a activelor, activitățile acestora ar trebui sprijinite și coordonate pentru a facilita schimbul rapid de informații privind locația și identitatea proprietarilor activelor infractorilor.

Ar trebui luată în considerare încredințarea unui astfel de rol de coordonare Europolului, al cărui Birou privind activele provenite din activități infracționale s-a bucurat deja de un succes considerabil în ceea ce privește sprijinirea anchetatorilor financiari. În 2007, a sprijinit 133 de anchete de urmărire a produselor infracțiunii și a furnizat oficiilor de recuperare a activelor cunoștințe de specialitate. Autoritățile naționale ar trebui să implice mai mult Eurojust, pentru a facilita recunoașterea reciprocă a hotărârilor de indisponibilizare și de confiscare. În 2007, din peste 1.000 de cazuri de care s-a ocupat Eurojust, 30 aveau legătură cu acest domeniu.

5. Cooperare internațională – Chestiuni relative la țările terțe

Confiscarea produselor infracțiunii este o chestiune globală, deoarece infractorii continuă să dobândească active legale atât pe teritoriul UE, cât și în alte regiuni ale lumii. Ar trebui dezvoltată o strânsă cooperare internațională cu privire la chestiunile legate de confiscare nu numai în cadrul UE, ci și cu țările terțe.

Instrumentele juridice comunitare deja existente nu iau suficient în considerare aceste aspecte. Cu toate acestea, mai multe convenții internaționale conțin dispoziții privind confiscarea produselor infracțiunii, pentru a promova cooperarea internațională în ceea ce privește identificarea, urmărirea, indisponibilizarea și confiscarea activelor de origine criminală. Cele mai importante sunt Convenția ONU împotriva criminalității transnaționale organizate,

Convenția Națiunilor Unite împotriva corupției și convențiile Consiliului Europei privind spălarea banilor și confiscarea („convențiile de la Strasbourg”). Multe dintre dispozițiile importante ale acestor convenții nu sunt încă încorporate în legislația comunitară. Comisia își va continua eforturile pentru a garanta că UE și statele membre ratifică și pun în aplicare fără întârziere aceste convenții și încurajează țările terțe să facă la fel.

De asemenea, inițiative referitoare la recuperarea și confiscarea activelor sunt în curs de desfășurare în cadrul mai multor foruri internaționale, cum ar fi G8, Organizația Națiunilor Unite și Banca Mondială.

Cooperarea internațională în domeniul confiscării nu este întotdeauna satisfăcătoare, ca urmare a existenței unei disponibilități diferite în ceea ce privește cooperarea. Este necesară promovarea unei cooperări mai pro-active cu țările terțe, mai ales prin promovarea acordurilor privind partajarea activelor confiscate, inclusiv a acordurilor referitoare la confiscarea valorii în cauză, precum și prin diseminarea celor mai bune practici. Recomandarea 38 a GAFI și nota interpretativă a acesteia încurajează țările să prevadă modalități de coordonare a sechestrării și confiscării produselor, inclusiv partajarea activelor confiscate. Convenția Consiliului Europei din 2005 conține dispoziții similare. Comisia ar putea promova schimbul de bune practici între statele membre în acest domeniu.

6. Măsuri de însoțire non-legislative

6.1. Noi instrumente pentru identificarea mai eficientă a produselor infracțiunii

Pentru a facilita cererile legate de identificarea și urmărirea activelor, fiecare oficiu de recuperare a activelor ar trebui să aibă acces la registrele centralizate la nivel național. În cazul în care astfel de registre nu există, statele membre ar trebui încurajate să le creeze.

De asemenea, ar trebui analizate modalitățile de a îmbunătăți disponibilitatea informațiilor privind hotărârile de înghețare și confiscare nesoluționate în Uniune prin crearea unei liste. Aceasta ar permite o mai bună monitorizare a progreselor înregistrate în ceea ce privește procedurile de indisponibilizare și confiscare și elaborarea unor statistici privind timpul necesar executării unor astfel de hotărâri.

6.2. Consolidarea anchetelor financiare și a analizei financiare a criminalității

Acestea se situează în centrul luptei împotriva criminalității organizate și finanțării terorismului. Promovarea utilizării mai extinse a anchetei financiare și a analizei financiare a criminalității [Comisia a finanțat mai multe proiecte privind îmbunătățirea acestor tehnici între 2002 și 2005.] ca tehnică de aplicare a legii în toate statele membre ale UE va îmbunătăți identificarea și urmărirea produselor infracțiunii.

Comisia lucrează alături de Europol și mai multe state membre la un proiect care constă în stabilirea unui set comun de standarde de formare minime pentru anchetatorii financiari (care acoperă opt domenii de cunoștințe și aptitudini), un sistem de acreditare la nivel european, precum și în asigurarea formării în statele membre pornind de la aceste standarde. Câteva centre naționale de excelență elaborează pachetele de formare relevante. Primele pachete sunt preconizate pentru 2009.

6.3. Elaborarea unor statistici constante și comparabile privind confiscarea

Ar trebui să existe mai multe statistici, de o mai bună calitate, privind indisponibilizarea și confiscarea activelor. Datele disponibile în prezent sunt foarte limitate, provenind în principal de la bazele de date naționale sau din rapoartele de evaluare reciprocă referitoare la respectarea legislației privind spălarea banilor publicate de GAFI, Fondul Monetar Internațional și Comitetul Moneyval al Consiliului Europei.

În cadrul Planului de acțiune UE 2006-2010 referitor la statisticile privind criminalitatea, este în curs de elaborare o nouă metodologie de colectare a statisticilor privind spălarea banilor, comparabile între statele membre. Această metodologie prevede culegerea de informații privind activele rezultate din activități cu caracter infracțional, care au fost înghețate, confiscate și recuperate. Statisticile rezultate pot contribui, de asemenea, la evaluarea eficacității regimurilor de confiscare ale țărilor.

7. Concluzii – Zece priorități strategice

A lupta eficace împotriva criminalității înseamnă atacarea punctelor celor mai vulnerabile ale infractorilor. Confiscarea și recuperarea produselor infracțiunii vizează direct resursele acestora și fac parte din strategia financiară extinsă a UE privind criminalitatea.

Ar trebui să se facă mai mult pentru a evidenția rolul confiscării ca una dintre cele mai eficiente modalități de a combate criminalitatea organizată. Acțiunile de mai jos urmăresc să garanteze că UE va continua să mențină cele mai înalte standarde în acest domeniu:

O viitoare reformare a cadrului juridic comunitar existent ar ameliora claritatea și coerența acestuia, de asemenea, ar extinde conceptele juridice existente și ar introduce noi dispoziții.

- (1) Statele membre ar trebui să finalizeze transpunerea cadrului juridic existent și să pună în aplicare Decizia 2007/845/JAI a Consiliului, desemnând sau instituind oficii de recuperare a activelor care pot efectua rapid schimbul de informații, care au competențe adecvate și lucrează pe baza celor mai bune practici.
- (2) În statele membre ar trebui înlăturate obstacolele practice din calea procedurilor de confiscare. Comisia și statele membre vor discuta, pe baza studiului Comisiei privind eficacitatea practicilor existente în statele membre, la sfârșitul anului 2008, în vederea promovării practicilor care și-au dovedit eficacitatea la nivel național.
- (3) Oficiile UE de recuperare a activelor ar trebui să se reunească în mod regulat în cadrul unei platforme informale pentru a asigura schimbul eficient de informații, coordonarea și cooperarea.
Europol este încurajat să joace un rol de coordonare între oficiile naționale de recuperare a activelor.
- (4) Ar putea fi dezvoltat și pus în aplicare un sistem de evaluare a eficacității oficiilor UE de recuperare a activelor (cu posibilitatea de evaluare reciprocă).
- (5) Ar trebui acordat un rol important Eurojust, pentru facilitarea cooperării la nivel judiciar și promovarea recunoașterii reciproce în materie de confiscare, precum și pentru facilitarea interacțiunii dintre oficiile de recuperare a activelor și autoritățile judiciare.

- (6) Ca o prioritate, ar putea fi dezvoltat și pus în aplicare un program UE comun de formare pentru anchetatorii financiari. Statele membre ar trebui să aibă în vedere creșterea resurselor alocate analizei financiare a criminalității și anchetelor financiare la nivel național.
- (7) Statele membre ar putea dezvolta statistici mai exacte privind activele înghețate, confiscate și recuperate. Aceste date ar trebui să poată fi comparabile între țări. Statisticile vor ajuta la evaluarea eficacității sistemelor existente de confiscare.
- (8) Comisia și statele membre ar trebui să analizeze modalitatea de a pune la dispoziția oficiilor de recuperare a activelor din alt stat membru și din țările terțe informațiile necesare pentru a identifica și urmări activele pe teritoriul acestora, posibil prin crearea unor registre centralizate.
- (9) Europol, Eurojust și statele membre ar putea coopera pentru a îmbunătăți disponibilitatea informațiilor, inclusiv prin crearea unei liste privind hotărârile de înghețar și confiscare nesoluționate în Uniunea Europeană.

F. HOTĂRĂRILE PENALE DE CONdamnARE PRONUNȚATE ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ

I. Obiectivul și obiectul (articolul 1)

Pe lângă Convenția europeană din 28 mai 1970 privind valoarea internațională a hotărârilor represive, care are o importanță limitată din cauza aplicării sale marginale (doar 8 state membre), înainte de adoptarea prezentei decizii-cadru nu au existat aproape deloc reglementări internaționale privind luarea în considerare a condamnărilor în alte state.

Decizia-cadru stabilește standarde minime privind luarea în considerare a condamnărilor în alte state membre în cadrul proceselor penale inițiate de autoritățile judiciare din alt stat membru.

Acest subiect este strâns legat de problema recunoașterii reciproce a deciziilor în Uniunea Europeană. Consiliul (la 29 noiembrie 2000), în conformitate cu concluziile reuniunii Consiliului de la Tampere, a lansat un apel la *„adoptarea unuiu sau a mai multor instrumente de stabilire a principiului conform căruia o instanță judecătorească dintr-un stat membru poate să ia în considerare hotărârile definitive luate de instanțe din alte state membre, în scopul evaluării cazierului penal al inculpatului, pentru a stabili o eventuală recidivă și pentru a determina tipul de sentință aplicabilă și măsurile necesare executării ei”* (OJ C 12, 15.01.2001, p. 1).

Deoarece decizia-cadru se referă la hotărârile penale definitive, ea nu se va aplica pentru hotărâri definitive ale autorităților administrative și nici pentru hotărârile luate în absența acuzatului. În ultima situație, acuzatul are în general dreptul să facă apel. De obicei, termenele-limită pentru apel sunt calculate începând cu data când verdictul a fost transmis acuzatului.

Scopul prezentei decizii-cadru este stabilirea unor standarde minime. Din acest motiv, prezenta decizie-cadru nu împiedică statele membre să ia în considerare, în conformitate cu dreptul intern și ori de câte ori au la dispoziție informații, de exemplu, hotărâri definitive ale autorităților administrative împotriva cărora se poate face apel înaintea instanțelor penale.

Conform deciziei-cadru, obligația de a lua în considerare condamnările anterioare pronunțate în alte state membre există doar în măsura în care condamnările pronunțate anterior la nivel național sunt luate în considerare în temeiul dreptului intern. Asta înseamnă că efectele unei condamnări pronunțate într-un alt stat membru ar trebui să fie echivalente cu efectele unei hotărâri pronunțate la nivel național în faza care precede procesul penal (de exemplu influența asupra normelor de procedură aplicabile, definiția infracțiunii și deciziile privind detenția temporară), în timpul procesului (de exemplu tipul de instanță care are jurisdicție și, mai frecvent, tipul și cuantumul pedepsei, cum ar fi excluderea sau aplicarea restrictivă a pedepselor cu suspendarea, creșterea cuantumului pedepsei aplicate, cumularea sau confundarea pedepselor anterioare) și la momentul executării sentinței (de exemplu la momentul stabilirii normelor care reglementează executarea).

Exemplu:

În majoritatea statelor membre ale UE, se consideră circumstanță agravantă atunci când acuzatul a mai fost condamnat pentru același tip de infracțiune. În conformitate cu decizia-cadru, ar trebuie să fie irelevant dacă respectiva condamnare anterioară a fost hotărâtă de o instanță națională sau una din alt stat membru.

X. a fost condamnat la doi ani de închisoare, pentru tâlhărie, de Tribunalul Regional din Viena. După un an și jumătate, a făcut cerere de eliberare condiționată. Deoarece senatul (completul) de judecători cunoștea extrasul din cazierul său penal din Germania, a putut stabili că X. mai fusese condamnat de trei ori pentru tâlhărie, de aceea cererea sa a fost refuzată.

În plus, ar trebui să se evite, pe cât posibil, ca persoana în cauză să fie tratată mai puțin favorabil decât dacă respectiva condamnare anterioară ar fi fost o condamnare pronunțată de o instanță națională. În ceea ce privește efectul condamnării anterioare la momentul executării, trebuie menționat că decizia-cadru nu se aplică pentru executarea în alt stat membru a hotărârii luate de autoritățile judecătorești dintr-un stat membru.

Prezenta decizie-cadru nu încearcă să armonizeze legislațiile naționale și nici să ducă la executarea în alt stat membru a hotărârilor judecătorești luate în alte state membre.

Este foarte important să se acorde atenție articolului 1, care stipulează: Scopul prezentei decizii-cadru îl constituie acela de a stabili condițiile în care sunt luate în considerare condamnările anterioare pronunțate împotriva unei persoane pentru fapte diferite săvârșite în alte state membre, în cursul unui proces penal desfășurat într-un stat membru împotriva respectivei persoane. În consecință, subiectul *ne bis in idem* este exclus.

În conformitate cu articolul 3 alineatul 1, „*fiecare stat membru se asigură că, în cadrul unui proces penal desfășurat împotriva unei persoane, condamnările anterioare pronunțate împotriva aceleiași persoane pentru fapte diferite săvârșite în alte state membre, în legătură cu care s-au obținut informații pe baza instrumentelor aplicabile disponibile cu privire la asistența juridică reciprocă sau la schimburile de informații extrase din cazierul judiciar, sunt luate în considerare în măsura în care condamnările anterioare la nivel național sunt luate în considerare și că acestor condamnări le sunt conferite efecte echivalente cu cele conferite condamnărilor anterioare la nivel național, în conformitate cu legislația națională.*”

Scopul nu este ca luarea în considerare a condamnărilor anterioare în cadrul unui nou proces penal să aibă efectul de a influența, de a revoca sau revizui condamnările anterioare sau orice hotărâri referitoare la executarea lor luate de către statul membru în care se desfășoară noul proces.

În cazul în care luarea în considerare a condamnării anterioare are efectul - în conformitate cu legislația națională a acelui stat membru - de a influența, de a revoca sau revizui condamnarea anterioară sau orice hotărâre referitoare la executarea sa, decizia-cadru nu se aplică (articolul 3 alineatul 4).

Exemplu:

În ianuarie 2010, o instanță austriacă îl acuză pe A. de furt. Judecătorul observă că A a mai fost condamnat, în martie 2009. Atunci, A a fost găsit vinovat de comiterea infracțiunii de furt de o instanță din Germania și condamnat la un an de închisoare, cu probațiune timp de trei ani.

Procurorul a solicitat revocarea eliberării condiționate, ceea ce ar însemna că A. va trebui să execute o pedeapsă de un an în închisoare.

Deoarece aceasta ar interfera cu sentința instanței din Germania, atunci nu va mai fi posibil, conform prevederilor deciziei-cadru.

În plus, articolul 3 alineatul 5 prevede că *„în cazul în care infracțiunea pentru care se desfășoară noul proces a fost săvârșită înainte de pronunțarea sau executarea în întregime a condamnării anterioare”, luarea în considerare a condamnării anterioare „nu reclamă statelor membre să aplice normele lor de drept intern la impunerea sentințelor, atunci când aplicarea acestor norme la condamnările din alte țări ar limita capacitatea judecătorului de a dispune o hotărâre în noul proces.”* (articolul 3 alineatul 5)

II. Definiții (articolul 2)

În sensul prezentei decizii-cadru, "condamnare" înseamnă orice hotărâre definitivă pronunțată de o instanță penală care stabilește săvârșirea cu vinovăție a unei fapte penale.

Din punctul de vedere al Austriei și Germaniei, se poate spune că hotărârile administrative și judecătorești pot fi atacate prin diferite modalități. În consecință, apelurile împotriva hotărârilor autorităților administrative trebuie înaintate instanțelor administrative, iar apelurile împotriva hotărârilor autorităților judiciare trebuie înaintate instanțelor penale (cum ar fi, în Austria, unui Tribunal Regional în cazul hotărârilor unui tribunal districtual, sau Curții de Apel și Curții Supreme, în cazul hotărârilor unui tribunal regional). În consecință, „condamnarea”, din punct de vedere austriac, înseamnă doar o hotărâre a unei instanțe penale.

Situația în România este destul de diferită, iar noțiunea de „condamnare” include și hotărârile bazate pe dreptul administrativ.

III. Relația cu alte instrumente juridice (articolul 4)

În conformitate cu articolul 4, această decizie-cadru înlocuiește articolul 56 din Convenția europeană de la Haga din 28 mai 1970 privind valoarea internațională a hotărârilor represive, în ceea ce privește luarea în considerare a hotărârilor represive de către statele membre semnatare ale convenției. Acest articol stipula că *„orice stat contractant ia măsurile legislative pe care le consideră potrivite pentru a permite instanțelor sale ca, la pronunțarea unei hotărâri, să ia în considerare orice hotărâre represivă europeană, pronunțată în contradictoriu anterior pentru o altă infracțiune, în scopul de a se adăuga acestei hotărâri, în totalitate sau în parte, efectele pe care legea sa le prevede pentru hotărârile pronunțate pe teritoriul său. El determină condițiile în care această hotărâre este luată în considerare”*.

IV. Punerea în aplicare (articolul 5)

Statele membre trebuie să pună în aplicare decizia-cadru până la 15 august 2010. După ce au transmis Secretariatului General al Consiliului și Comisiei legislația națională relevantă, Comisia va prezenta Parlamentului European și Consiliului, până la 15 august 2011, un raport privind aplicarea prezentei decizii-cadru.

V. Concluzii și critică

În ceea ce privește definiția din articolul 1, trebuie menționat că termenul „condamnare” include, pe baza definiției din articolul 1, doar hotărârile definitive ale unei instanțe penale. De aceea, decizia-cadru nu se aplică pentru hotărârile luate de instanțele administrative. În caz contrar, multe state membre ar trebui să adapteze reglementările privind cazierul judiciar.

Din cele menționate până acum, este clar că o autoritate judecătorească trebuie să cunoască hotărârile luate în alte state membre. În majoritatea cazurilor, aceste informații vor proveni dintr-un extras din cazierul penal, transmis de alte state membre. În multe cazuri, conținutul acelui extras va da naștere altei probleme, deoarece în mod normal vor fi stipulate doar secțiunile aplicabile din codul penal ale statului membru în cauză, dar nu și numele infracțiunii.

Deși au existat idei privind aplicarea unui sistem la nivelul întregii Uniuni privind cazierul penal, această idee a fost respinsă din motive economice, la fel ca și ideea de prelungire a cererii. Costurile proiectului mai sus menționat pur și simplu nu puteau fi evaluate la acel moment. Totuși, discuția privind cazierul penal la nivelul UE a fost doar întârziată.

Între timp, în iunie 2007, Consiliul a ajuns la un acord politic privind un proiect de directivă referitoare la organizarea și conținutul schimburilor dintre statele membre de informații din cazierul penal. La 27 mai 2008, Comisia a prezentat o propunere de decizie a Consiliului privind instituirea sistemului european de informații extrase din cazierele judiciare (ECRIS). La 9 octombrie 2008, Parlamentul European a adoptat raportul privind această propunere și a prezentat Comisiei modificările textului. Între timp, Consiliul adoptase deja, la 6 aprilie 2009, decizia privind instituirea sistemului european de informații extrase din cazierele judiciare (ECRIS) (JO L 93, 6 aprilie 2009, pp. 33–48). Această decizie va fi pusă în aplicare de statele membre până la 7 aprilie 2012. După aceea, nu vor mai exista probleme legate de înțelegerea conținutului informațiilor extrase din cazierele judiciare ale altor state membre, deoarece decizia furnizează o listă de infracțiuni, cu un cod care le corespunde și care trebuie marcate.

În prezent, cererile de asistență judiciară privind transmiterea de informații din cazierele judiciare sunt reglementate de articolele 13 și 22 din Convenția Europeană de asistență juridică în materie penală, din 1959, care a fost modificată prin articolul 4, Protocolul adițional la Convenția europeană de asistență juridică în materie penală, din 1978 și mai ales Decizia Consiliului din 21 noiembrie 2005 privind schimburile de informații extrase din cazierele judiciare (JO L 322, 15 decembrie 2005, pp. 33–37).

Înainte de intrarea în vigoare a prezentei decizii-cadru, Germania, Belgia, Spania și Franța încheiaseră deja un acord privind transmiterea condamnărilor către respectiva țară de origine a persoanei condamnate.

În ceea ce privește problema principiului *ne bis in idem*, în propunerea [COM (2005) 91] sa, Comisia a declarat că această temă va fi subiectul unui instrument separat.

G. LUPTA ÎMPOTRIVA CRIMEI ORGANIZATE

I. Obiectiv

Lupta împotriva crimei organizate este de mult un obiectiv important al Uniunii Europene și al instituțiilor sale. În acest context, ar trebui să menționăm, de exemplu, următoarele:

- Acțiunea Comună din 21 decembrie 1998 (98/733/JAI);
- Planul de acțiune al Consiliului și Comisiei de aplicare a dispozițiilor Tratatului de la Amsterdam privind crearea unui spațiu al libertății, securității și justiției (JO C 19, 23.01.1999, pp. 1–15), care stabilea ca obiectiv al Uniunii intensificarea acțiunilor împotriva crimei organizate, în lumina posibilităților apărute în urma semnării Tratatului de la Amsterdam;
- Prevenirea și controlul crimei organizate: o strategie a Uniunii Europene pentru începutul noului mileniu (JO C 124, 03.05.2000, pp. 1–33), care determina Comisia să dezvolte impulsuri strategice pentru a lupta împotriva crimei organizate;
- Programul de la Haga – 10 priorități pentru următorii cinci ani (JO C 236 din 24.09.2005) și Comunicarea Comisiei către Consiliu și către Parlamentul European din 2 iunie 2005 [COM (2005) 232], în care au fost stabilite prioritățile strategice.

Consiliul Uniunii Europene, la 4/5 noiembrie 2004, a cerut, de exemplu, Parlamentului și Comisiei, în conformitate cu Programul de la Haga (JO C 053, 03.03.2005, pp. 1–14), să dezvolte un concept strategic de combatere a crimei organizate. În Comunicarea Comisiei către Consiliu și către Parlamentul European [COM (2005) 232] se menționa deja faptul că va fi necesară o armonizare și mai mare a legislației.

În consecință, scopul deciziei-cadru a Consiliului, menționată mai sus, este armonizarea legislației pentru a îmbunătăți capacitatea comună a Uniunii Europene și a statelor membre de a combate crima organizată transnațională. După cum se specifică și în Programul de la Haga (punctul 3.3.2), armonizarea dreptului penal material are ca scop facilitarea recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare și cooperarea polițienească și judiciară în materie penală.

Este necesară o atenție sporită în domenii atinse de criminalitate deosebit de gravă, cu implicații transfrontaliere; de asemenea, trebuie acordată prioritate domeniilor menționate explicit în cadrul tratatelor.

Prin urmare, definiția infracțiunilor privitoare la participarea la o organizație criminală ar trebui armonizată în statele membre. În consecință, prezenta decizie-cadru ar trebui să privească infracțiunile comise de obicei în cadrul unei organizații criminale. De asemenea, pentru persoanele fizice sau juridice care au comis asemenea infracțiuni sau sunt responsabile de comiterea acestora, ar trebui prevăzute pedepse care să corespundă gravității infracțiunilor.

Este lăsat la latitudinea statelor membre să clasifice alte grupuri de persoane ca organizații criminale, de exemplu, grupuri al căror scop nu este de a aduce beneficii financiare sau materiale de nici un fel. Aceasta se aplică și pentru interpretarea termenului de "activități criminale" în sensul că acesta presupune realizarea de acte materiale.

Prezenta decizie-cadru nu are ca scop reducerea sau restricționarea normelor naționale privitoare la drepturile și libertățile fundamentale, cum ar fi dreptul la un proces echitabil, dreptul la grevă, libertatea de reuniune, de asociere, libertatea presei sau libertatea de

expresie, inclusiv dreptul oricărei persoane de a forma și de a se alătura sindicatelor pentru apărarea intereselor proprii, precum și dreptul conex la manifestatii publice.

II. Definiții (articolul 1)

Este clar că lupta împotriva crimei organizate la nivelul Uniunii Europene este o sarcină foarte dificilă, deoarece noțiunile „crimă organizată” sau „organizație criminală” rămân complexe.

În înțelesul prezentei decizii-cadru:

- a. „organizație criminală” desemnează o asociație structurată, stabilită în timp, de mai mult de două persoane, care acționează concertat în vederea comiterii de infracțiuni pasibile de o pedeapsă privativă de libertate sau de aplicarea unei măsuri de siguranță privative de libertate cu o durată maximă de cel puțin patru ani, sau de o pedeapsă mai severă, pentru a obține, direct sau indirect, un beneficiu financiar sau de altă natură materială;

Această definiție se regăsește și în Acțiunea Comună din 21 decembrie 1998 (98/733/JAI).

- b. „asociație structurată” desemnează o asociație care nu este formată la întâmplare pentru comiterea imediată a unei infracțiuni și care nu prezintă în mod necesar roluri definite formal pentru membrii săi, continuitatea membrilor sau o structură dezvoltată.

În Austria, există două forme distincte de organizații criminale. Principalele diferențe dintre ele constau în numărul de membri și domeniul de aplicare al activităților criminale. Definițiile organizațiilor criminale sunt reglementate în secțiunea 278, paragraful 2 și secțiunea 278 din Codul penal austriac, după cum urmează:

„Asociere în scopuri criminale”, conform § 278.

(1) Întemeierea unei organizații criminale sau participarea ca membru al unei organizații criminale se pedepsește cu închisoare de până la trei ani.

(2) O organizație criminală este o asociație formată din două sau mai multe persoane, stabilită pentru o perioadă mai lungă de timp, cu scopul ca unul sau mai mulți membri ai asociației să comită una sau mai multe infracțiuni, alte acte semnificative de forță împotriva vieții sau sănătății, în afară de distrugeri minore ale unor obiecte, furturi sau înșelăciune, sau infracțiuni în conformitate cu § 104 a [(trafic de persoane), § 165 (spălarea de bani), § 177 b (expunerea ilegală la materiale nucleare), § 233 până la 239 (infracțiuni referitoare la falsificarea banilor, acțiunilor, obligațiunilor și titlurilor de valoare etc.), § 241 a până la § 241 c, § 241 e, § 241 f (infracțiuni referitoare la modalitățile de plată prin virament), § 304 sau § 307 (luarea și darea de mită), sau în conformitate cu § 114 (2) (traficul de imigranți) sau § 116 (exploatarea străinilor) din Legea federală austriacă privind activitatea poliției pentru străini].

(3) O persoană participă ca membru al unei organizații criminale atunci când comite o faptă incriminată de lege în cadrul orientării criminale a organizației, sau atunci când participă la activitățile organizației prin furnizarea de informații sau active sau în alt mod, cunoscând faptul că astfel promovează organizația sau faptele incriminate de lege comise de aceasta.

(4) Dacă asocierea nu a avut ca rezultat comiterea cu intenție a unei fapte incriminate de lege, nu va fi pedepsit nici un membru, dacă asociația este dizolvată voluntar, sau dacă, din comportamentul membrilor, reiese că au renunțat la intențiile lor în mod voluntar. În plus,

aceste persoane nu vor mai fi pedepsite pentru activitatea lor în cadrul organizației criminale dacă renunță voluntar la a fi membri ai organizației înainte de comiterea în mod intenționat sau de tentativa de a comite o faptă incriminată de lege; totuși, persoanele aflate la conducerea organizației vor cădea sub incidența acestei dispoziții doar prin înștiințarea autorităților în mod voluntar [(§ 151 (3)) sau prin altă modalitate ajută la îndepărtarea unui pericol apărut în urma asocierii.

Organizație criminală § 278a. „O persoană care întemeiază pentru o perioadă lungă de timp o asociație similară unei societăți comerciale, sau care participă ca membru într-o astfel de organizație [(§ 178 (3))

(1) și care este orientată, dar nu exclusiv, pe comiterea, în mod repetat și intenționat, a unor infracțiuni grave care constituie o amenințare la adresa vieții, integrității corporale, libertății sau proprietății, sau comiterea unor infracțiuni grave în ceea ce privește exploatarea sexuală a persoanelor, traficul de persoane sau traficul ilicit cu arme, materiale nucleare și substanțe radioactive, deșeuri periculoase, bani falși sau droguri,

(2) care astfel încearcă să se îmbogățească sau să exercite o influență semnificativă asupra vieții politice și mediului de afaceri și

(3) care corupe sau intimidează alte persoane, sau încearcă prin metode speciale să se protejeze împotriva măsurilor luate în cadrul urmăririi penale va fi pedepsită cu închisoare de la șase luni la cinci ani. § 278 (4) se va aplica prin analogie.”

În Germania, reglementările privind organizațiile criminale sunt cuprinse în secțiunea 129 din Codul penal german. Spre deosebire de reglementările austriece, în acest caz nu este definită organizația criminală. În secțiunea 129 din Codul penal german este specificat că întemeierea, participarea la o asociație cu scopul comiterii de infracțiuni, precum și sprijinirea sa și recrutarea de noi membri se pedepsește cu închisoare de până la cinci ani. Totuși, sunt menționate câteva excepții, cum ar fi partidele politice care nu sunt considerate neconstituționale de către Curtea Constituțională Germană etc. În plus, există o multitudine de legi în care este definită organizația criminală.

III. Infracțiuni privitoare la participarea la o organizație criminală (articolul 2)

Definirea infracțiunilor privitoare la participarea la o organizație criminală din articolul 2 al deciziei-cadru se referă la aceeași definiție care este dată și în Acțiunea Comună din 21 decembrie 1998 (98/73/JAI). Ea este următoarea:

Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că unul dintre următoarele tipuri de comportament legat de o organizație criminală sau ambele sunt considerate infracțiuni:

- (a.) comportamentul oricărei persoane care, în mod intenționat și în cunoștință de cauză privind fie scopul și activitatea generală a organizației criminale, fie intenția sa de a comite infracțiunile respective, ia parte în mod activ la activitățile criminale ale organizației, inclusiv prin furnizarea de informații și mijloace materiale, recrutarea de noi membri, precum și toate formele de finanțare ale activităților acesteia, cunoscând că această participare va contribui la realizarea activităților infracționale ale organizației;
- (b.) comportamentul oricărei persoane, constând în încheierea unui acord cu una sau mai multe persoane cu privire la exercitarea unei activități care, în cazul în care ar fi pusă în aplicare, ar echivala cu comiterea infracțiunilor menționate la articolul 1, chiar dacă persoana respectivă nu participă la executarea propriu-zisă a respectivei activități.

IV. Pedepsele (articolul 3)

Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că infracțiunea menționată la articolul 2 litera (a) este pasibilă de o pedeapsă maximă privativă de libertate de cel puțin doi până la cinci ani și că infracțiunea menționată la articolul 2 litera (b) este pasibilă de același termen maxim de pedeapsă privativă de libertate ca infracțiunea în vederea căreia este încheiat acordul, sau de un termen maxim de pedeapsă de cel puțin doi până la cinci ani.

În plus, fiecare stat membru va garanta faptul că săvârșirea în cadrul unei organizații criminale a infracțiunilor menționate la articolul 2, astfel cum sunt ele definite de statul membru în chestiune, poate fi considerată ca circumstanță agravantă.

Din punctul de vedere al Austriei, se poate spune că, pe baza secțiunii 33 cifra 1 din Codul penal austriac, se consideră circumstanță agravantă atunci când acuzatul a comis diferite tipuri de infracțiuni (cum ar fi furtul și fraudă) sau dacă el/ea a comis mai multe infracțiuni de același tip pe parcursul unei lungi perioade de timp (20 de cazuri de furt în decursul a doi ani). În plus, există unele infracțiuni, cum ar fi furtul, care se referă la comiterea unui furt în cadrul unei organizații criminale, ca o circumstanță agravantă în sine.

Exemplu:

Secțiunea § 130 din Codul penal austriac prevede următoarele:

„O persoană care a comis infracțiunea de furt pentru a obține profit sau ca membru al unei organizații criminale, cu participarea (§ 12) altui membru al organizației, va fi pedepsită cu închisoare de la șase luni la cinci ani. [...]”

Conform celor menționate mai sus, acuzatul poate fi găsit vinovat de o instanță judecătorească austriacă și pentru participarea la o organizație criminală, întemeierea sau sprijinirea unei astfel de organizații.

În orice caz, trebuie observat faptul că se ia în considerare principiul inadmisibilității dublei urmăririi penale.

Exemplu:

A. este membru al unei organizații criminale. El a fost acuzat de participare la o organizație criminală și de comiterea mai multor infracțiuni de fraudă, împreună cu alți membri ai organizației criminale. În acest caz, A. și colegii săi sunt condamnați pentru toate capetele de acuzare. Instanța nu trebuie să considere participarea la o organizație criminală ca circumstanță agravantă, deoarece rezultatul ar fi dubla incriminare.

V. Circumstanțe speciale (articolul 4)

Scutirea de la ispășirea pedepsei, sau diminuarea pedepsei, conform articolului 3, pot fi aprobate de statele membre, dacă infractorul, de exemplu:

- a. renunță la activitățile infracționale; și
- b. furnizează autorităților administrative sau judiciare informații pe care acestea nu ar fi fost capabile să le obțină altfel și care le asistă pe acestea:
 - să prevină, să pună capăt sau să limiteze efectele infracțiunii; sau
 - să identifice și să îi defere justiției pe ceilalți infractori; sau

- să găsească dovezi; sau
- să priveze organizația criminală de resurse ilicite sau de beneficiile rezultate din activitățile sale infracționale; sau
- să împiedice ca alte infracțiuni descrise la articolul 2 să fie comise în viitor.

VI. Răspunderea persoanelor juridice (articolul 5)

În decizia-cadru (articolul 5 paragraful 4), termenul de „persoană juridică” desemnează orice entitate care beneficiază de personalitate juridică în virtutea legislației în vigoare, cu excepția statelor sau a organismelor publice aflate în exercițiul autorității publice, precum și a organizațiilor internaționale publice.

În multe cazuri, o entitate cu personalitate juridică va fi beneficiar al activității unei organizații criminale. Organizațiile criminale creează rețele complexe și extinse (de persoane juridice) și acumulează profituri de pe urma unor activități criminale. Veniturile rezultate în urma infracțiunilor sunt spălate și reintroduse în economia legală.

Din acest motiv, în articolul 5 este specificat că statele membre se vor asigura că persoanele juridice pot fi făcute responsabile pentru oricare dintre infracțiunile menționate la articolul 2, comise în beneficiul sau avantajul persoanei juridice în cauză de către orice persoană care a acționat pe cont propriu sau în numele persoanei juridice în cauză. În plus, acțiunile unei astfel de persoane necesită ca el/ea să dețină o poziție de conducere în cadrul persoanei juridice, bazată pe:

- puterea de a reprezenta persoana juridică; sau
- autoritatea de a lua decizii în numele persoanei juridice; sau
- autoritatea de a exercita controlul în cadrul persoanei juridice.

Exemplu:

A. este membru al unei organizații criminale specializate în furtul de autovehicule. În plus, el deține o societate prosperă, „The Trustworthy Car Ltd.”, care are ca obiect al activității vânzarea și repararea autoturismelor. Fiecare autoturism furat de membrii organizației criminale este adus la sediul societății, pentru schimbarea numerelor de înregistrare și falsificarea documentelor autoturismului și a contractelor de vânzare-cumpărare etc. Unele autoturisme sunt vândute de firma lui A., iar celelalte revin organizației criminale, care le transferă altor membri ai organizației. Majoritatea membrilor organizației criminale își repară autoturismele la societatea deținută de A.

În acest caz, Trustworthy Car Ltd. va fi privată de profiturile obținute de pe urma vânzării de autoturisme furate de membrii organizației criminale.

Această regulă se va aplica și în cazul în care lipsa de supraveghere sau control din partea unei persoane aflată sub autoritatea persoanei descrise mai sus a făcut posibilă comiterea oricăreia dintre infracțiunile menționate la articolul 2 în beneficiul persoanei juridice în cauză.

Exemplu:

A. este contabil și lucrează la banca B. În plus, este membru al organizației italiene Cosa Nostra și ajută organizația să spele banii obținuți în urma șantajului și comiterii altor infracțiuni. A. este administratorul conturilor diferitelor societăți despre care A. știe că sunt „deținute” de membrii organizației criminale. În plus, el știe că aceste societăți ascund originea de natură criminală a profiturilor. De aceea, el inventează sau ajută la inventarea unor explicații ale obiectului activității societăților, domeniului de activitate și activității în sine, pentru registrele băncii B. Banca B nu are suficiente mijloace de control, cum ar fi supravegherea de către superiorii lui A sau reguli specifice privind spălarea de bani etc. Oricum, banca B obține profituri mari de pe urma administrării conturilor și finanțării societăților deținute de organizația criminală.

Pe lângă această prevedere, există mai multe decizii-cadru care au ca scop privarea infractorilor de veniturile obținute de pe urma comiterii infracțiunilor. De vreme ce crima organizată are ca scop principal obținerea de profit, recuperarea și confiscarea activelor organizațiilor criminale este o modalitate foarte eficientă de a combate crima organizată.

În consecință, vom menționa doar câteva decizii-cadru, care constituie exemple care să ajute la formarea unei imagini generale:

1. Decizia-cadru 2001/500/JAI din 25 iunie 2001 privind spălarea banilor, identificarea, urmărirea, înghețarea, sechestrarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunii – a armonizat reglementările din unele state membre cu privire la confiscare și pedepsele penale pentru spălarea de bani (OJ L 182, 05.07.2001, pp. 0001–0002);
2. Decizia-cadru 2003/577/JAI din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de înghețare a bunurilor sau a probelor (conform capitolului D);
3. Decizia-cadru a Consiliului 2005/212/JAI în 24 februarie 2005 privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea (conform capitolelor E și C.2.);
4. Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru hotărârile de confiscare (conform capitolului C);
5. Decizia-cadru 2008/978/JAI a Consiliului din 18 decembrie 2008 privind mandatul european de obținere a probelor în scopul obținerii de obiecte, documente și date în vederea utilizării acestora în cadrul procedurilor în materie penală (conform capitolului K).

În plus, Protocolul al doilea (JO C 221, 19.07.1997, p. 12) la Convenția privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene oferă măsurile de confiscare și de cooperare operațională între statele membre, în lupta împotriva fraudei și spălării de bani, inclusiv prin confiscare.

VII. Sancțiunile persoanelor juridice (articolul 6)

Ca rezultat al celor menționate mai sus, o persoană juridică declarată responsabilă în conformitate cu articolul 5 alineatul (1) este pasibilă de sancțiuni care includ amenzile penale sau nepenale și pot include alte sancțiuni. Ca exemple pentru cele din urmă, decizia-cadru menționează următoarele:

- a. anularea dreptului de a primi avantaje sau ajutor public;
- b. interdicția temporară sau permanentă de a exercita o activitate comercială;
- c. plasarea sub control judiciar;
- d. lichidarea judiciară;
- e. închiderea temporară sau permanentă a proprietăților care au fost folosite pentru comiterea infracțiunii.

Fiecare stat membru se va asigura că sancțiunile sau celelalte măsuri sunt eficiente, proporționate și disuasive.

În Austria, răspunderea persoanelor juridice este reglementată într-o lege specială care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2006. Ea include reguli materiale și de procedură și reglementează măsurile provizorii și amenziile în cazul în care o persoană juridică poate fi declarată responsabilă pentru infracțiuni, fie pentru că este beneficiarul infracțiunilor sau pentru că, la comiterea infracțiunii, au fost încălcate obligațiile legale și persoana juridică este responsabilă pentru îndeplinirea acelor obligații. [Dacă este disponibil în limba engleză, se va include și textul legii.]

Exemplu:

A. este angajat la firma „Clean Trash” care se ocupă de îndepărtarea deșeurilor. Firma are mai multe deponii, în funcție de tipul de deșeuri care trebuie îndepărtate. Clienții acestei firme sunt în mod normal fabricile mari. În funcție de deșeurile pe care vor să le îndepărteze, ei trebuie să plătească tarife mai mici sau mai mari. Una dintre societăți are de îndepărtat chimicale periculoase, ceea ce ar costa foarte mult. Deoarece nu vor să plătească atât de mult, îi oferă bani lui A. ca să-ndepărteze chimicalele ilegal. Pentru aceasta, el a primit 300 euro. A. este de acord și în curând 50 de butoaie cu chimicale periculoase sunt depozitate pe amplasamentul firmei Clean Trash. Deși superiorul lui A. recunoaște butoaiele și etichetele de avertizare de pe acestea, el nu reacționează. Într-o zi, chimicalele se scurg din butoaie și ajung în pânza freatică. În consecință, mai multe persoane din satul din apropiere se îmbolnăvesc.

În ceea ce privește amenda, legea privind răspunderea persoanelor juridice prevede un sistem de rate zilnice care sunt înmulțite cu un anumit factor. Rata zilnică este evaluată și stabilită în funcție de profiturile persoanei juridice, în timp ce numărul de rate zilnice se stabilește în funcție de daunele provocate sau beneficiile obținute de persoana juridică de pe urma infracțiunii. În plus, se va lua în considerare dacă persoana juridică a compensat daunele provocate sau măcar a încercat să le compenseze, dacă infracțiunea a fost comisă de un angajat sau de un superior etc.

În plus, Codul penal austriac reglementează confiscarea profiturilor, în secțiunea 20, paragraful 4, după cum urmează:

„§ 20. (1) O persoană:

1. care a comis o faptă care este pedepsită conform legii, astfel obținând avantaje financiare, sau
2. care a primit avantaje financiare pentru comiterea unei fapte care se pedepsește conform legii va fi condamnată la plata unei sume egală cu avantajul obținut ilegal. Dacă nu se poate determina dimensiunea beneficiului financiar, sau dacă se poate

determina doar cu eforturi neproportionale, instanța va stabili după propriile convingeri suma care urmează să fie confiscată.

(2) Dacă:

- 1. un infractor a continuat să comită o infracțiune sau a comis infracțiunea respectivă în mod repetat (§ 17), obținând astfel avantaje financiare prin comiterea infracțiunii sau pentru comiterea infracțiunii și*
- 2. persoana în cauză a acumulat beneficii financiare suplimentare în relație directă cu durata comiterii infracțiunii, astfel încât există motive să se creadă că aceste beneficii au fost obținute de pe urma comiterii mai multor infracțiuni de același tip iar persoana nu poate aduce instanței suficiente dovezi privind originea legală a beneficiului financiar, atunci acesta va fi luat în considerare la stabilirea sumei de confiscat.*

(3) Un infractor care a acumulat beneficii financiare suplimentare în relație directă cu perioada de timp în care a fost membru/ă a/al unei organizații criminale (§ 278a) sau asocieri teroriste (§ 278b), despre care există motive să se creadă că au fost obținute de pe urma comiterii unor fapte pedepsite conform legii și nu se poate dovedi originea legală a acestor beneficii, atunci infractorul va fi condamnat la plata unei sume de bani care va fi stabilită de instanță.

(4) O persoană care s-a îmbogățit prin comiterea de către altă persoană a unei fapte pedepsite conform legii sau prin obținerea unui beneficiu financiar pentru comiterea acelei fapte va fi condamnată la plata unei sume egale cu beneficiul financiar astfel obținut. Dacă beneficiul financiar a revenit unei persoane juridice sau asociații, atunci aceasta va fi condamnată.

(5) Dacă persoana care a obținut beneficiul financiar a decedat sau dacă persoana juridică sau asociația care a obținut beneficiul financiar nu mai există, atunci beneficiul va fi confiscat de la succesorul legal, dacă acest beneficiu mai exista încă la momentul succesiunii.

(6) Dacă beneficiul financiar a revenit mai multor persoane, atunci acestea vor fi condamnate în funcție de cota-parte care i-a revenit fiecareia. Dacă nu se poate stabili cota-parte, atunci va fi stabilită de instanța judecătorească.”

VIII. Jurisdicția și coordonarea acțiunilor de urmărire penală (articolul 7)

În ceea ce privește jurisdicția, articolul 7 din decizia-cadru prevede că statele membre se asigură că jurisdicția lor acoperă cel puțin cazurile în care au fost comise infracțiunile menționate la articolul 2:

- (a.) în întregime sau parțial pe teritoriul propriu, indiferent de locul unde este bazată organizația sau unde își desfășoară activitățile infracționale; sau*
- (b.) de către unul dintre cetățenii statului respectiv; sau*
- (c.) în beneficiul unei persoane juridice care își are sediul pe teritoriul aceluia stat membru.*

Atunci când infracțiunile menționate la articolul 2 sunt comise în afara teritoriului propriu, un stat membru poate decide să nu aplice, sau să aplice numai în anumite cazuri sau circumstanțe, normele jurisdicționale stabilite la literele (b) și (c).

Din cauza caracterului transnațional al crimei organizate, vor apărea cu siguranță conflicte legate de jurisdicție. De aceea, articolul 7 (2) prevede că statele membre respective vor coopera pentru a decide care dintre ele va declanșa urmărirea.

Conform deciziei-cadru, scopul este de a centraliza procedurile într-un singur stat membru, dacă acest lucru este posibil. Se va ține cu precădere seama de următorii factori:

- a. statul membru pe teritoriul căruia s-au produs actele;
- b. statul membru unde făptașul este cetățean sau rezident;
- c. statul membru de origine al victimelor;
- d. statul membru pe teritoriul căruia a fost descoperit făptașul.

Un stat membru care nu îi extrădează sau predă pe cetățenii proprii (cum este, în majoritatea cazurilor, în Austria) ia măsurile necesare pentru a-și stabili jurisdicția asupra infracțiunii și, după caz, de a urmări penal pe făptași, atunci când infracțiunea este comisă de unul dintre cetățenii săi în afara teritoriului național.

Pentru coordonarea jurisdicțiilor și pentru urmărirea penală pot fi de ajutor mai multe instituții ale Uniunii Europene. Acesta este îndeosebi cazul Eurojust, la nivelul cooperării judiciare și Europol, la nivelul cooperării polițienești. În plus, Rețeaua Judiciară Europeană poate fi de ajutor într-un stadiu timpuriu al procedurii, de exemplu pentru a lua legătura cu procurorul competent sau cu judecătorul de instrucție/magistratul.

Decizia recentă a Consiliului [privind înființarea Oficiului European de Poliție (Europol) din 06.04.2009, JO L 121, 15.05.2009, pp. 37–66] întărește rolul Europol, fondat în 1995, prevedea încă o dată obiectivul prioritar al Europol, care *“constă în sprijinirea și consolidarea activității autorităților competente ale statelor membre și a cooperării reciproce a acestora în vederea prevenirii și a combaterii criminalității organizate, a terorismului și a altor forme grave de criminalitate care afectează două sau mai multe state membre.”*

Merită menționat și că Eurojust este dispusă nu numai să finanțeze reuniunile de coordonare (două persoane din fiecare stat, în majoritatea cazurilor un procuror și un judecător de instrucție sau polițistul responsabil pentru caz), dar și să transmită cunoștințe privind constituirea unei echipe comune de anchetă (JIT), care este o necesitate pentru combaterea crimei organizate. Cu cât mai devreme în timpul procesului sau anchetei penale se constituie o JIT, cu atât mai bine vor face statele membre schimb de informații și cu atât mai multe informații vor putea transmite.

Deși România nu a transpus încă decizia-cadru relevantă, ar trebui să facem un scurt rezumat al acestei cooperări judiciare. Conceptul de JIT își are originea în Convenția europeană de asistență judiciară reciprocă, din anul 2000 și în Decizia-cadru a Consiliului care i-a urmat, privind echipele comune de anchetă (JO L 162, 20.06.2002, pp. 1–3). Scopul unei JIT este de a îmbunătăți cooperarea dintre autoritățile judiciare, polițienești și vamale. Pentru a eficientiza procedurile, autoritățile competente din două sau mai multe state membre sau o organizație ca Europol pot face parte dintr-o JIT. Avantajul major al acestui instrument de cooperare judiciară este că toate dovezile acumulate de un membru al unei JIT pot fi folosite în cadrul procesului penal de către ceilalți membri ai JIT, fără a mai fi necesară înaintarea altor cereri de asistență judiciară reciprocă. În general, procurorul sau judecătorul/magistratul de instrucție, pe de o parte, și polițiștii responsabili, pe de altă parte, vor colabora îndeaproape pentru a face schimb de informații relevante.

Informații mai detaliate și substanțiale, precum și exemple de acorduri de constituire a JIT puteți găsi pe pagina de internet a Eurojust:

www.eurojust.europa.eu/jit_background_information.htm.

Pentru o urmărire penală eficientă, este absolut necesar ca, de exemplu, perchezițiile domiciliare și executarea mandatului de arestare să fie coordonate între autoritățile competente din statele membre. În majoritatea cazurilor, cererile de asistență judiciară reciprocă sunt înaintate după perchezițiile domiciliare sau după arestările efectuate într-un stat membru, ceea ce are ca rezultat faptul că alți membri ai organizației criminale, din alt stat membru, se sperie și nu mai rămâne nici o șansă de a-i găsi și nici de a găsi dovezi suplimentare, deoarece acestea vor fi distruse imediat.

IX. Absența obligației unei declarații sau acuzații din partea victimelor (articolul 8)

În articolul 8 este stipulat că statele membre se asigură că autoritățile pot, din oficiu, să se ocupe de investigarea și de urmărirea penală pentru infracțiuni de crimă organizată comise pe teritoriul respectivului stat membru. Începerea anchetei sau urmăririi penale pentru infracțiunile reglementate de articolul 2 nu vor depinde de o declarație sau acuzație formulată de o persoană, victimă a infracțiunii, cel puțin în ceea ce privește actele comise pe teritoriul statului membru.

X. Abrogarea dispozițiilor existente (articolul 9)

S-a menționat deja că decizia-cadru se referă la Acțiunea comună din 21 decembrie 1998 (98/733/JAI), care reglementează mai multe dintre dispozițiile de mai sus. Deoarece această decizie-cadru este mai cuprinzătoare, este stipulat că astfel se abrogă Acțiunea comună din 21 decembrie 1998 (98/733/JAI), iar trimiterile la participarea la o organizație criminală în înțelesul Acțiunii comune menționate mai sus sunt interpretate ca referințe la participarea la o organizație criminală în înțelesul prezentei decizii-cadru.

XI. Punerea în aplicare

Conform deciziei-cadru, statele membre iau măsurile necesare pentru a respecta decizia-cadru până cel târziu la data de 11 mai 2010.

H. RECUNOAȘTEREA ȘI EXECUTAREA HOTĂRĂRIILOR PENALE DE CONDAMNARE PRONUNȚATE ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ

I. Obiectiv, domeniu de aplicare și scop

1. Reuniunea Consiliului Uniunii Europene de la Tampere, din 15 și 16 octombrie 1999, a evidențiat principiul recunoașterii reciproce ca piatră de temelie a cooperării judiciare în cadrul Uniunii Europene. Prin urmare, Consiliul a adoptat un program de măsuri pentru punerea în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală, în care a solicitat o evaluare a necesității instituirii unor mecanisme moderne de recunoaștere reciprocă a sentințelor definitive care implică privarea de libertate și aplicarea extinsă a principiului transferării persoanelor condamnate, astfel încât să includă persoanele rezidente într-un stat membru. Filozofia care stă la bază este că cooperarea tradițională dintre statele membre ale UE ar trebui treptat înlocuită cu recunoașterea reciprocă în sensul unei cooperări între statele membre similare cu cea dintre autoritățile judiciare ale aceluiași stat. Acesta înseamnă că o hotărâre a unei autorități judiciare va trebuie executată de altă autoritate fără a mai fi necesare alte formalități.

1.1. Tot aceeași direcție este subliniată și în **Programul de la Haga** privind consolidarea libertății, securității și justiției în Uniunea Europeană (JO C 053, 3.03.2005), care cere statelor membre să finalizeze programul de măsuri, în special în domeniul executării pedepselor privative de libertate definitive.

1.2. În fine, trebuie menționat și că toate statele membre au ratificat **Convenția Consiliului Europei** din 21 martie 1983 **privind transferarea persoanelor condamnate**. În temeiul convenției în cauză, persoanele condamnate pot fi transferate, în scopul executării restului pedepsei, doar statului de cetățenie al acestora și doar cu consimțământul acestor persoane și al statelor implicate. Nici această convenție, nici protocolul adițional la convenția respectivă, din 18 decembrie 1997 (care nu a fost ratificat de către toate statele membre), care permite transferarea fără consimțământul persoanei, sub rezerva anumitor condiții, nu impun o obligație de principiu privind preluarea persoanelor condamnate în scopul executării pedepsei sau ordinului.

2. Scopul prezentei decizii-cadru este **extinderea principiului recunoașterii reciproce** între statele membre asupra hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate. Astfel se stabilește procedura de **recunoaștere și executare** a acestor **hotărâri judecătorești**, cu scopul de a **facilita reabilitarea socială** a persoanelor condamnate, dar se stabilesc și normele în temeiul cărora un stat membru este obligat să recunoască o hotărâre judecătorească luată în alt stat membru și să execute pedeapsa pe teritoriul și în jurisdicția sa.

3. Domeniul de aplicare a prezentei decizii-cadru va include toate cazurile în care persoana condamnată se află în „statul emitent” (definit ca statul membru în care a fost pronunțată o hotărâre judecătorească) sau în "statul de executare" (care înseamnă statul membru căruia i-a fost transmisă o hotărâre judecătorească în scopul recunoașterii sau executării acesteia). Totuși, prezenta decizie-cadru se aplică numai recunoașterii “hotărârilor judecătorești” și executării “pedepselor” (art. 3 paragraful 2, 3).

3.1. De asemenea, prezenta decizie-cadru se aplică, mutatis mutandis, executării sentințelor în cazurile din art. 4 paragraful 6 și art. 5 paragraful 3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind **mandatul european de arestare și procedurile de**

predare între statele membre. Aceasta înseamnă, printre altele, că, fără să aducă atingere deciziei-cadru respective, statul de executare ar putea verifica existența motivelor de nerecunoaștere și neexecutare, astfel cum sunt prevăzute la articolul 9 din prezenta decizie-cadru, inclusiv verificarea dublei incriminări, în măsura în care statul de executare face o declarație în temeiul articolului 7 alineatul 4 din prezenta decizie-cadru, drept o condiție pentru recunoașterea și executarea hotărârii judecătorești în vederea stabilirii fie a predării persoanei, fie a executării pedepsei în cazurile în care se aplică articolul 4 alineatul 6 din Decizia-cadru privind mandatul european de arestare (Considerente, alineatul 12; a se vedea și pct. XXV)

3.2. Prezenta decizie-cadru nu ar trebui să împiedice nici un stat membru să aplice normele sale constituționale privind dreptul la un proces echitabil, respectarea libertății de asociere, a libertății presei și a libertății de exprimare în alte mijloace de informare. Decizia-cadru ar trebui să se aplice în conformitate cu dreptul cetățenilor Uniunii de liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre conferit de articolul 18 din Tratatul de instituire a Comunității Europene și în conformitate cu legislația comunitară în domeniu, în special Directiva 2003/86/CE a Consiliului, Directiva 2003/109/CE a Consiliului și Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului (Considerente, alineatul 14, 15) și nu are ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 din **Tratatul privind Uniunea Europeană** (articolul 3, alineatul 4; a se vedea și pct.IV.2.5.2.).

4. În hotărârea din 16 iunie 2005, C – 105/03, Pupino, precum și în alte decizii, **Curtea Europeană de Justiție** a afirmat că **dreptul național trebuie interpretat în funcție de deciziile-cadru**, astfel îndeplinindu-și obligațiile derivate din decizia-cadru respectivă. Totuși, această interpretare nu trebuie să stabilească sau să extindă răspunderea penală.

II. Definiții (articolul 1)

Articolul 1 al deciziei-cadru conține mai multe definiții care diferă de utilizarea obișnuită a acestor termeni și care sunt esențiale pentru înțelegerea lor.

Astfel, "**hotărâre judecătorească**" înseamnă "o decizie sau un ordin definitiv pronunțate de către o instanță judecătorească din statul emitent prin care este condamnată o persoană fizică" (a). Hotărârea judecătorească trebuie să fie definitivă și executorie, de exemplu deoarece au fost epuizate toate căile de atac disponibile sau deoarece termenul de apel a expirat fără ca părțile să fi înaintat vreo cerere în acest sens. Aceasta nu exclude posibilitatea unei revizuiri ulterioare a hotărârii judecătorești, în lumina unor noi dovezi, așa cum se stipulează în articolul 19, alineatul 2. Hotărârile autorităților administrative, deși acestea au capacitatea de a impune pedepse privative de libertate, nu sunt incluse în această definiție.

"**Pedeapsă**", în conformitate cu articolul 1(b), înseamnă orice pedeapsă sau măsură (preventivă) privativă de libertate impusă pentru o perioadă de timp limitată sau nelimitată ca urmare a unei infracțiuni pe baza unui proces penal. În consecință, amenzile și sancțiunile alternative, cum ar fi munca în folosul comunității, precum și măsurile care nu implică privarea de libertate nu sunt incluse în definiția acestui concept. Expresia „pe baza unui proces penal” subliniază cerința ca hotărârea să fie luată de o instanță penală și ca procesul care a dus la luarea hotărârii să îndeplinească cerințele privind dreptul la un proces echitabil (articolul 6 CEDO).

"**Stat emitent**" înseamnă statul membru în care a fost pronunțată o hotărâre judecătorească (c).

"Stat de executare" înseamnă statul membru căruia i-a fost transmisă o hotărâre judecătorească în scopul recunoașterii sau executării acesteia (d).

Termenul „certificate” nu este definit în acest articol. Aceste documente sunt formulare anexate deciziei-cadru, care servesc ca bază pentru executarea sentințelor date de instanța din statul emitent.

III. Stabilirea autorităților competente (articolul 2)

Art. 2 din decizia-cadru obligă fiecare stat membru să informeze Secretariatul General al Consiliului cu privire la autoritatea sau autoritățile care, în temeiul legislației sale naționale, sunt competente în conformitate cu prezenta decizie-cadru, atunci când acest stat membru este statul emitent sau statul de executare. Informațiile primite vor fi puse la dispoziția tuturor statelor membre și a Comisiei de către Secretariatul General al Consiliului.

IV. Criteriile de transmitere a unei hotărâri judecătorești și a unui certificat unui alt stat membru (art. 4)

1. Atunci când se pune problema transmiterii unei hotărâri judecătorești și a unui certificat, în vederea transmiterii executării unei sentințe în alt stat membru, autoritatea competentă din statul emitent trebuie să verifice dacă **persoana condamnată se găsește în statul emitent sau în statul de executare**.

Dacă este cazul și dacă respectiva persoană și-a dat **consimțământul** atunci când acesta i-a fost cerut în temeiul articolului 6 alineatul 1 (pentru cazurile în care nu este necesar, a se vedea art. 6 alineatul 2 al deciziei-cadru), atunci hotărârea judecătorească, însoțită de certificate, poate fi transmisă unuia din următoarele state membre (art. 4 alineatul 1):

1.1. Statului membru de cetățenie al persoanei condamnate, pe teritoriul căruia trăiește aceasta (a)).

1.2. Statului membru de cetățenie, pe teritoriul căruia, deși nu este statul membru în care trăiește, va fi deportată persoana condamnată de îndată ce este exonerată de executarea pedepsei ca urmare a respectivei hotărâri, chiar dacă acest stat nu este cel în care persoana în cauză își are reședința. Nu contează dacă deportarea se va face în temeiul unui ordin de expulzare sau deportare inclus în hotărârea judecătorească sau într-o decizie administrativă sau în orice altă măsură luată ca urmare a respectivei hotărâri (b)).

1.3. Oricărui stat membru, altul decât statele membre menționate la pct. 1.1. și 1.2., cu condiția ca autoritatea competentă **din acest stat să fie de acord** cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului către statul membru respectiv (c)).

1.3.1. Acest articol conține o dispoziție discreționară care permite transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului, de exemplu, statului membru de cetățenie al persoanei condamnate, în alte cazuri decât cele prevăzute la alineatul (1) literele (a) și (b) sau statului membru în care locuiește persoana condamnată și în care aceasta a avut reședința legală în mod continuu pe o perioadă de cel puțin cinci ani și va păstra un drept de ședere permanentă în respectivul stat membru (a se vedea și pct. 2.5.1. și 2.5.2.).

2. În al doilea rând, se va verifica dacă executarea pedepsei de către statul de executare ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate (art. 4 alineatul 2).

2.1. Dacă este necesar, pentru a răspunde la această întrebare pot avea loc **consultări** între autoritățile competente din statul emitent și din statul de executare, fără a mai examina cazul.

2.2. Înainte de a transmite hotărârea judecătorească și certificatul, în afară de cerințele și procedurile menționate mai sus, autoritatea competentă din **statul emitent** poate **consulta**, prin orice mijloace adecvate, autoritatea competentă din statul de executare (art. 4 alineatul 3).

2.2.1. Consultarea este **obligatorie** dacă persoana condamnată **nici nu locuiește** în statul membru al cărui cetățean este și **nici nu va fi deportată** în acel stat membru după ce este exonerată de executarea pedepsei (pct. 1. 1. și 1. 2.).

În astfel de cazuri, autoritatea competentă din **statul de executare** trebuie să **informeze** în mod prompt statul emitent cu privire la **decizia** sa de a consimți sau nu la transmiterea hotărârii judecătorești (alineatul 3).

2.2.2. În timpul acestor consultări, autoritatea competentă a statului de executare poate prezenta un **aviz justificat** autorității competente a statului emitent, potrivit căruia executarea pedepsei în statul de executare **nu ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială** și reintegrarea cu succes a persoanei condamnate în societate.

În cazurile în care **nu a existat o consultare**, un astfel de aviz (negativ) poate fi prezentat fără întârziere după transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului. Autoritatea competentă a statului emitent examinează acest aviz și decide să retragă sau nu certificatul (alineatul 4).

2.3. Luarea inițiativei legate de o astfel de transmitere nu este exclusiv de competența statului emitent. **Și statul de executare poate**, din proprie inițiativă, **să solicite** statului emitent să transmită hotărârea judecătorească însoțită de certificat. Chiar și **persoana condamnată** poate să solicite autorităților competente din statul emitent sau din statul de executare să inițieze o procedură pentru transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului. Trebuie, totuși, să menționăm că aceste cereri nu creează o obligație pentru statul emitent de a transmite aceste documente (alineatul 5).

2.4. Pentru a **facilita** deciziile autorităților lor competente de a consimți sau nu la transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului în situații în conformitate cu articolul 4 alineatul 1 (c), statele membre sunt obligate în conformitate cu prezenta decizie-cadru să adopte măsuri care constituie baza pentru deciziile autorităților lor competente (alineatul 6).

2.5. Pentru **îmbunătățirea și accelerarea** procedurilor de transmitere, în conformitate cu prezenta decizie-cadru, fiecare stat membru poate, la adoptarea prezentei decizii-cadru sau ulterior, să **notifice** Secretariatului General al Consiliului că, în relațiile sale cu alte state membre care au transmis aceeași notificare, **acordul său prealabil**, în temeiul punctului 1.3. de mai sus, **nu este necesar** pentru transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului

- dacă persoana condamnată trăiește și a avut reședința legală în mod continuu pe o perioadă de cel puțin cinci ani în statul de executare și își va păstra „dreptul de ședere permanentă” în respectivul stat; și/sau
- dacă persoana condamnată este un resortisant al statului de executare în alte cazuri decât cele prevăzute mai sus, la punctul 1.1 și 1.2.

2.5.1. „Drept de ședere permanentă” înseamnă că

- acest drept **se bazează pe legislația națională** de punere în aplicare a legislației comunitare adoptate în temeiul articolelor 18, 40, 44 și 52 din Tratatul de instituire a Comunității Europene; sau

- persoana în cauză deține un **permis de ședere valabil, ca rezident permanent sau pe termen lung**, în statul membru respectiv, în conformitate cu legislația națională de punere în aplicare a legislației comunitare adoptate în temeiul articolului 63 din tratatul mai sus menționat, în ceea ce privește statele membre cărora legislația comunitară respectivă le este aplicabilă, sau în conformitate cu legislația națională, în ceea ce privește statele membre cărora legislația comunitară în cauză nu le este aplicabilă (alineatul 7).

2.5.2. Termenul „**rezident pe termen lung**” se va interpreta în conformitate cu Directiva 2003/109/CE a Consiliului din **25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung** (articolele 4-7). Aceasta înseamnă că statutul de rezident pe termen lung va fi acordat fiecărei persoane care a avut reședința legală și fără întrerupere pe teritoriul statului membru în cauză timp de cinci ani înainte de a depune cererea în cauză (articolul 4 alineatul 1) și a îndeplinit **condițiile pentru dobândirea statutului de rezident pe termen lung enumerate în articolul 5** (resurse stabile, regulate și suficiente pentru a satisface nevoile proprii și pe cele ale membrilor familiei lor fără a recurge la sistemul de ajutor social al statului membru în cauză; în plus, o asigurare de sănătate pentru toate riscurile acoperite în mod obișnuit pentru propriii resortisanți în statul membru în cauză). Termenul „**rezident permanent**” va fi interpretat, în acest context, în sensul Directivei 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din **29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora. Art. 7 al acestei directive conferă dreptul de ședere pe teritoriul altui stat membru pentru o perioadă mai mare de trei luni, așa cum a fost acordat în conformitate cu articolul 4, tuturor cetățenilor Uniunii care sunt lucrători care desfășoară activități salariale sau activități independente în statul membru gazdă și dispun de suficiente resurse. Acest drept se extinde asupra membrilor de familie care nu au cetățenia unui stat membru, în cazul în care însoțesc ori se alătură cetățeanului Uniunii în statul membru gazdă.**

Și Directiva Consiliului 2003/86/CE privind dreptul la reîntregirea familiei are relevanță pentru înțelegerea prezentei decizii-cadru. Art. 3 alineatul 1 al directivei reglementează aplicarea directivei atunci când susținătorul reîntregirii este titularul unui permis de ședere eliberat de un stat membru pentru o perioadă de valabilitate mai mare sau egală cu un an, care are perspective întemeiate de a obține un drept de ședere permanent, dacă membrii familiei sale sunt resortisanți ai unei țări terțe, indiferent de statutul lor juridic.

V. Transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului (art. 5)

1. Obiectul transmiterii îl constituie o „hotărâre judecătorească” ce include o „pedeapsă” (a se vedea pct. II de mai sus) și un certificat. **Hotărârea judecătorească**, fie decizie, fie ordin pronunțate de către o instanță judecătorească, poate fi transmisă fie în original, fie se poate transmite o copie certificată a acesteia. Atașat hotărârii judecătorești se va transmite un **certificat** care este de fapt un formular ce conține informațiile esențiale privind executarea și care trebuie **tradus** într-o limbă acceptată de statul de executare. Certificatul trebuie semnat de către autoritatea competentă a statului emitent, iar acuratețea conținutului său certificată de către această autoritate.

2. Transmiterea se va face **direct** către **autoritatea competentă** din statul de executare. Trebuie menționat că statul emitent nu poate transmite cererea în același timp mai multor state de executare, ci **unui singur stat de executare o dată**.

2.1. Autoritățile competente din statul membru executant se pot găsi în atlasul de pe pagina de internet a Rețelei Judiciare Europene (<http://www.ejn-crimjust.europa.eu>) sau prin intermediul punctelor de contact de pe această pagină.

2.2. Conform art. 4 alineatul 5 și 6 din prezenta decizie-cadru, nu contează dacă cererea este transmisă unei autorități care **nu are competența necesară**. Această autoritate **transmite, din oficiu**, hotărârea judecătorească autorității competente din statul de executare și **informează** în consecință autoritatea competentă din statul emitent.

3. Transferul acestor documente se poate face prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă și în condiții care să îi permită statului de executare să stabilească autenticitatea documentelor. Aceasta se aplică pentru transmiterea prin poștă, e-mail, fax sau prin alte mijloace adecvate.

VI. Consimțământul, avizul și notificarea persoanei condamnate (art. 6)

1. În principiu, transmiterea documentelor mai sus menționate necesită **consimțământul persoanei condamnate**, în conformitate cu legislația statului emitent.

1.1. Totuși, consimțământul persoanei condamnate **nu este necesar** atunci când **statul de executare** este un stat membru al Uniunii

- al cărui cetățean este **persoana condamnată** sau în care **trăiește** aceasta;
- în care va fi **deportată** persoana condamnată după ce este exonerată de executarea pedepsei în temeiul unui ordin inclus în hotărârea judecătorească (adică în temeiul unui ordin de expulzare sau de deportare inclus în hotărârea judecătorească sau într-o decizie judecătorească sau administrativă sau în orice altă măsură luată ca urmare a respectivei hotărâri);
- în care a **fugit** persoana condamnată sau în care **s-a întors** din cauza procedurii penale care este în desfășurare împotriva sa în statul emitent sau ca urmare a condamnării în statul emitent.

Acestea sunt cazuri în care există o relație deosebit de strânsă între statul de executare și persoana condamnată, de aceea se poate presupune că aceasta și-a dat deja consimțământul.

1.2. Decizia-cadru include o **dispoziție specială** referitoare la **Polonia** (alineatul 5), atât ca stat emitent, cât și ca stat de executare în cazurile în care hotărârea judecătorească a fost emisă înainte de expirarea unui termen de cinci ani de la 5 decembrie 2011. Până la această dată, este necesar consimțământul persoanei condamnate în vederea transferului executării, chiar și în cazul în care această persoană este de cetățenie poloneză și trăiește în Polonia.

2. În toate cazurile în care persoana condamnată **se găsește încă în statul emitent**, acesteia i se dă posibilitatea de a își exprima **avizul** verbal sau în scris. Atunci când acest aviz este verbal, este necesară o înregistrare scrisă semnată de persoana în cauză.

3. În cazul în care statul emitent consideră că este necesar, din cauza **vârstei** persoanei condamnate sau a stării sale fizice sau mentale, această posibilitate îi va fi dată **reprezentantului său legal**.

Dacă nu există un reprezentant legal, autoritatea competentă din statul emitent va numi unul în conformitate cu legislația națională.

4. **Avizul** persoanei condamnate trebuie **luat în considerare** pentru a lua decizia privind transmiterea hotărârii judecătorești, însoțite de certificat. Atunci când persoana condamnată s-

a folosit de această posibilitate, avizul acesteia este transmis statului de executare. Dacă persoana condamnată și-a exprimat avizul verbal, statul emitent se asigură că înregistrarea scrisă a acestei declarații este pusă la dispoziția statului de executare.

5. Autoritatea competentă din statul emitent **informează persoana condamnată**, într-o limbă înțeleasă de aceasta, că **a decis să transmită** hotărârea judecătorească, însoțită de certificat, folosind **formularul standard** de notificare (anexa II).

6. Atunci când **persoana condamnată se găsește în statul de executare** în momentul luării deciziei în cauză, **formularul este transmis** statului de executare, care informează persoana condamnată în consecință.

VII. Dubla incriminare (art. 7)

1. În principiu, **dubla incriminare** este o cerință pentru transferul procedurilor și executării sentințelor între statele membre. Aceasta înseamnă că o anumită faptă se pedepsește conform legislației în materie penală din statul emitent și din statul de executare.

Decizia-cadru prevede în art. 7, alineatul 1 o serie de infracțiuni care duc la recunoașterea hotărârii judecătorești și la executarea sentinței pronunțate, **fără verificarea dublei incriminări** a faptei, în cazul în care sunt pedepsite în statul emitent cu o pedeapsă sau o măsură privativă de libertate cu o durată maximă **de cel puțin trei ani**. Pentru toate celelalte infracțiuni, statul de executare poate impune condiția ca acestea să constituie o infracțiune și în conformitate cu legislația sa, în vederea recunoașterii hotărârii judecătorești și executării sentinței.

Aceste 32 de infracțiuni sunt următoarele:

- participarea la o organizație criminală,
- terorismul,
- traficul de persoane,
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă,
- traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope,
- traficul ilicit de arme, muniții și explozivi,
- corupția,
- fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene în sensul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene
- spălarea produselor infracțiunii
- falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro,
- delictelor informatice,
- infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție,
- complicitatea la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală

- omuciderea voluntară, vătămarea corporală gravă,
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane,
- răpire, sechestrare și luare de ostatici,
- rasism și xenofobie,
- furt organizat sau armat,
- trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă,
- escrocherie,
- înșelătorie și extorcare de fonduri,
- contrafacerea și pirateria produselor
- falsificarea documentelor administrative și trafic de fals,
- falsificarea mijloacelor de plată,
- trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere,
- trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive,
- trafic de vehicule furate,
- viol,
- incendiere,
- infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale,
- deturnare de aeronave/nave,
- sabotaj.

2.1. Această listă **corespunde** listei de 32 de infracțiuni stipulate în Decizia-cadru 2002/584/JAI privind **mandatul european de arestare** și trebuie considerată „esența” infracțiunilor care au un rol important și în ceea ce privește alte instrumente legale de recunoaștere reciprocă a actelor juridice. **Nu există explicații suplimentare** la infracțiunile mai sus-menționate, enumerate în decizia-cadru. Ele sunt doar numite, iar pe baza acestei denumiri utilizatorul poate deriva domeniul lor de aplicare. Aceasta poate da naștere unor probleme legate de principiul legalității incriminării și a pedepsei.

2.1.1. Curtea Europeană de Justiție a examinat îndeaproape dispozițiile Deciziei-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, din punctul de vedere al principiului legalității. În cauza C-303/05, Curtea Europeană de Justiție a hotărât că articolul 2 alineatul 2 din decizia-cadru, în măsura în care elimină verificarea dublei incriminări pentru infracțiunile menționate în această dispoziție, **nu este lipsit de validitate** ca urmare a unei încălcări a principiului legalității incriminării și a pedepsei.

3. În conformitate cu alineatul 2 al acestui articol, Consiliul poate decide să adauge în orice moment alte categorii de infracțiuni pe listă. Aceasta necesită acțiunea în unanimitate a Consiliului, în urma consultării Parlamentului European.

Baza acestor modificări va fi un raport transmis Comisiei până la 5 decembrie 2013, conform dispozițiilor art. 29 alineatul 5 din această decizie-cadru.

4. Pentru alte infracțiuni decât cele aflate în lista mai sus menționată, statul de executare poate condiționa recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei de faptul că hotărârea trebuie să se refere la fapte care **să reprezinte o infracțiune și în temeiul legislației statului de executare**, oricare ar fi elementele constitutive ale acesteia și oricum ar fi descrisă.

Statul emitent este cel care stabilește dacă o infracțiune comisă se încadrează în lista celor 32 de infracțiuni. Statul executant nu va putea verifica din nou. Acesta este efectul principiului recunoașterii reciproce.

5. În plus, **fiecare stat membru**, la adoptarea acestei decizii-cadru sau mai târziu, trebuie să **declare că nu va aplica alineatul 1 al articolului 7**. Această declarație trebuie transmisă Secretariatului General și poate fi retrasă oricând. Atât declarațiile, cât și retragerile de declarații se publică în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

VIII. Recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei (art. 8)

1. În principiu, statul de executare a sentinței **este obligat să recunoască** o hotărâre judecătorească transmisă în conformitate cu articolele 4 și 5 din prezenta decizie-cadru și să ia imediat toate măsurile necesare pentru executarea pedepsei.

2. În cazul în care pedeapsa este **incompatibilă** cu legislația statului de executare în ceea ce privește **durata** acesteia, autoritatea competentă din statul de executare poate decide **să adapteze** sancțiunea numai în măsura în care aceasta depășește pedeapsa maximă prevăzută în legislația națională pentru infracțiuni similare.

Sancțiunea adaptată nu poate fi mai puțin decât pedeapsa maximă prevăzută pentru infracțiuni similare în legislația statului de executare.

Exemplul 1:

A, cetățean austriac care trăiește în Austria, a fost găsit vinovat de omor deosebit de grav [art. 176 alineatul 2 (a) și (b) din Codul penal român], comis în timpul unei deplasări de afaceri în România și a fost condamnat de o instanță judecătorească română la 25 de ani de închisoare. România, ca stat emitent, a solicitat recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei. Autoritatea competentă din Austria care acceptă cererea trebuie să ia în considerare faptul că, în conformitate cu Codul penal austriac, pedepsele privative de libertate pot fi cuprinse între 1 zi și 20 de ani sau mai există și pedeapsa cu închisoare pe viață (secțiunea 18 alineatul 2 din Codul penal al Austriei), iar în conformitate cu secțiunea 75 omorul se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani sau cu închisoare pe viață. Prin urmare, în acest caz autoritatea competentă din Austria trebuie să adapteze pedeapsa prevăzută de instanța română și să o reducă la pedeapsa maximă cu închisoarea, adică 20 de ani, în conformitate cu dispozițiile Codului penal al Austriei.

Exemplul 2:

B, cetățean român care trăiește în România, a fost găsit vinovat de uciderea mai multor persoane în Austria și condamnat de către o instanță austriacă la închisoare pe viață. Austria, ca stat emitent, a solicitat recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei. În acest caz, autoritatea competentă din România trebuie să adapteze pedeapsa prevăzută de instanța austriacă, deoarece art. 175 și 176 din Codul penal al României prevăd că pedeapsa maximă pentru omor este de 25 de ani de închisoare. De aceea, va transforma această pedeapsă într-o pedeapsă de 25 de ani de închisoare, conform dispozițiilor menționate mai sus din Codul penal al României.

3. În cazul în care pedeapsa este **incompatibilă** cu legislația statului de executare în ceea ce privește **natura** acesteia, autoritatea competentă din statul de executare poate decide **să o adapteze** la pedeapsa sau măsura prevăzută pentru infracțiuni similare în legislația sa. O astfel de pedeapsă adaptată de statul de executare trebuie să corespundă cât mai îndeaproape posibil sancțiunii pronunțate în statul emitent. Prin urmare, pedeapsa **nu poate fi transformată într-o sancțiune pecuniară**.

Exemplu:

C., cetățean italian care trăiește în București, a vizitat ca turist Viena și s-a încăierat cu alte persoane, rănind grav pe unele dintre acestea. Prin urmare, a fost găsit vinovat de vătămare corporală gravă și condamnat la 9 luni de închisoare. Deoarece în timpul procesului s-a dovedit că era dependent de droguri și că fusese sub influența drogurilor atunci când a comis infracțiunea și deoarece era de așteptat că va mai comite și alte infracțiuni grave aflându-se sub influența drogurilor, instanța a dispus internarea lui într-o instituție specială pentru infractorii dependenți, în conformitate cu secțiunea 22 alineatul 1 din Codul penal al Austriei. C. a solicitat ca autoritatea competentă din Austria să înceapă procedura de transmitere a hotărârii judecătorești și a certificatului, pe motiv că familia sa locuia în București. Atunci când a verificat dacă poate recunoaște hotărârea judecătorească și executa pedeapsa, conform cererii transmise de autoritatea din Austria, în calitate de stat emitent, autoritatea competentă din România, după ce a fost de acord cu transmiterea, ar putea, îndeplinind cererea transmisă de autoritatea din Austria, să adapteze această măsură transformând-o în obligarea persoanei condamnate să se prezinte regulat la tratament medical, în conformitate cu art. 113 din Codul penal al României, sau să se interneze într-un institut medical de specialitate, în conformitate cu art. 114 din Codul penal al României.

4. Pe de altă parte, trebuie menționat că sancțiunea adaptată **nu trebuie să fie**, prin natura sau durata sa, **mai dură** decât sancțiunea pronunțată în statul emitent. Aceasta este o consecință a principiului legalității.

IX. Temeiurile de nerecunoaștere și neexecutare (articolul 9) sunt următoarele:

1. Certificatul este incomplet sau nu corespunde hotărârii judecătorești.

Dacă certificatul anexat hotărârii judecătorești este incomplet sau, în mod vădit, nu corespunde hotărârii judecătorești, autoritatea competentă din statul de executare poate solicita corectarea sau completarea certificatului într-un termen rezonabil. Dacă statul emitent nu îndeplinește această cerere în termenul stabilit, autoritatea competentă din statul de executare **poate refuza** recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei.

2. Nu sunt îndeplinite criteriile de transmitere a unei hotărâri judecătorești și a unui certificat unui alt stat membru (a se vedea art. 4 alineatul 1 din decizia-cadru).

Exemplu:

A., cetățean austriac, a comis infracțiunea de furt în București și a fost condamnat la un an de închisoare de o instanță română. Totuși, el trăiește în Franța și nu și-a dat consimțământul la transferul executării pedepsei în Austria. Dacă autoritatea competentă din România solicită autorității competente din Austria să recunoască hotărârea judecătorească și să execute pedeapsa, aceasta din urmă poate refuza deoarece nu sunt îndeplinite cerințele din art. 4 alineatul 1 al deciziei-cadru.

3. Executarea pedepsei ar contraveni principiului *ne bis in idem* Refuzul recunoașterii hotărârii judecătorești și executării pedepsei este justificat și dacă îndeplinirea cererii statului emitent ar contraveni principiului *ne bis in idem*. Aceasta înseamnă că o hotărâre judecătorească dată de o instanță penală dintr-un stat membru în urma unui proces penal previne orice alt proces desfășurat în alt stat membru, precum și orice altă hotărâre judecătorească referitoare la **aceeași infracțiune**.

3.1. Art. 54 din Acordul Schengen din 14 iunie 1984 conține, în această privință, doar dispoziții generale și programatice. („*O persoană în privința căreia s-a pronunțat o hotărâre definitivă într-o Parte Contractantă, nu poate fi urmărită pentru aceleași fapte de o altă Parte Contractantă, cu condiția ca, în caz de condamnare, hotărârea să fi fost executată, să fie în curs de executare sau să nu mai poată fi executată potrivit legii Părții Contractante care a pronunțat condamnarea.*”)

3.2. Totuși, s-au adus câteva clarificări prin intermediul unor hotărâri ale **Curții Europene de Justiție**, care răspund unor întrebări adresate de statele membre prin hotărâri preliminare:

- a. „Aceeși faptă penală” trebuie înțeleasă ca un complex de fapte care au legătură în ceea ce privește timpul, locul și scopul, indiferent de calificarea legală și interesele protejate (C 436/06; C-105/05; C-467/04; C-288/05).
- b. Hotărârea definitivă are acest efect doar în ceea ce privește persoanele la care se referă această decizie, nu și în ceea ce privește complicii lor (C-467/04).
- c. Pedepsele suspendate condiționat trebuie considerate, pe perioada de probațiune, „pedepse executate”, ceea ce face să se aplice **efectul de barieră** (C-288/05).
- d. Achitările, atât din lipsă de probe, cât și din cauza prescrierii, vor fi considerate hotărâri judecătorești care generează efectul de barieră (C-467/04; C-150/05).
- e. Renunțarea la urmărirea penală de către autoritatea competentă, chiar și fără colaborarea instanței, poate de asemenea să genereze efectul de barieră dacă astfel se epuizează dreptul de punere sub acuzare (C-178/01). În Austria, această dispoziție se aplică, de exemplu, pentru măsurile de diversiune, dacă procurorul a renunțat la dreptul de continua urmărirea penală imediat după ce suspectul a îndeplinit condițiile ce i s-au impus, cum ar fi plata unei anumite sume de bani (secțiunile 90c, 90d din Codul de procedură penală al Austriei).

Decizia procurorului nu trebuie să fie bazată pe recunoașterea explicită sau implicită de către suspect a vinovăției sale și nu are efecte dezavantajoase pentru persoanele vătămate sau pentru pretențiile de drept civil ale altor persoane interesate.

- f. Nu se va produce efectul de barieră dacă procurorul renunță la caz fără a verifica chestiunea, pe motiv că s-a inițiat deja un proces penal referitor la aceleași fapte într-un alt stat membru (C-469/03).

4. Hotărârea judecătorească se referă la fapte care nu ar constitui o infracțiune în temeiul legislației statului de executare, cu unele excepții.

Aceasta se aplică în cazul la care se face referire în articolul 7 alineatul 3 și atunci când statul de executare a dat o declarație conform cu articolul 7 alineatul 4, într-unul din cazurile la care se face referire în articolul 7 alineatul 1. În acest caz, hotărârea judecătorească se referă la fapte care nu ar constitui o infracțiune în temeiul legislației statului de executare.

Exemplu:

M., cetățean austriac cu domiciliul în Viena, a fost invitat de Tribunalul Districtual din Trauenstein, Germania, să apară ca martor în cadrul unui proces și a depus mărturie falsă. Prin urmare, a fost acuzat de parchetul din Trauenstein și găsit vinovat de infracțiunea de depunere de mărturie falsă din neglijență, în conformitate cu secțiunea 163 alineatul 1 din Codul penal al Germaniei. Să presupunem că i s-a impus o pedeapsă de 6 luni de închisoare și hotărârea a devenit definitivă. Atunci când autoritatea competentă din Germania a transmis autorității din Austria o cerere de recunoaștere a hotărârii și de executare a pedepsei. În acest caz, autoritatea din Austria ar trebui să refuze cererea, deoarece depunerea de mărturie falso din neglijență nu se pedepsește conform legislației penale austriece, care prevede o pedeapsă penală doar mărturia falsă depusă cu intenție (a se vedea secțiunea 288 alineatul 1 coroborată cu secțiunea 7 alineatul 1 din Codul penal al Austriei).

Cu toate acestea, în privința infracțiunilor în materie de taxe sau impozite, de vamă și de schimb, executarea unei hotărâri judecătorești **nu poate fi refuzată** pe motivul că legislația statului de executare **nu impune același tip** de taxe sau impozite sau nu conține același tip de reglementări în materie de taxe sau impozite, de vamă sau de schimb ca legislația statului emitent.

5. Executarea pedepsei este prescrisă în conformitate cu legislația statului de executare

Deoarece reglementările privind prescripția executării pedepselor diferă de la un stat membru al altul, autoritatea competentă din statul de executare va trebui să verifice întotdeauna dacă hotărârea mai este executorie și în conformitate cu legislația statului de executare. Atunci când efectuează această verificare, trebuie să verifice și dacă termenul de prescripție trebuie prelungit sau întrerupt (a se vedea art. 59, 60 din Codul penal al Austriei; art. 125, 126 din Codul penal al României).

Exemplu:

D., cetățean român cu domiciliul în Sibiu, a vizitat Austria acum câțiva ani, în calitate de turist. El a comis o tentativă de tâlhărie în Viena și a fost condamnat de către o instanță vieneză la 8 luni de închisoare. Executarea pedepsei, în conformitate cu legislația austriacă, s-ar fi prescris în 10 ani de la data când hotărârea judecătorească a devenit definitivă (secț. 59 alin. 3 din Codul penal al Austriei). Dacă acum, după 7 ani de la data când hotărârea judecătorească a devenit definitivă, Austria, în calitate de stat emitent, solicită României să execute această pedeapsă, autoritatea competentă din România ar trebui să refuze executarea pedepsei, deoarece în conformitate cu art. 126 alin. 1(b) din Codul penal al României, în acest caz termenul de prescripție a executării pedepsei este de 5 ani, plus 8

luni, reprezentând durata pedepsei ce urmează a fi executată.

6. Legislația statului de executare prevede imunitatea

Este posibil ca legislația statului de executare să prevadă imunitatea, ceea ce face imposibilă executarea sentinței. Acesta ar putea fi cazul dacă, de exemplu, persoana condamnată este un membru ales al Parlamentului din statul de executare. În astfel de cazuri, autoritatea competentă din statul de executare ar putea, înainte de transmiterea unei decizii de refuz al executării, să verifice dacă legea prevede posibilitatea de suspendare a acestei imunități.

7. Persoana condamnată nu răspunde penal, în temeiul legislației statului de executare, datorită vârstei sale.

Dacă pedeapsa a fost aplicată unei persoane care, în temeiul legislației statului de executare, **datorită vârstei sale, nu putea răspunde penal** pentru faptele cu privire la care s-a emis hotărârea judecătorească, atunci se poate refuza transmiterea hotărârii și a certificatului. Această dispoziție ține cont de faptul că în statele membre pot exista reglementări diferite privind vârsta începând cu care persoanele răspund penal.

Exemplu:

Art. 99 alineatul 2 din Codul penal al României prevede că minorul care are vârsta între 14 și 16 ani răspunde penal, numai dacă se dovedește că a săvârșit fapta cu discernământ. Dacă un minor cu această vârstă, de cetățenie română, este condamnat de o instanță penală din alt stat membru pentru o infracțiune și i se impune o pedeapsă privativă de libertate (mai mare de 6 luni; a se vedea pct. 9 de mai jos), atunci autoritatea competentă din România, în calitate de stat de executare, va trebui să refuze recunoașterea hotărârii și executarea pedepsei dacă în certificat nu este specificat că s-a dovedit că minorul a comis infracțiunea respectivă cu discernământ.

8. În momentul în care autoritatea competentă a statului de executare primește hotărârea judecătorească, rămân de executat mai puțin de șase luni din pedeapsă.

Observație: Motivul pentru care a fost adoptată această dispoziție este că în aceste cazuri, după finalizarea procedurilor de recunoaștere și executare a hotărârii și după transferul persoanei condamnate, de obicei sunt îndeplinite cerințele pentru eliberarea condiționată și astfel executarea pedepsei în statul de executare devine irelevantă. Un alt motiv este că convenția este concepută ca un instrument de facilitare a reabilitării sociale a infractorului, obiectiv care poate fi urmărit doar dacă lungimea pedepsei care rămâne de executat este suficient de mare. În plus, un rol în acest sens îl are și eficiența costurilor sistemului: transferul unui prizonier este costisitoare, iar cheltuielile considerabile suportate de statele în cauză trebuie să fie proporționale cu obiectivul de realizat, ceea ce exclude recurgerea la transfer dacă persoana în cauză mai are de executat doar un timp foarte scurt din pedeapsă.

9. Persoana condamnată nu a compărut personal la procesul în urma căruia s-a pronunțat hotărârea judecătorească.

Aceasta înseamnă că dacă hotărârea judecătorească a fost pronunțată în contumacie este posibilă nerezonabilizarea și neexecutarea pedepsei. Dar se aplică **următoarele excepții**:

9.1. În certificat este specificat că persoana condamnată fie a fost **citată personal** și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, fie a primit efectiv, **prin alte mijloace, o informare oficială cu privire la data și locul** stabilite pentru respectivul proces, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoștința de procesul stabilit și a fost informată că **poate fi pronunțată o decizie** în cazul în care nu se prezintă la proces.

9.2. În certificat se specifică faptul că persoana condamnată, având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un **avocat** care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat, pentru a o apăra la proces **și a fost într-adevăr apărată** de avocatul respectiv la proces. Astfel încât, de exemplu, nu este suficient că a fost desemnat un avocat din oficiu, dacă persoana în cauză nu a fost informată în această privință.

9.3. În certificat se specifică faptul că persoana condamnată **a declarat** în mod expres că **nu contestă decizia, sau nu a solicitat rejudicarea cauzei sau promovarea unei căi de atac** în intervalul de timp corespunzător. Declarația trebuie dată **după** persoanei condamnate ce i s-a înmănat **decizia** și a fost **informată** în mod expres cu privire la dreptul la **rejudicarea cauzei sau la o cale de atac**, la care persoana are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale.

10. Statul emitent nu aprobă cererea statului de executare ca persoana în cauză să fie urmărită penal, condamnată sau sancționată cu o altă pedeapsă privativă de libertate în statul de executare, pentru o infracțiune comisă anterior transferării, alta decât cea pentru care persoana în cauză a fost transferată.

Statul de executare poate refuza recunoașterea și executarea pedepsei atunci când statul de executare face o cerere de a nu respecta principiul specialității, în temeiul articolului 18 alineatul (3), înainte de a se lua o hotărâre în conformitate cu articolul 12 alineatul (1), iar statul emitent nu consimte, în conformitate cu articolul 18 alineatul (2) litera (g), ca persoana în cauză să fie urmărită penal, condamnată sau sancționată cu o altă pedeapsă privativă de libertate în statul de executare, pentru o infracțiune comisă anterior transferării, alta decât cea pentru care persoana în cauză a fost transferată.

11. Sentința pronunțată include o măsură care constă în asistență psihiatrică sau medicală sau o altă măsură privativă de libertate care nu poate fi aplicată de statul de executare.

Dacă sentința pronunțată include o măsură care constă în asistență psihiatrică sau medicală sau o altă măsură privativă de libertate care, fără a aduce atingere posibilității de a o adapta în conformitate cu legislația națională (articolul 8 alineatul 3), nu poate fi aplicată de statul de executare în conformitate cu sistemul său juridic sau medical, atunci statul de executare poate refuza transmiterea hotărârii și a certificatului.

Exemplu:

Secțiunea 23 din Codul penal al Austriei prevede că instanța poate dispune, ca măsură preventivă, ca infractorii periculoși care recidivează să execute nu numai o pedeapsă privativă de libertate, ci și să fie internați într-o instituție specială pentru recidiviști periculoși, după executarea pedepsei cu închisoarea și după ce a avut loc o examinare suplimentară de către instanță, din oficiu (secțiunea 24 alin. 2 din Codul penal al Austriei). Durata acestei măsuri nu este stabilită în hotărârea judecătorească, dar, în conformitate cu

dispozițiile legale, aceasta nu trebuie să depășească zece ani și este obligatoriu un control anual de către instanță. Legislația penală română nu prevede o astfel de măsură.

12. Infracțiunea a fost comisă pe teritoriul statului de executare

Aceasta înseamnă că hotărârea judecătorească se referă la infracțiuni care, în temeiul legislației **statului de executare**, sunt considerate a fi fost comise **în întregime, în majoritate sau într-o măsură esențială** pe teritoriul acestuia, sau într-un loc echivalent cu teritoriul acestuia.

Orice decizie luată în legătură cu infracțiuni comise parțial pe teritoriul statului de executare, sau într-un loc echivalent cu teritoriul acestuia (navă, aeronavă), este luată de către autoritatea competentă a statului de executare în condiții excepționale și de la caz la caz, luându-se în considerare **circumstanțele specifice** cauzei, în special faptul dacă faptele în cauză au avut loc sau nu în majoritate sau într-o măsură esențială în statul emitent.

Această dispoziție poate să aibă un rol important, printre altele, în cazurile penale în care infracțiunea a fost comisă în mai multe locuri, de exemplu în cazul traficului de droguri în mai multe state membre.

13. În cazurile menționate mai sus, la punctele 1, 2, 3, 8, 11 și 12, **înainte de a decide nerecunoașterea** hotărârii judecătorești și neexecutarea pedepsei, autoritatea competentă din statul **de executare consultă** autoritatea competentă din statul **emitent**, prin orice mijloace adecvate și, dacă este cazul, îi solicită să furnizeze, fără întârziere, orice informații suplimentare necesare.

X. Recunoașterea parțială și executarea (articolul 10)

1. În cazul în care autoritatea competentă a statului de executare **ar putea lua în considerare recunoașterea** (nu integrală ci) **parțială a hotărârii judecătorești** și executarea parțială a pedepsei, aceasta poate **consulta** autoritatea competentă a statului **emitent** în vederea găsirii unui acord, astfel cum se prevede la punctul 2, înainte de a decide să refuze recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei în întregime.

Exemplu:

Dacă ne referim la exemplul anterior privind art. IX alin. 5 din nou, cetățeanul austriac M., cu domiciliul în Viena, a fost condamnat de tribunalul districtual din Trauenstein, Germania, la un an de închisoare, nu doar pentru depunere de măturie falsă din neglijență, ci și pentru infracțiunea de vătămare corporală, comisă cu ocazia unei vizite la *Oktoberfest* în München. Dacă, după ce hotărârea a devenit definitivă, Germania, ca stat emitent, a solicitat autorităților din Austria recunoașterea și executarea hotărârii, atunci autoritatea competentă din Austria, în calitate de stat de executare, ar fi putut lua în considerare recunoașterea parțială a hotărârii, mai precis a celei care se referă la infracțiunea de vătămare corporală. În acest caz, autoritatea competentă din Austria ar trebui să se consulte, conform celor menționate mai sus, cu autoritatea competentă din Germania, în calitate de stat emitent.

2. Autoritățile competente ale statului membru emitent și ale statului membru de executare **pot ajunge la un acord**, de la caz la caz, în ceea ce privește **recunoașterea și executarea parțială a unei pedepse**, în conformitate cu condițiile stabilite de respectivele autorități, cu condiția ca o astfel de recunoaștere și executare să nu aibă ca rezultat o prelungire a duratei pedepsei, deoarece aceasta ar constitui o încălcare a principiului legalității. Dacă autoritățile din cele două state **nu pot cădea de acord**, certificatul este **retras**.

3. Decizia-cadru **nu include reglementări explicite** privind cazurile de inadmisibilitate parțială a executării, dar prevede că în aceste cazuri autoritățile competente din statul emitent și statul executant trebuie să ajungă la un **acord**. Înainte de luarea deciziei privind inadmisibilitatea parțială, autoritatea competentă din statul de executare trebuie să **solicite** autorității competente din **statul emitent** să furnizeze **informații** referitoare la circumstanțele în care statul emitent va **admite** executarea parțială **sau** în care certificatul va fi **retras**.

3.1. În cazul în care autoritatea competentă din statul emitent **admite** cererea, aceasta va primi o solicitare de a furniza informații privind **acea parte** din pedeapsa sau măsura privativă de libertate care a fost impusă pentru acele infracțiuni la care se referă inadmisibilitatea. După obținerea acestor informații, autoritatea competentă din statul de executare **trebuie să comute** pedeapsa sau măsura privativă de libertate în mod corespunzător. Dacă autoritatea competentă din statul emitent răspunde că nu poate furniza astfel de informații, autoritatea competentă din statul de executare trebuie să ia o decizie **la aprecierea sa**.

XI. Amânarea recunoașterii hotărârii (articolul 11)

1. În cazul în care **certificatul** menționat la articolul 4 (nu este transmis sau) este **incomplet sau, în mod vădit, nu corespunde** hotărârii judecătorești, atunci autoritatea competentă din statul de executare poate stabili un **termen** rezonabil pentru transmiterea, completarea sau corectarea acestuia. **Până la expirarea acestui termen, autoritatea competentă din statul de executare poate amâna** recunoașterea hotărârii judecătorești.

2. Amânarea este posibilă și în cazul în care există motive să se considere că cererea de recunoaștere și executare a hotărârii **nu este admisibilă** (art. 9). Și în aceste cazuri, ar trebui să se solicite autorității competente din statul emitent să furnizeze documentele, completările și informațiile suplimentare necesare. Și în acest caz se va stabili un termen rezonabil, după a cărui expirare poate fi refuzată în totalitate sau parțial executarea.

XII. Hotărârea privind executarea pedepsei și termene (articolul 12)

1. Pentru a evita trecerea unei lungi perioade de timp între data la care hotărârea a devenit definitivă și executarea pedepsei privative de libertate – care este în detrimentul unei reabilitări sociale de succes a infractorului – prezenta decizie-cadru prevede în acest articol că autoritatea competentă din **statul de executare** trebuie să decidă **în cel mai scurt timp** dacă recunoaște hotărârea judecătorească și dispune executarea pedepsei și să **informeze** statul emitent cu privire la aceasta, inclusiv cu privire la orice decizie de adaptare a sancțiunii în conformitate cu articolul 8 alineatele 2 și 3.

2. Același scop îl are și dispoziția conform căreia **decizia finală** privind recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei se ia **în termen de 90 de zile** de la primirea hotărârii și a certificatului, cu excepția cazului în care există un temei pentru amânare în temeiul articolului 11 sau articolului 23 alineatul 3.

3. În situații excepționale în care autoritatea competentă din statul de executare **nu poate respecta termenul de 90 de zile**, aceasta informează autoritatea competentă a statului emitent, fără întârziere și prin orice mijloace, menționând motivele întârzierii și timpul preconizat a fi necesar pentru luarea deciziei finale.

4. Dacă executarea hotărârii a fost admisă de statul **executant**, autoritatea competentă din acest stat trebuie să **stabilească natura și durata pedepsei**, în conformitate cu hotărârea pronunțată de autoritatea competentă din statul emitent, și dacă este necesar, să o **adapteze** (a se vedea pct. VIII de mai sus).

XIII. Retragera certificatului (articolul 13)

Statul emitent poate să **retragă** certificatul de la statul de executare atât timp cât executarea pedepsei **nu a început încă** în statul de executare, dar justificând această retragere.

Astfel de **motive pot fi următoarele**:

1. Hotărârea prin care s-a impus o pedeapsă sau măsură privativă de libertate sau caracterul său executoriu au fost **anulate sau corectate ex post** sau **durata pedepsei** sau măsurii privative de libertate **s-a redus**. Aceasta se poate întâmpla dacă, de exemplu, este revizuită hotărârea judecătorească.

2. **Nu se mai solicită** executarea sentinței, de exemplu pentru că respectivele reglementări ale statului de executare prevăd deja posibilitatea eliberării condiționate a persoanei condamnate.

La retragerea certificatului, statul de executare nu mai dispune executarea pedepsei.

XIV. Arestul preventiv (articolul 14)

În cazul în care persoana condamnată se află în **statul de executare**, la cererea statului emitent, **anterior** sosirii hotărârii judecătorești și a certificatului sau înainte de a decide recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei, statul de executare poate **aresta** persoana condamnată **sau** poate lua orice **altă măsură** pentru a se asigura că persoana condamnată **nu părăsește** teritoriul acestuia, până în momentul în care se ia decizia cu privire la recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei.

Prin urmare, reglementările statului de executare privind arestul preventiv se vor aplica analog arestului preventiv reglementat în acest articol. Astfel încât condițiile preliminare pentru arestarea preventivă a unei persoane condamnate ar trebui să fie următoarele:

- executarea nu ar trebui să pară inadmisibilă a priori;
- ar trebui să existe o suspiciune că persoana condamnată va încerca să se sustragă de la executarea pedepsei sau măsurii impuse;
- nu este necesar consimțământul persoanei în cauză pentru transferul executării.

Prin „altă măsură” se va înțelege o privare mai indulgentă a persoanei în cauză de dreptul său fundamental la libertate, cum ar fi reținerea pașaportului, sau specificarea unor instrucțiuni adecvate, cum ar fi interdicția de a părăsi o anumită zonă, sau plata unei cauțiuni.

Durata pedepsei nu se prelungește ca rezultat al timpului petrecut în arest în temeiul prezentei dispoziții.

XV. Transferarea persoanelor condamnate (articolul 15)

1. În cazul în care persoana condamnată **trăiește în statul emitent**, aceasta este transferată în statul de executare în momentul convenit de autoritățile competente din statul emitent și din statul de executare, în termen de **maximum 30 de zile** de la luarea deciziei finale privind recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei de către statul de executare.
2. În cazul în care circumstanțe neprevăzute **împiedică transferarea** persoanei condamnate în termenul stabilit, autoritățile competente ale statului de executare și ale statului emitent **se contactează reciproc fără întârziere**.

Transferarea se efectuează imediat ce respectivele circumstanțe încetează să mai existe. Autoritatea competentă a statului emitent informează imediat autoritatea competentă a statului de executare și convine împreună cu aceasta asupra unei noi date pentru transferare. În acest caz, transferarea se efectuează **în termen de 10 zile de la noua dată** astfel stabilită.

XVI. Tranzitul (articolul 16)

1. **Fiecare stat membru**, în conformitate cu legislația proprie, **trebuie să permită tranzitul** pe teritoriul său al unei persoane condamnate care este transferată în statul de executare. Totuși, condiția este ca statul emitent să-i transmită o **copie a certificatului** menționat la articolul 4, împreună cu **cererea de tranzit**. Cererea de tranzit și certificatul pot fi transmise prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă (poștă, e-mail și fax).

1.1. La **cererea** statului membru care urmează să permită tranzitul, statul emitent furnizează o **traducere a certificatului** în una dintre limbile acceptate de statul membru care urmează să permită tranzitul, care trebuie indicate în cerere.

2. În cazul în care primește o cerere de a permite tranzitul, statul membru căruia i se solicită să permită tranzitul **informează** statul emitent **dacă nu poate garanta că persoana condamnată nu va fi urmărită penal**, sau, cu excepția dispozițiilor alineatului (1), **reținută sau supusă în alt mod unei restrângeri a libertății** acesteia pe teritoriul său, pentru orice infracțiune comisă sau pedeapsă aplicată **anterior ieșirii persoanei în cauză de pe teritoriul statului emitent**. În acest caz, statul emitent își poate **retrage cererea**.

Observație: Tranzitul nu afectează dreptul statului căruia i s-a solicitat tranzitul de a începe urmărirea penală împotriva persoanei condamnate pentru o infracțiune care nu este reglementată de legislația statului emitent. Organele de urmărire penală din statul căruia i s-a solicitat tranzitul ar trebui, în acest caz, să verifice dacă tranzitul respectiv ar putea fi un motiv să solicite statului de executare predarea persoanei condamnate cu ajutorul unui mandat european de arestare sau să solicite transferul urmăririi penale sau executării pedepsei sau măsurii impuse în statul căruia i s-a solicitat tranzitul.

3. Statul membru căruia i se solicită să permită tranzitul notifică, urmând aceeași procedură, decizia sa, luată **în regim prioritar și nu mai târziu de o săptămână** de la primirea cererii.

Luarea deciziei **poate fi amânată** până în momentul în care traducerea solicitată este transmisă statului membru căruia i se solicită să permită tranzitul, atunci când este solicitată traducerea (a se vedea pct. 1.1.).

4. Statul membru căruia i se solicită să permită tranzitul poate **reține** persoana condamnată **în custodie** numai atât **cât este necesar pentru efectuarea tranzitului** pe teritoriul său.

Observație: În acest caz nu este necesară o hotărâre sau un ordin emis de statul căruia i se solicită să permită tranzitul, deoarece hotărârea statului emitent va fi executată direct.

5. Nu este necesară o cerere de tranzit în cazul transportului aerian fără escală programată. Cu toate acestea, în cazul unei aterizări neprevăzute, statul emitent furnizează informațiile menționate la alineatul (1) în termen de 72 de ore.

XVII. Legea care guvernează executarea (articolul 17)

1. Executarea unei pedepse este reglementată de **legea statului de executare**. În general, doar autoritățile statului de executare vor avea competența de a decide cu privire la **procedurile** de executare și de a **stabili** toate măsurile aferente, inclusiv cu privire la motivele eliberării înainte de termen sau condiționate.

În consecință, persoana condamnată poate uza de toate căile de atac împotriva executării pedepsei sau măsurii respective, care sunt reglementate de legislația statului de executare. Astfel, persoana în cauză poate înainta o cerere de amânare a sentinței pentru o anumită perioadă de timp, de exemplu conform prevederilor aplicabile în condiții speciale din Legea austriacă privind executarea pedepselor privative de libertate (secțiunile 5 și 6).

2. Totuși, autoritatea competentă a statului de executare **deduce** întreaga perioadă privativă de libertate **deja executată** în legătură cu pedeapsa în privința căreia s-a pronunțat hotărârea judecătorească din durata totală a pedepsei privative de libertate care trebuie executată. Această dispoziție s-ar aplica în cazul în care s-a impus arestul preventiv în timpul procesului penal.

3. La cerere, autoritatea competentă a statului de executare **informează** autoritatea competentă a statului emitent cu privire la **dispozițiile aplicabile în ceea ce privește posibilă eliberare înainte de termen sau condiționată**. Statul emitent poate fi **de acord** cu aplicarea acestor dispoziții **sau poate retrage certificatul** dacă este de părere că scopul sentinței nu ar fi realizat în aceste circumstanțe.

4. Statele membre pot prevedea ca orice **hotărâre** cu privire la eliberarea înainte de termen sau condiționată să poată **lua în considerare** acele dispoziții din **dreptul național** indicate de **statul emitent** în temeiul cărora persoana în cauză are dreptul la eliberare înainte de termen sau condiționată într-un anumit moment. Consecințele acestei proceduri pot, totuși, să ducă la unele dificultăți, cum ar fi, de exemplu, în Austria, dacă în statul de executare decizia privind eliberarea condiționată este pronunțată de instanțe independente.

XVIII. Principiul specialității (articolul 18)

1. De regulă, o **persoană transferată** în statul de executare în temeiul prezentei decizii-cadru **nu poate fi urmărită penal, condamnată sau sancționată** cu o altă pedeapsă privativă de libertate, pentru o infracțiune comisă **anterior** transferării sale, **alta** decât cea pentru care persoana în cauză a fost transferată.

2. Totuși, **dispoziția de mai sus nu se aplică** în următoarele cazuri:

2.1. când persoana care a avut posibilitatea de a **părăsi** teritoriul statului de executare nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea definitivă în libertate, sau a **revenit** pe teritoriul respectiv după ce îl părăsise;

2.2. când infracțiunea **nu se pedepsește cu o pedeapsă privativă de libertate** sau cu un ordin de detenție;

2.3. când procedurile penale **nu au drept consecință aplicarea unei măsuri care limitează libertatea persoanei**;

2.4. când persoana condamnată ar putea fi pasibilă de o pedeapsă sau o măsură care nu implică privarea de libertate, în special o sancțiune pecuniară sau o măsură echivalentă, chiar și în cazul în care sancțiunea sau măsura pot duce la o limitare a libertății persoanei în cauză;

2.5. când persoana condamnată a **consimțit** să fie transferată;

2.6. când ulterior transferării, persoana condamnată a **renunțat** în mod expres la dreptul de a i se aplica principiul specialității în ceea ce privește anumite infracțiuni comise anterior transferării.

Renunțarea este declarată în fața autorităților judiciare competente din statul de executare și este **înregistrată** în conformitate cu legislația națională a statului respectiv. Declarația de renunțare este redactată astfel încât să reiasă clar că persoana în cauză a dat-o în mod **voluntar și în deplină cunoștință** de cauză referitor la consecințele acesteia. Persoana în cauză are dreptul la **consiliere juridică** în acest scop;

3. Principiul specialității nu se aplică în alte situații decât cele menționate mai sus, în cazul în care **statul emitent își dă acordul**.

O **cerere pentru acordul statului emitent** se depune pe lângă autoritatea competentă din **statul emitent**, însoțită de **informațiile** menționate la articolul 8 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare și de **traducerea** prevăzută la articolul 8 alineatul 2.

Acordul se dă în cazul în care ar exista o **obligatie de a preda** persoana în conformitate cu decizia-cadru menționată. Decizia se ia în **cel mult 30 de zile** de la primirea cererii.

În situațiile menționate la articolul 5 din decizia-cadru menționată, statul de executare furnizează **garanțiile** prevăzute în respectiva decizie-cadru.

XIX. Amnistia, grațierea și revizuirea hotărârii judecătorești (articolul 19)

1. **Amnistia și grațierea** pot fi acordate de **statul emitent**, precum și de **statul executant**. Prin urmare, fiecare decizie în acest sens a autorității competente din unul dintre state este obligatorie pentru autoritățile competente din celălalt stat.

Observație: Autoritatea competentă din statul emitent trebuie să ia întotdeauna în considerare legislația statului executant și practica din statul executant cu privire la amnistie și grațiere, dacă nu vrea să se confrunte cu eliberarea prematură înainte de termen care nu a fost intenția instanței din statul emitent la momentul pronunțării sentinței.

2. Totuși, statul emitent **decide în exclusivitate cu privire la cererile de revizuire a hotărârii judecătorești** prin care se aplică pedeapsa care urmează a fi executată în temeiul prezentei decizii-cadru. Deoarece doar statul emitent are competența de a examina starea de fapt, consecința este că doar acest stat are jurisdicție în ceea ce privește examinarea unei astfel de cereri, mai ales pentru că are o poziție care-i permite să obțină noi probe privind speța în cauză. Filozofia care stă la baza acestei dispoziții este că hotărârea pronunțată în statul emitent va constitui baza pentru executarea pedepsei impuse prin hotărârea pronunțată. O revizuire a hotărârii pronunțate de o autoritate din statul de executare ar submina principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești.

XX. Informații transmise de statul emitent (articolul 20)

1. Autoritatea competentă din statul **emitent** informează imediat autoritatea competentă din statul de executare cu privire la orice **decizie sau măsură** în urma căreia **pedeapsa încetează**, imediat sau într-un anumit termen, **să aibă un caracter executoriu**.
2. Autoritatea competentă din statul **de executare încetează executarea pedepsei** de îndată ce este informată de către autoritatea competentă a statului emitent cu privire la decizia sau măsura menționată mai sus.

XXI. Informații furnizate de statul de executare (articolul 21)

Autoritatea competentă a statului **de executare informează** fără întârziere autoritatea competentă a statului emitent, prin orice mijloace care permit o **înregistrare scrisă**:

- a. cu privire la **transmiterea** hotărârii judecătorești și a certificatului către autoritatea competentă responsabilă cu executarea acesteia, conform articolului 5 alineatul 5;
- b. cu privire la **imposibilitatea practică de a executa** pedeapsa, deoarece, după transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului către statul de executare, persoana condamnată nu poate fi găsită pe teritoriul statului de executare, caz în care statul de executare nu are **nicio obligație** de a asigura executarea pedepsei;
- c. cu privire la **decizia finală de a recunoaște** hotărârea judecătorească și de a dispune executarea pedepsei, inclusiv data deciziei;
- d. cu privire la **decizia de a nu recunoaște** hotărârea judecătorească și de a nu executa pedeapsa, în conformitate cu articolul 9, inclusiv motivarea deciziei;
- e. cu privire la **decizia de a adapta sancțiunea**, în conformitate cu articolul 8 alin. 2 sau 3, inclusiv motivarea deciziei;
- f. cu privire la **decizia de a nu executa** pedeapsa din motivele menționate la articolul 19 alineatul 1, inclusiv motivarea deciziei;
- g. cu privire la începutul și sfârșitul perioadei de **eliberare condiționată**, în cazul în care statul emitent indică acest lucru în certificat;
- h. cu privire la **evadarea** persoanei condamnate din custodie;
- i. cu privire la **executarea pedepsei**, de îndată ce a fost executată **în întregime**.

XXII. Consecințele transferării persoanei condamnate (articolul 22)

1. Statul emitent **nu poate proceda** la executarea pedepsei **după ce** executarea acesteia **a început** în statul de executare.
2. Dreptul de a executa sentința **revine** statului emitent din momentul în care este informat de către statul de executare cu privire la **neexecutarea parțială** a pedepsei (a se vedea pct. X).

XXIII. Regim lingvistic (articolul 23)

1. **Certificatul** se traduce în limba sau în **una dintre limbile oficiale** ale **statului de executare**. Orice stat membru poate să indice, la adoptarea prezentei decizii-cadru sau

ulterior, într-o declarație depusă la Secretariatul General al Consiliului, că va accepta traducerea în una sau mai multe alte limbi oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene.

Până acum nici un stat membru nu a depus o astfel de declarație, dar se presupune că statele membre vor urma aceeași procedură ca și cea pe care au urmat-o cu privire la decizia-cadru privind mandatul european de arestare.

2. În principiu, **nu se solicită traducerea hotărârii judecătorești.**

3. Totuși, orice stat membru poate indica, la adoptarea prezentei decizii-cadru sau ulterior, printr-o declarație depusă la Secretariatul General al Consiliului, că poate solicita, în calitate de stat de executare, imediat după primirea hotărârii judecătorești și a certificatului și în cazul în care consideră conținutul certificatului insuficient pentru a lua o decizie privind executarea pedepsei, ca hotărârea judecătorească sau părți esențiale din aceasta să fie traduse în limba sau una dintre limbile oficiale ale statului de executare sau în una sau mai multe alte limbi oficiale ale instituțiilor Uniunii Europene.

O astfel de cerere se face, în cazul în care este necesar, **în urma consultărilor**, pentru a se indica părțile esențiale din hotărârea judecătorească ce urmează a fi traduse, între autoritățile competente ale statului emitent și ale statului de executare.

3.1. Decizia privind recunoașterea hotărârii judecătorești și executarea pedepsei pot fi **amânate** (a se vedea punctul X) până la transmiterea traducerii de către statul emitent statului de executare, sau, în cazul în care statul de executare decide să traducă hotărârea judecătorească pe cheltuiala sa, **până în momentul în care a fost obținută traducerea.**

XXIV. Cheltuieli (articolul 24)

Cheltuielile care rezultă din aplicarea prezentei decizii-cadru sunt **suportate de statul de executare, cu excepția costurilor aferente transferării** persoanei condamnate în statul de executare și a celor care apar exclusiv **pe teritoriul suveran al statului emitent.** Totuși, statul de executare nu este împiedicat să încerce să recupereze integral sau parțial cheltuielile aferente transferării persoanei condamnate.

XXV. Executarea sentințelor ca urmare a unui mandat european de arestare (articolul 25)

1. Decizia-cadru privind mandatul european de arestare, concepută pentru a înlocui sistemul anterior de extrădare prin impunerea fiecărei autorități judiciare naționale (autoritatea judiciară de executare) să recunoască, *ipso facto* și cu un minim de formalități hotărârile judecătorești pronunțate în alte state membre, prevede următoarele (în măsura în care este relevant în acest context):

1.1. “Mandatul european de arestare” este definit ca o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării sau a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate cu scopul: **urmăririi penale, executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate**

1.2. Un mandat european de arestare poate fi emis pentru fapte pedepsite cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de cel puțin un an sau, atunci când s-a dispus o condamnare la o pedeapsă sau s-a pronunțat o măsură de siguranță, pentru condamnări pronunțate cu o durată de cel puțin patru luni.

1.3. Următoarele infracțiuni, în cazul în care sunt pedepsite în statul membru emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privative de libertate a căror durată maximă este de **cel puțin trei ani**, astfel cum sunt definite acestea de dreptul statului membru emitent, duc la predarea pe baza unui mandat european de arestare, în condițiile prezentei decizii-cadru și **fără verificarea dublei incriminări** a faptei: terorism, trafic de persoane, corupție, participarea la o organizație criminală, falsificarea monedei, omorul, rasismul și xenofobia, violul, traficul de vehicule furate și fraudă, inclusiv cea care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene (pentru lista completă, a se vedea pct. VII 2 și 2.1.).

1.4. Pentru alte infracțiuni decât cele prevăzute mai sus, predarea poate fi subordonată condiției ca faptele pentru care a fost emis mandatul european de arestare să constituie o infracțiune, în conformitate cu dreptul statului membru de executare (**duba incriminare**).

1.5. De regulă, autoritatea emitentă transmite mandatul european de arestare direct către autoritatea judiciară de executare. Există o dispoziție referitoare la cooperarea cu Sistemul de Informații Schengen (SIS) și cu Interpol. În cazul în care autoritatea judiciară emitentă nu cunoaște autoritatea judiciară de executare competentă, aceasta va primi asistență prin intermediul Rețelei Judiciare Europene.

1.6. Persoana arestată poate **consimți la predarea sa**. Consimțământul este, în principiu, irevocabil și trebuie exprimat în mod liber și în deplină cunoștință a consecințelor acestuia. În acest caz, autoritatea judiciară de executare trebuie să ia o hotărâre definitivă privind executarea mandatului în decursul a zece zile după exprimarea consimțământului.

1.7. Fiecare stat membru poate să **revoce** consimțământul, dar cu anumite condiții. Pentru a face acest lucru, trebuie să fi dat o declarație care este atașată instrumentului de adoptare a deciziei-cadru, specificând procedurile de revocare a consimțământului.

1.8. În conformitate cu articolul 4 al deciziei-cadru privind mandatul european de arestare, **autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea mandatului** din mai multe motive, printre altele în cazul în care mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, atunci când persoana căutată rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia, iar acest stat se angajează să execute această pedeapsă sau măsură de siguranță în conformitate cu dreptul său intern (alineatul 6);

1.9. În anumite circumstanțe, statul de executare poate **solicita garanții** pe care trebuie să le ofere statul membru emitent. Articolul 5 alineatul 3 al Deciziei-cadru privind mandatul european de arestare prevede că, atunci când persoana care face obiectul unui mandat european de arestare în scopul urmăririi penale este resortisant sau rezident al statului membru de executare, predarea poate fi supusă condiției ca persoana, după ce a fost audiată, să fie returnată în statul membru de executare pentru a executa acolo pedeapsa sau măsura de siguranță privative de libertate care au fost pronunțate împotriva sa în statul membru emitent.

2. Fără a aduce atingere Deciziei-cadru privind mandatul european de arestare, dispozițiile prezentei decizii-cadru se aplică *mutatis mutandis*, în măsura în care sunt compatibile cu dispozițiile deciziei-cadru respective, executării pedepselor, în situațiile în care un stat membru se angajează să execute pedeapsa în cazuri în conformitate cu articolul 4 alineatul 6 din decizia-cadru respectivă, sau în cazul în care, în temeiul articolului 5 alineatul 3 din decizia-cadru respectivă, acesta a impus condiția ca persoana să fie returnată pentru a executa pedeapsa în statul membru în cauză, cu scopul de a se evita impunitatea persoanei respective.

Aceasta înseamnă, printre altele, că statul de executare ar putea verifica existența motivelor de necunoaștere și neexecutare, astfel cum sunt prevăzute la articolul 9 din prezenta decizie-

cadru, inclusiv verificarea dublei incriminări, în măsura în care statul de executare face o declarație în temeiul articolului 7 alineatul 4 din prezenta decizie-cadru (neaplicarea alineatului 1 privind renunțarea la verificarea dublei incriminări a faptelor penale enumerate în această dispoziție), drept o condiție pentru recunoașterea și executarea hotărârii judecătorești în vederea stabilirii fie a predării persoanei, fie a executării pedepsei în cazurile în care se aplică articolul 4 alineatul 6 din Decizia-cadru privind mandatul european de arestare. Deși până acum nici un stat membru nu a transpus prezenta decizie-cadru în legislația națională, se estimează că mai multe state membre vor profita de ocazia de a da o astfel de declarație.

3. Nu se aplică acele dispoziții ale prezentei decizii-cadru care ar contrazice obiectivul Deciziei-cadru privind mandatul european de arestare. Aceasta se aplică mai ales pentru temeiurile de inadmisibilitate (art. 9 din decizia-cadru), deoarece refuzul executării deja aprobate nu este luat în considerare. Aceeași dispoziție se aplică și pentru cerințele legate de consimțământul persoanei condamnate și al statului de executare. Trebuie să fie clar că faptul că certificatul este completat sau corectat și astfel transmis după expirarea termenului admis de statul de executare nu constituie un temei de refuz al executării (deja aprobate).

XXVI. Raportul cu alte acorduri și înțelegeri

1. Cooperarea internațională în materie penală constă în:

- extrădare, exemplul tradițional de cooperare internațională prin care o persoană este transferată dintr-un stat în altul pentru a fi judecată sau în vederea executării unor sancțiuni în celălalt stat;
- asistența judiciară reciprocă, prin care se înțelege comunicarea informațiilor relevante și a probelor între două state.
- executarea într-un stat a hotărârilor judecătorești în materie penală pronunțate în alt stat;
- transferul de proceduri și delimitarea competențelor, prin care se încearcă organizarea mai eficientă a procedurilor în derulare sau planificate, astfel încât statul care are cea mai bună poziție conduce urmărirea penală și execută sancțiunea impusă.

2. Practica actuală în domeniul cooperării în materie penală dintre statele membre se bazează pe următoarele convenții, în măsura în care au fost ratificate și transpuse în legislațiile naționale:

- Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive din 28 mai 1970;
- Convenția europeană asupra transferării persoanelor condamnate din 21 martie 1983 precum și protocolul adițional la aceasta din 18 decembrie 1997;
- Titlul III, capitolul 5 din Convenția din 19 iunie 1990 de punere în aplicare a Convenției Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune;
- Convenția dintre statele membre ale Comunităților Europene privind executarea hotărârilor judecătorești străine din 13 noiembrie 1991.

2.1. Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor repressive

În conformitate cu prezenta convenție, fiecare stat contractant are competența să procedeze la executarea unei sancțiuni pronunțate într-unul din celelalte state contractante, ca urmare a unei cereri de executare, prezentată de celălalt stat contractant și dacă fapta pentru care s-a pronunțat sancțiunea ar fi constituit, în cazul în care a fost săvârșită în acest stat, o infracțiune și hotărârea statului solicitant este definitivă și executorie. Unul dintre cele mai importante obiective ale convenției este de a favoriza reabilitarea delincvenților. **Conceptul fundamental** care stă la baza convenției este asimilarea hotărârilor străine în hotărârile pronunțate de instanțele altui stat contractant. Conceptul este aplicat în trei domenii, mai precis **executarea hotărârilor repressive, efectul ne bis in idem și luarea în considerare a hotărârilor străine**. El se bazează pe convingerea că:

- hotărârile în materie penală ale altor state ar trebui recunoscute la modul general;
- trebuie luată în considerare *in concreto* dubla răspundere penală;
- executarea sancțiunii nu trebuie împiedicată de trecerea timpului, conform legislației celor două state implicate;
- limitele temporale ale urmăririi penale din statul solicitant nu trebuie luate în considerare de statul solicitat;
- amnistia, în anumite condiții, împiedică recunoașterea unei hotărâri străine;
- procedurile din statul solicitant ar trebui să respecte dispozițiile Convenției Drepturilor Omului.

Convenția prevede următoarele **condiții generale de executare**:

- hotărârea trebuie să fi fost pronunțată respectând principiile fundamentale ale Convenției Drepturilor Omului, mai ales art. 6, care stabilește cerințele minime privind procedurile în instanță;
- fapta pentru care s-a pronunțat sancțiunea în statul de condamnare a constituit o infracțiune potrivit legii statului solicitat pentru executare;
- cu excepția hotărârilor pronunțate *in absentia* și *ordonnance pénale*, hotărârea trebuie să fie definitivă și executorie în statul de condamnare;
- trebuie înaintată o cerere validă de către statul de condamnare;
- statul solicitat poate refuza executarea doar invocând unul din temeiurile din lista exhaustivă din convenție (art. 6); și
- efectul *ne bis in idem*, așa cum este definit în prezenta convenție, reprezintă un obstacol în calea executării (a se vedea art. 7).

2.2. Convenția europeană asupra transferării persoanelor condamnate

2.2.1. Obiectivul acestei convenții a fost facilitarea transferării prizonierilor străini în statele lor de origine prin reglementarea unor proceduri simple, rapide și eficiente. În această privință, ea **are ca scop completarea Convenției europene privind valoarea internațională a hotărârilor repressive**, din 28 mai 1970, care, deși permitea transferarea prizonierilor, avea două mari deficiențe: până acum a fost ratificată doar de un număr redus de state membre, iar procedura pe care o prevede nu duce la aplicarea sa în așa fel încât să asigure transferul rapid al prizonierilor străini.

În vederea depășirii ultimei dificultăți menționate, din cauza complexității administrative inevitabile a unui instrument atât de cuprinzător și detaliat cum este Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive, Convenția europeană asupra transferării persoanelor condamnate a avut ca scop găsirea unui mecanism simplu, rapid și flexibil de repatriere a prizonierilor.

2.2.2. Convenția, care este de o importanță majoră pentru cooperarea în materie penală, **se distinge de Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive** din patru puncte de vedere:

- În vederea facilitării transferării rapide a prizonierilor străini, ea prevede o **procedură simplificată** care, în aplicarea sa practică, este probabil mai puțin greoaie decât cea din Convenția europeană privind valoarea internațională a hotărârilor represive.
- Transferarea poate fi solicitată nu doar de statul în care a fost pronunțată sentința („statul de condamnare”), ci și de statul al cărui cetățean este persoana condamnată („statul de executare”), astfel permițând celui din urmă să încerce repatrierea cetățenilor săi.
- Transferul trebuie să fie **consimțit de către persoana condamnată**.
- Convenția se limitează la reglementarea cadrului de procedură al transferării. Ea nu prevede o obligație a statelor contractante de a da curs cererii de transfer; din acest motiv, nu a fost necesar să se specifice temeiurile de refuz și nici să se impună statului solicitat să motiveze refuzul său de a consimți la transferul solicitat.

2.2.3. Condițiile transferării, în conformitate cu articolul 3, alineatul 1, sunt următoarele:

- condamnatul trebuie să fie resortisant al statului de executare;
- hotărârea trebuie să fie definitivă;
- durata condamnării care rămâne de executat să fie de cel puțin 6 luni la data primirii cererii sau
- la data primirii cererii de transferare, pedeapsa să fie nedeterminată
- transferul este consimțit de către persoana condamnată sau, dacă în raport cu vârsta sau cu starea fizică ori mintală a acesteia unul dintre cele două state consideră necesar, de către reprezentantul persoanei
- acțiunile sau omisiunile care au dat naștere condamnării trebuie să constituie o infracțiune în raport cu dreptul statului de executare sau ar trebui să constituie o astfel de infracțiune, dacă ar fi survenit pe teritoriul său și
- statul de condamnare și statul de executare trebuie să se pună de acord asupra acestei transferări.

2.2.4. În conformitate cu articolul 9 alineatul 1, statul de executare poate alege dintre două modalități de executare a sentinței: fie să **continue executarea condamnării** imediat sau în baza unei hotărâri judiciare sau administrative (în condițiile enunțate la art. 10), fie să **schimbe condamnarea**, printr-o hotărâre dată într-o procedură judiciară sau administrativă, înlocuind astfel sancțiunea aplicată în statul de condamnare printr-o sancțiune prevăzută de legislația statului de executare pentru aceeași infracțiune (în condițiile enunțate la art. 11). Totuși, trebuie menționat că, în conformitate cu articolul 3.3, statele contractante au posibilitatea de a exclude, la modul general, aplicarea uneia dintre aceste două proceduri.

Principala diferență dintre procedura de „continuare a executării” conform articolului 10 și „schimbarea condamnării” conform articolului 11 – denumită și „exequator” – este că, în cazul primei proceduri, statul de executare **continuă să execute** sancțiunea impusă în statul de condamnare (posibil adaptat datorită articolului 10, alineatul 2), în timp ce, în cazul celei de-a doua, **sancțiunea este schimbată** într-una a statului de executare, cu rezultatul că sentința executată nu mai este direct bazată pe condamnarea pronunțată în statul de condamnare. În ambele cazuri, **executarea este reglementată de legea statului de executare (alineatul 3)**. Referirea la legea statului de executare se va interpreta în sens larg; ea include, de exemplu, reglementările legate de eligibilitatea pentru eliberarea condiționată. Pentru a aduce clarificări suplimentare, alineatul 3 prevede că doar statul de executare va avea competența de lua decizii.

Dacă decide să **continue executarea**, statul de executare poate să adapteze această sancțiune la pedeapsa ori măsura prevăzută de propria sa lege pentru infracțiuni de aceeași natură, cu condiția ca această adaptare să nu agraveze prin natura sau durata sa sancțiunea pronunțată în statul de condamnare. Spre deosebire de procedura de schimbare reglementată în articolul 11, conform căreia statul de executare *schimbă condamnarea* pronunțată în statul de condamnare, procedura reglementată în articolul 10 alineatul 2 permite statului de executare doar să *adapteze* condamnarea la pedeapsa echivalentă prevăzută de propria sa lege pentru infracțiuni de aceeași natură, astfel încât sentința să fie executorie. Statul executant continuă astfel să aplice sentința impusă în statul în care s-a pronunțat sentința, dar face aceasta conform cerințelor propriului sistem penal.

Referitor la măsura **transpunerii sentinței** și a criteriilor aplicabile acesteia, articolul 11 alin. 1 prevede **patru condiții** ce trebuie respectate de către autoritatea competentă a statului executant:

- Autoritatea **trebuie să respecte constatările referitor la fapte** în măsura în care acestea apar – explicit sau implicit – din decizia pronunțată în statul care a pronunțat sentința a. Drept urmare, nu are libertatea de a evalua în mod diferit faptele pe care se bazează decizia; aceasta se aplică faptelor „obiective” referitor la săvârșirea actului și rezultatelor sale, precum și faptelor „subiective” referitor, de exemplu, la premeditare și la intenția persoanei condamnate. Motivul pentru această condiție este că înlocuirea cu o sancțiune de natură sau durată diferite nu implică nici o modificare a deciziei, ci pur și simplu deservește obținerii unei sentințe aplicabile în statul executant.
- O sancțiune ce implică **privarea de libertate nu poate fi transpusă într-o sancțiune pecuniară**. b. Această prevedere reliefează faptul că această convenție se aplică doar transferului persoanelor condamnate, „sentina” fiind definită în articolul 1. a ca pedeapsă sau măsură ce implică privarea de libertate. Totuși, nu împiedică transpunerea într-o sancțiune neprivativă de libertate alta decât una pecuniară.
- Orice perioadă de privare de libertate executată deja de o persoană condamnată trebuie să fie **scăzută din sentință** conform prevederilor din statul executant. c. Această prevedere se aplică oricărei părți de sentință deja executată în statul executant, precum și orice detenție provizorie executată în timpul arestării preventive înainte de condamnare sau orice altă detenție executată în acest interval.
- Poziția penală a persoanei condamnate **nu trebuie să fie agravată**. Această interdicție nu se referă doar la durata sentinței, ce nu trebuie să depășească durata impusă de statul executant, ci și la modul de sancțiune ce va fi aplicată: nu trebuie să fie mai aspră decât cea impusă în statul executant. Mai mult, alineatul 1.d prevede ca, referitor la durata

sentiinței ce se va aplica, autoritatea ce transpune sentința nu trebuie să respecte un minim pe care îl poate impune propria lege pentru aceeași infracțiune, și anume, are dreptul să nu respecte minimul referitor la ce poate aplica sancțiunii impuse în statul executant chiar dacă este chiar mai puțin decât minimum stabilit în propria legislație.

2.2.5. Întrucât **statul executant** este singurul responsabil de **aplicarea** sentinței, inclusiv orice hotărâri în legătură cu aceasta (de ex., hotărârea de a suspenda sentința), **grătierea, amnistia sau comutarea sentinței se poate acorda fie de statul care a pronunțat sentința, fie de statul executant**, conform constituției sale sau celorlalte legi. Totuși, doar **statul care a pronunțat sentința** are dreptul de a lua decizii privind cererile **de revizuire** a hotărârii. Competența exclusivă a statului executant de a revizui hotărârea este justificată prin faptul că, din punct de vedere tehnic, procedurile de revizuire nu fac parte din aplicare, astfel că articolul 9.3 nu se aplică. Obiectul unei solicitări de revizuire este de a obține reexaminarea sentinței finale în lumina unor elemente noi doveditoare. Pronunțat fiind că statul executant este singurul competent să reexamineze materialitatea faptelor, este logic că doar statul executant are competența de a examina o astfel de solicitare, în special pentru că este într-o poziție mult mai bună de a obține dovezi noi despre tema discutată.

2.2.6. Articolul 16 alin. 1 impune o **obligație** statelor contractante de a acorda cereri de **tranzit**, în conformitate cu legislația națională a acestora, dar această obligație depinde de o condiție dublă: solicitarea de tranzit trebuie să fie făcută de către un alt stat contractant, iar statul trebuie să fi stabilit de acord comun cu un alt stat contractant sau cu un stat terț să transfere persoana condamnată. Condiția din urmă înseamnă că obligația de a accepta tranzitul devine aplicabilă doar când statul care a pronunțat sentința și statul executant au stabilit de comun acord asupra transferului persoanei condamnate.

2.3. Scopul **Protocolului adițional privind transferarea persoanelor condamnate** este de a oferi reguli aplicabile transferării executării sentințelor în două cazuri diferite, și anume:

- când persoana condamnată a fugit din statul executant pentru a merge în statul de a cărui naționalitate aparține, fiind astfel imposibil în majoritatea cazurilor ca statul executant să execute sentința pronunțată; și
- când persoana condamnată este supusă expulzării sau deportării ca urmare a sentinței.

2.3.1. Asemenea convenției, regulamentele sale nu stabilesc vreo obligație pentru statul care a pronunțat sentința sau pentru statul executant să agreeze asupra transferului. Acestea stabilesc cadrul în care statul implicat poate coopera, dacă dorește, și oferă o procedură în acest sens.

2.3.2. Întrucât **convenția** funcționează în baza unui **acord tripartit**, și anume statul care pronunță sentința, statul executant și persoana condamnată, **Protocolul adițional** acționează de la premisa că se poate prevedea ca respectiva convenție să funcționeze pe baza unui **acord bipartit**, și anume, atât acordul statului care pronunță sentința, cât și a statului executant, unde persoana implicată prin sentința pronunțată este supusă **deportării sau expulzării** din statul care a pronunțat sentința sau a **fugit** din statul executant de a cărui naționalitate aparține.

Pronunțat fiind că drepturile și interesele persoanei trebuie să fie protejate în mod contrar, se stabilesc prevederi care să includă aceste persoane pentru a beneficia de principiul specialității, precum și de cerința ca opinia persoanei să fie analizată și luată în considerare înainte de luarea oricărei decizii.

Drept urmare, alineatele 2 și respectiv 3 din articolul 3 impun ca opinia persoanei condamnate referitor la transferarea sa propusă să fie luată în considerare și, în acest scop, să fie inclusă într-o declarație oficială adresată de către statul care a pronunțat sentința statului executant. În continuare, trebuie să se aplice *mutatis mutandis* dispozițiile Convenției privind verificarea acordului (articolul 7) când se ia în considerare opinia persoanei.

O altă clauză de salvagardare poate fi că opinia persoanei trebuie să fie analizată și luată în considerare înainte de luarea vreunei decizii de către statul care a pronunțat sentința sau de către statul executant. Totuși, această cerință este scrisă *expressis verbis* în protocolul adițional doar referitor la statul executant.

2.4. Titlul III, capitolul 5 din Convenția din 19 iunie 1990 de aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 privind eliminarea graduală a controalelor la frontierele comune.

2.4.1. Cooperare Schengen și extinderea zonei Schengen

După semnarea primului acord la 14 iunie 1985, a fost redactată și semnată o altă convenție la 19 iunie 1990. Când a intrat în vigoare în 1995, a eliminat verificările în cadrul granițelor interne ale statelor semnatare și a creat o singură graniță externă, unde au loc verificări de imigrare pentru spațiul Schengen în conformitate cu proceduri identice. Regulile comune privind vizele, dreptul la azil și verificările granițelor externe au fost adoptate pentru a permite libera mișcare a persoanelor din cadrul statelor semnatare fără a încălca legea și ordinea. În mod corespunzător, pentru a îmbina libertatea și securitatea, libertatea de mișcare a fost însoțită de așa-numitele măsuri „compensatorii”. Aceasta a implicat îmbunătățirea cooperării și coordonării dintre poliție și autoritățile judiciare pentru a proteja securitatea internă și, în special, pentru a combate crima organizată. În acest sens, s-a creat Sistemul de Informații Schengen (SIS).

2.4.2. Măsuri adoptate de către statele membre ca parte din cooperarea Schengen

Regulile-cheie adoptate din cadrul Schengen includ:

- eliminarea verificărilor persoanelor la granițele interne;
- un set comun de reguli ce se aplică persoanelor ce trec granițele externe ale statelor membre UE; armonizarea condițiilor de intrare și a regulilor privind vizele pentru șederi pe perioade scurte;
- cooperare crescută a poliției (inclusiv drepturile supravegherii și urmăririi trans-frontaliere);
- **cooperare judiciară mai puternică** printr-un sistem mai rapid de extrădare și transfer privind aplicarea hotărârilor penale;
- stabilirea și dezvoltarea Sistemului de Informații Schengen (SIS).

2.4.3. Dispozițiile stabilite în titlul III (Poliția și securitatea), capitolul 5 (Transferul executării hotărârilor penale)

Articolul 67 prevede ca articolele 68 și 69 să se aplice între părțile contractante care reprezintă părți ale Convenției Consiliului Europei privind transferul persoanelor condamnate în scopul completării convenției respective.

Articolul 68 alin. 1 prevede ca partea contractantă **pe al cărei teritoriu s-a impus o pedeapsă** privativă de libertate sau un ordin de detenție printr-o sentință finală în privința unui resortisant al altei părți contractante care, prin refugierea în propria țară, a evitat

executarea acelei pedepse sau ordin de detenție, poate **cere** celei de-a doua părți contractante, dacă persoana care a fugit se află **pe teritoriul său, să preia sarcina aplicării** pedepsei sau ordinului de detenție.

Alineatul 2 al prezentului articol prevede ca partea contractantă care a primit solicitarea poate, la cererea părții contractante care face solicitarea, înainte de sosirea documentelor care sprijină cererea de preluare a răspunderii pentru aplicarea pedepsei sau ordinului de detenție sau a părții din acestea care a rămas de executat, și înainte de adoptarea unei decizii cu privire la această cerere, să plaseze persoana condamnată în **arestul poliției** sau să ia alte măsuri care să asigure că persoana rămâne pe teritoriul părții contractante care a primit solicitarea.

Articolul 69 determină ca **transferul aplicării** conform articolului 68 să **nu necesite consimțământul** persoanei împotriva căreia s-a pronunțat pedeapsa sau ordinul de detenție. Celelalte dispoziții ale Convenției Consiliului Europei cu privire la transferul persoanelor condamnate se aplică mutatis mutandis.

2.5. Dispozițiile Convenției dintre statele membre ale Comunităților Europene privind executarea hotărârilor judecătorești străine din 13 noiembrie 1991

Convenția completează dispozițiile Convenției europene privind valabilitatea internațională a hotărârilor penale. Nu se aplică doar deciziilor judecătorești, ci și deciziilor pronunțate de către o autoritate administrativă cu condiția ca individul în cauză să fi avut șansa să prezinte speța în fața curții. Mai mult, atât pedepsele privative de libertate, cât și pedepsele pecuniare includ termenul „sentință” (art. 1).

Conform articolului 3, transferul executării sentinței implicând pedepse privative de libertate poate fi solicitat în cazul în care persoana se află pe teritoriul statului executant **și** este membru al acelui stat sau este rezident permanent pe teritoriul acestuia (a)) sau i s-a refuzat extrădarea, i s-ar refuza dacă ar solicita-o sau nu este posibil (b)) sau execută sau urmează să execute o pedeapsă privativă de libertate pe acest teritoriu (c)).

În ceea ce privește pedepsele privative de libertate, condiții pentru transferul executării sunt următoarele:

- hotărârea este finală și executorie;
- actul reprezintă o infracțiune conform legii statului executant sau ar reprezenta dacă ar fi comisă pe teritoriu său;
- executarea nu este prescrisă;
- nu a existat o cerere anterioară referitor la aceeași acțiune penală a persoanei condamnate;
- transferul aplicării nu ar contrazice principiul interzicerii pericolului dublu dacă s-a pronunța o hotărâre finală împotriva persoanei privind aceleași acțiuni într-un stat terț.

Mijloacele de transmitere a cererii și a răspunsului sunt înscrise în ministerele de justiție respective, dar pot exista și alte modalități de comunicare în cazuri speciale (art. 6).

Art. 8 prevede pentru alegerea autorităților competente ale statului executant între **aplicare** (imediat și printr-un ordin judecătoresc) și **transpunerea sentinței** într-o decizie a statului executant care să înlocuiască pedeapsa impusă cu o pedeapsă stabilă în legea statului executant. În aplicarea sentinței, statul executant este obligat prin natura legală și durata pedepsei așa cum sunt acestea stabilite de către statul care a pronunțat sentința. Dacă pedeapsa este prin natura sau durata sa incompatibilă cu legislația statului executant, trebuie să fie

adaptată în mod corespunzător (pgf. 4). Dacă statul executant alege posibilitatea transpunerii, este limitat de constatările privind faptele așa cum apar în mod explicit și implicit în hotărârea pronunțată de statul care a pronunțat sentința. Practic, poate transpune o pedeapsă privativă de libertate într-o pedeapsă pecuniară dacă aceasta din urmă nu depășește șase luni. În orice caz, poziția penală a persoanei condamnate nu trebuie să fie afectată. Pe de altă parte, curtea nu este limitată de nici o pedeapsă minimă așa cum se stipulează în legislația sa națională.

Prezenta convenție stipulează și că statul executant poate aresta persoana condamnată sau poate aplica măsuri provizorii dacă este permis conform legislației sale și dacă sunt motive care să susțină teama că persoana condamnată poate fugi.

Legea statului executant guvernează întreaga executare (art.11). Atât statul care a pronunțat sentința, cât și statul executant pot acorda amnistie, grațiere sau comutarea pedepsei, dar doar statul care a pronunțat sentința poate decide referitor la solicitarea unei revizii a hotărârii (art. 13).

3. Cele mai pertinente aspecte ale prezentei decizii-cadru (menționat mai jos: DC) diferite de cele ale convențiilor menționate mai sus la punctul 2.

- Doar executarea sentințelor privative de libertate și orice măsuri implicând privarea de libertate sunt reglementate.
- Se poate renunța la consimțământul persoanei condamnate în mai multe cazuri decât cele prevăzute în celelalte convenții (a se vedea punctul IV.1.3).
- Dacă este de acord și autoritatea competentă a statului care a pronunțat sentința, se poate accepta o cerere referitor la o persoană condamnată care nu este cetățean al statului respectiv (art. 4 alin. 1 (c)).
- Facilitarea reintegrării sociale a persoanei condamnate este unul din criteriile principale pentru transferul executării; se prevăd mai multe măsuri (art. 4 alin. 2).
- Statele membre au posibilitatea de a abandona cerința privind consimțământul anterior transferului.
- Contactul direct între autoritățile competente nu reprezintă o excepție, ci o regulă (art. 5).
- Consimțământul unei persoane condamnate nu este doar facultativ în caz de fugă sau o expulzare așteptată și deportare în statul care a pronunțat sentința, ci și dacă persoana este cetățean al statului din urmă și locuiește pe teritoriul acestuia (art. 6 alin. 2).
- DC conține o listă de infracțiuni ce nu susține verificarea criminalității duble ce se poate extinde în anumite circumstanțe (art. 7).
- Statul care a pronunțat sentința este obligat să aplice sentința străină fără posibilitatea transpunerii, ci doar a adaptării acesteia în cazul în care sentința nu este compatibilă cu legislația din punctul de vedere al duratei sau naturii sale într-un cadru specific.
- Practic, statul care a pronunțat sentința poate refuza o cerere de recunoaștere a hotărârii și executării sentinței dacă hotărârea a fost pronunțată în absența, dar există excepții dacă respectivele condiții clare din art. 9 alin. 1 (i) sunt îndeplinite.
- Statul care a pronunțat sentința poate refuza și o astfel de cerere dacă statul emitent a respins cererea statului care a pronunțat sentința de a acuza, condamna sau priva de

libertate într-un alt mod persoana condamnată pentru o infracțiune penală săvârșită înaintea transferului.

- Un alt motiv specific pentru refuzare este stabilit dacă sentința necesită îngrijiri psihiatrice sau de sănătate sau o altă măsură ce implică privarea de libertate pe care statul care a pronunțat sentința nu o poate asigura [art. 9 alin. 1 (k)].
- Se prevede o posibilitate de recunoaștere parțială a hotărârii și executării sentinței (art. 10).
- Principiul specialității este supus mai multor restricții (art.18).

4. Prezentă decizie-cadru înlocuiește, din 5 decembrie 2011, dispozițiile corespunzătoare ale **convențiilor menționate mai sus** la punctul 2, aplicabilă în relațiile dintre statele membre.

5. Decizia-cadru lasă deschisă posibilitatea statelor membre **să continue aplicarea** acordurilor sau înțelegerilor bilaterale sau multilaterale în vigoare după 27 noiembrie 2008, în măsura în care permit extinderea sau lărgirea obiectivelor prezentei decizii-cadru și ajută la simplificarea sau facilitarea altor proceduri pentru executarea sentințelor.

6. Statele membre pot încheia și acorduri sau înțelegeri bilaterale sau multilaterale după 5 decembrie 2008 în măsura în care aceste **acorduri sau înțelegeri** permit extinderea sau lărgirea obiectivelor prezentei decizii-cadru și ajută la simplificarea sau facilitarea altor proceduri pentru executarea sentințelor

7. Se prevede și faptul că, până la 5 martie 2009, statele membre vor înștiința Consiliul și Comisia referitor la acordurile și înțelegerile menționate în alineatul 2 pe care doresc să continue să le aplice. Statele membre vor înștiința Consiliul și Comisia și referitor la orice alt acord sau înțelegere nouă menționată în alin. 3, în decurs de trei luni de la semnarea sa.

7.1. Până în prezent, următoarele state membre au trimis notificări Consiliului și Comisiei:

Suedia a înștiințat că, referitor la relația cu Danemarca și Finlanda, intenționează să continue să aplice cooperarea Nordic privind aplicarea sentințelor privative de libertate, așa cum este stabilită în Suedia prin Legea (1963:193) privind cooperarea cu Danemarca, Finlanda, Islanda și Norvegia în executarea sentințelor etc., în măsura în care această cooperare permite extinderea sau lărgirea obiectivelor prezentei decizii-cadru și ajută la simplificarea sau facilitarea altor proceduri pentru executarea sentințelor privative de libertate. **Danemarca și Finlanda** au pronunțat declarații comune.

Mai mult, **Italia** a declarat că, referitor la relația cu **România**, intenționează să continue să aplice acordul bilateral existent privind cooperarea pentru transferul persoanelor condamnate cu sentințe privative de libertate; persoanele condamnate împotriva cărora s-a pronunțat măsura deportării sau însoțirii până la graniță, conform prevederilor legii italiene (...) în măsura în care această cooperare permite extinderea sau lărgirea obiectivelor prezentei decizii-cadru și ajută la simplificarea sau facilitarea altor proceduri pentru executarea sentințelor privative de libertate.

XXVII. Aplicare teritorială (articolul 27)

Prezentă decizie-cadru este obligatorie pentru toate cele 27 de state membre. Acest articol extinde aplicarea teritorială asupra **Gibraltarului**.

XXVIII. Dispoziție tranzitorie (articolul 28)

1. Cererile primite înainte de 5 decembrie 2011 continuă să fie reglementate în conformitate cu instrumentele juridice existente privind transferarea persoanelor condamnate. Cererile primite după data respectivă sunt reglementate de normele adoptate de către statele membre în conformitate cu prezenta decizie-cadru.

2. Cu toate acestea, orice stat membru poate, la adoptarea prezentei decizii-cadru, să facă o **declarație** conform căreia, în situațiile în care hotărârea definitivă a fost emisă înaintea datei specificate, va **continua**, în calitate de stat emitent și de executare, să **aplice** instrumentele juridice existente privind transferarea persoanelor condamnate, aplicabile înainte de 5 decembrie 2011.

În cazul formulării unei astfel de declarații, respectivele instrumente se aplică în situațiile menționate în raport cu **toate** celelalte state membre, indiferent dacă acestea au făcut sau nu aceeași declarație. Data respectivă nu poate fi mai târziu de 5 decembrie 2011. Atât declarațiile, cât și retragerile de declarații se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*. Aceasta poate fi retrasă în orice moment.

2.1. Țările de Jos au declarat că, în cazurile în care hotărârea definitivă a fost pronunțată cu mai multe de trei ani anterior intrării în vigoare a deciziei-cadru, intenționează, atât ca stat emitent, cât și ca stat de executare, să continue să aplice aceleași instrumente juridice pentru transmiterea persoanelor condamnate.

XXIX. Punerea în aplicare

1. Statele membre **sunt obligate să adopte măsurile necesare** pentru a se conforma dispozițiilor prezentei decizii-cadru **până la 5 decembrie 2011**.

2. Statele membre **transmit** Secretariatului General al Consiliului și Comisiei **textul dispozițiilor** care transpun în legislația lor națională obligațiile care le revin în temeiul prezentei decizii-cadru. Pe baza unui raport întocmit de către Comisie cu ajutorul acestor informații, Consiliul, până la 5 decembrie 2012, evaluează măsura în care statele membre s-au conformat dispozițiilor prezentei decizii-cadru.

3. Secretariatul General al Consiliului notifică statelor membre și Comisiei notificările sau declarațiile făcute în temeiul articolului 4 alineatul 7 și articolul 23 alineatul 1 sau 3.

4. Fără a aduce atingere articolului 35 din Tratatul privind Uniunea Europeană, un stat membru care s-a confruntat în mod repetat cu dificultăți în aplicarea articolului 25 din prezenta decizie-cadru, care nu au fost rezolvate în urma consultărilor bilaterale, informează Consiliul și Comisia cu privire la respectivele dificultăți. Comisia, pe baza acestor informații și pe baza oricăror alte informații de care dispune, întocmește un raport, însoțit de orice inițiative pe care le consideră adecvate, în vederea rezolvării respectivelor dificultăți.

5. Până la 5 decembrie 2013, Comisia întocmește un raport pe baza informațiilor primite, însoțit de orice inițiative pe care le consideră adecvate. Consiliul, pe baza eventualelor rapoarte din partea Comisiei și pe baza eventualelor inițiative, analizează în special articolul 25 pentru a stabili dacă este cazul ca acesta să fie înlocuit cu dispoziții mai detaliate.

6. Până acum nici un stat membru nu a transpus reglementările cuprinse în prezenta decizie-cadru în legislația națională. În ceea ce privește Austria, au început deja pregătirile în acest sens.

XXX. Intrare în vigoare

Prezenta decizie-cadru a intrat în vigoare la **5 decembrie 2008**.

XXXI. Studii de caz

Studiu de caz 1

Ion **Varga**, cetățean român locuind în București și-a petrecut câteva zile în luna mai 2009 în Viena pentru a desfășura o activitate pentru firma la care era angajat. În timpul său liber, a participat și la câteva evenimente culturale din cadrul Festivalului Vienez care are loc în fiecare primăvară. După ce s-a bucurat de un concert în seara zilei de 11 mai, s-a gândit să meargă să joace la un cazinou. Din nefericire, și-a pierdut toți banii astfel că a rămas fără mijloacele necesare pentru a plăti factura de la hotel și zborul înapoi. A decis să se ajute câștigând banii înapoi de la un jucător câștigător. Când a văzut unul din oaspeții cazinoului, Franz Goldmann, dându-și jos de la mână ceasul să de aur „Rolex”, l-a înhățat și a încercat să fugă spre ieșire. Încercarea însă a eșuat pentru că posesorul ceasului și-a pronunțat seama imediat de lipsa ceasului, l-a urmărit pe Ion Varga și l-a reținut până a intervenit poliția. După ce Ion Varga a stat câteva zile în arest preventiv unde a fost interogată referitor la acțiunea sa de către instanță, a fost eliberat pe pronunțata de 20 mai și a revenit la București. Când a început procesul la 10 august 2009, Ion Varga, deși fusese somat legal în 8 iulie 2009 în persoană și obținuse toate informațiile necesare despre pronunțata și locul procesului precum și despre circumstanțele neprezentării în fața tribunalului, nu a ajuns la audierea principală. Din moment ce fusese somat în persoană și toate celelalte cerințe pentru un proces în absența acuzatului erau îndeplinite (secțiunea 427, alin. 1 din Codul austriac de procedură penală), *Landesgericht für Strafsachen Wien* (Tribunalul de land pentru cauze penale din Viena) a decis să desfășoare procesul în absența acestuia. Ion Varga a fost declarat vinovat de infracțiunea de furt conform secțiunilor 15 alin. 1; 127; 128 alin. 1 no. 4 din Codul penal austriac și condamnat la 8 luni de detenție. Nici acuzatul care a fost înștiințat conform legii de condamnarea sa, nici procurorul din oficiu nu au contestat această hotărâre, astfel că la 1.10.2009 aceasta a devenit definitivă după trecerea timpului pentru anunțarea unui apel.

Landesgericht für Strafsachen Wien, pentru a se asigura de executarea pedepsei impuse, trebuie să solicite acum autorităților competente din România să recunoască hotărârea și să aplice sentința. Astfel că trebuie să trimită o copie a hotărârii și certificatul înaintat traduse în română către autoritatea română competentă. **Certificatul** trebuie completat după cum urmează:

CERTIFICAT

menționat la articolul 4 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană¹

- (a) * Stat emitent: **Austria**
* Stat executant: **Romania**

- (b) Instanța care a pronunțat hotărârea definitivă de condamnare:
Denumirea oficială: **Landesgericht für Strafsachen Wien (Tribunalul de land pentru cauze penale din Viena)**
Hotărârea a fost pronunțată la (menționați data: zz-ll-aaaa): **10.08.2009**
Hotărârea a rămas definitivă la (menționați data: zz-ll-aaaa): **1.10. 2009**
Numărul de înregistrare al hotărârii (dacă este cazul): **12 EVr 385/09**

- (c) Informații privind autoritatea care poate fi contactată în cazul eventualelor întrebări referitoare la

certificat:

1. Tipul autorității: Vă rugăm să bifați căsuța potrivită:

☐ Autoritate centrală:
☒ Instanță:
☐ Altă autoritate:

2. Date de contact ale autorității indicate la litera (c) 1:

Denumirea oficială: **Landesgericht für Strafsachen Wien (Tribunalul de land pentru cauze penale din Viena)**

Adresa: **1080 Wien, Landesgerichtsstraße 11, Austria**

Nr. tel.: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului) **+43 1 40127 - 0**

Fax: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului) **+43 1 4025904**

Adresă e-mail (dacă e disponibilă):

3. Limbile în care este posibil să se comunice cu autoritatea: **germană, engleză**

4. Datele de contact ale persoanei/persoanelor ce trebuie contactate în vederea obținerii de informații suplimentare în scopul executării hotărârii judecătorești sau obținerii unui acord privind procedurile de transferare (nume, titlu/grad, nr. tel, nr. fax, adresă e-mail), dacă diferă de cele de la nr. 2:
Judecător Mag. Christine Bauer, Tel.: +43 1 40127 – 3513, e-mail: christine.bauer@justiz.gv.at

- (d) Informații privind persoana asupra căreia s-a pronunțat condamnarea:

Denumire: **Varga**

Prenume: **Ion**

Numele înainte de căsătorie, după caz:

Alte nume, după caz:

Sex: **masculin**

Cetățenie: **română**

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (după caz):

Data nașterii: **8.04.1977**

Locul nașterii: **Brașov**

Ultimele adrese/reședințe cunoscute: **București, Corneliu Coposu 21, Bl.101, Sc. 3 Ap. 13**

Limbă (limbi) pe care persoana le înțelege (dacă se știe): **română, rusă, engleză**

Persoana condamnată este:

☐ în statul emitent și urmează să fie transferată în statul de executare.

☒ în statul de executare, iar executarea urmează să aibă loc în acel stat.

Informații suplimentare de furnizat, dacă sunt disponibile și dacă este cazul:

1. Fotografia și amprentele persoanei și/sau date de contact ale persoanei care urmează a fi contactată în vederea obținerii respectivelor informații:

2. Tipul și numărul cărții de identitate sau pașaportului persoanei condamnate:

3. Tipul și numărul permisului de ședere al persoanei condamnate:

4. Alte informații relevante privind familia persoanei condamnate și legăturile sociale sau profesionale cu statul de executare:

- (e) Cerere de arest preventiv formulată de statul emitent (în cazul în care persoana condamnată se află în statul de executare):

☒ Statul emitent solicită statului de executare să aresteze persoana condamnată sau să ia orice alte măsuri pentru a se asigura că persoana condamnată rămâne pe teritoriul său, până la pronunțarea hotărârii de recunoaștere și de executare a pedepsei.

☐ Statul emitent a solicitat deja statului de executare să aresteze persoana condamnată sau să ia orice alte măsuri pentru a se asigura că persoana condamnată rămâne pe teritoriul său, până la pronunțarea hotărârii de recunoaștere și de executare a pedepsei. Vă rugăm să specificați numele autorității statului emitent care a luat decizia privind cererea de arestare a persoanei (dacă este cazul și dacă informația este disponibilă):

- (f) Legătura cu un mandat european de arestare (MEA) emis anterior:

☐ A fost emis un mandat european de arestare în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, iar statul membru de executare se angajează să execute pedeapsa sau

măsura de siguranță privativă de libertate [articolul 4 alineatul (6) din Decizia-cadru MEA].
Data emiterii MEA și numărul de înregistrare, dacă este cazul:

Numele autorității care a emis MEA:

Data deciziei de executare a pedepsei și numărul de înregistrare, dacă este cazul:

Numele autorității care a emis decizia de executare a pedepsei:

- ☐ A fost emis un MEA în scopul urmăririi unei persoane care este resortisant sau rezident al statului de executare, iar statul de executare a predat respectiva persoană cu condiția ca persoana să fie returnată statului de executare pentru a executa pedeapsa sau măsura de siguranță privativă de libertate aplicată acesteia în statul membru emitent [articolul 5 alineatul (3) din Decizia-cadru MEA].

Data deciziei de predare a persoanei:

Numele autorității care a emis decizia de predare:

Numărul de înregistrare al hotărârii, dacă este disponibil:

Data predării persoanei, dacă este disponibil:

- (g) Motivele transmiterii hotărârii judecătorești și a certificatului [în cazul în care ați completat rubrica (f), nu este necesar să completați această rubrică]:

Hotărârea judecătorească și certificatul sunt transmise statului de executare deoarece autoritatea emitentă constată că executarea pedepsei de către statul de executare ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate și:

X (a) Statul de executare este statul de naționalitate al persoanei condamnate, în care aceasta locuiește.

- ☐ (b) Statul de executare este statul de naționalitate al persoanei condamnate, în care persoana condamnată va fi deportată de îndată ce este exonerată de executarea pedepsei în temeiul unui ordin de expulzare sau de deportare inclus în hotărârea judecătorească sau într-o decizie judecătorească sau administrativă sau în orice altă măsură luată ca urmare a respectivei hotărâri. Dacă ordinul de expulzare sau de deportare nu este inclus în hotărârea judecătorească, vă rugăm să specificați numele autorității care a emis ordinul, data emiterii și numărul de înregistrare, dacă este disponibil:

- ☐ (c) Statul de executare este un stat, altul decât cel menționat la litera (a) sau (b), a cărui autoritate competentă este de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului către statul respectiv.

- ☐ (d) Statul de executare a transmis o notificare conform articolului 4 alineatul (7) din decizia-cadru și:

- ☐ se confirmă că, după știința autorității competente a statului emitent, persoana condamnată trăiește și a avut reședința legală în mod continuu pe o perioadă de cel puțin cinci ani în statul de executare și va păstra dreptul de reședință permanentă în respectivul stat, sau
- ☐ se confirmă că persoana condamnată este un resortisant al statului de executare.

- (h) Hotărârea de condamnare:

1. Hotărârea se referă, în total, la infracțiuni.

Rezumatul faptelor și o descriere a împrejurărilor în care a(u) fost comisă (comise) infracțiunea (infracțiunile), inclusiv data, ora și locul; precum și natura implicării persoanei condamnate:

Ion VARGA a comis infracțiunea de tentativă de furt calificat în Viena, pe 11 mai 2009, prin tentativa de a fura o brățară cu ceas de aur "Rolex" (în valoare de aprox. 15.000 €) de la Franz Goldmann, înhățându-l și fugind. Totuși, tentativa a eșuat deoarece proprietarul l-a urmărit imediat și l-a reținut până a sosit poliția.

Natura și încadrarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor), precum și dispozițiile legale aplicabile pe baza cărora s-a pronunțat hotărârea judecătorească:

Secțiunea 127 din Codul penal austriac – Furtul: Alineatul (1): „Persoana care, cu intenția de a obține câștiguri pentru sine sau pentru o altă persoană în mod ilegal, ia un bun mobil care nu-i aparține de la altă persoană va fi condamnată cu închisoare de până la șase luni sau cu o amendă de până la 360 rate zilnice.”

Secțiunea 128 – Furtul calificat: Alineatul (1): „persoana care comite infracțiunea de furt (...) al unui bun cu o valoare de peste 3.000 € se pedepsește cu închisoare de până la trei ani”.

Secțiunea 15 – Răspunderea penală pentru tentativă:

Alineatul (1): „Sentințele pentru faptele comise cu intenție se aplică nu doar pentru comiterea infracțiunii, ci și pentru tentativă și pentru orice formă de participare la tentativă”.

Alineatul (2): Se consideră tentativă de comitere a unei infracțiuni din momentul în care infractorul face o acțiune pentru realizarea elementelor infracțiunii.”

2. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la litera (h) subpunctul 1 reprezintă una sau mai multe din următoarele infracțiuni, astfel cum este prevăzut de dreptul intern al statului emitent, care sunt pedepsite în statul emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privativă de libertate a căror durată maximă este de cel puțin trei ani, vă rugăm să confirmați prin bifarea căsuței (căsuțelor) corespunzătoare:
- ☐ participarea la o organizație criminală;
 - ☐ terorism;
 - ☐ trafic de persoane;
 - ☐ exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
 - ☐ traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope;
 - ☐ traficul ilicit de arme, muniții și explozivi;
 - ☐ corupție;
 - ☐ fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;
 - ☐ spălarea produselor infracțiunii;
 - ☐ falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;
 - ☐ delikte informatice;
 - ☐ infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
 - ☐ complicitate la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală;
 - ☐ omucidere voluntară, vătămare corporală gravă;
 - ☐ trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
 - ☐ răpire, sechestrare și luare de ostatici;
 - ☐ rasism și xenofobie;
 - ☐ furt organizat sau armat;
 - ☐ trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
 - ☐ escrocherie;
 - ☐ înșelătorie și extorcere de fonduri;
 - ☐ contrafacerea și pirateria produselor;
 - ☐ falsificarea documentelor administrative și trafic de fals;
 - ☐ falsificarea mijloacelor de plată;
 - ☐ trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
 - ☐ trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
 - ☐ trafic de vehicule furate;
 - ☐ viol;
 - ☐ incendiere;
 - ☐ infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale;
 - ☐ deturnare de aeronave/nave;
 - ☐ sabotaj.
3. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la subpunctul 1 nu este (sunt) acoperită (acoperite) de subpunctul 2 sau dacă hotărârea și certificatul sunt transmise statului membru, care a declarat că va verifica dubla incriminare [articolul 7 alineatul (4) din decizia-cadru], vă rugăm să descrieți pe larg infracțiunea (infracțiunile) în cauză:

a se vedea pct. 1

(i)

1. A se menționa dacă persoana în cauză a compărut personal în procesul în urma căruia s-a luat hotărârea judecătorească:
 1. ☐ Da, persoana în cauză a compărut personal în procesul în urma căruia s-a pronunțat hotărârea judecătorească.
 2. ☒ Nu, persoana în cauză nu a compărut personal în procesul în urma căruia s-a pronunțat hotărârea judecătorească.
 3. Dacă ați bifat căsuța de la punctul 2, vă rugăm să confirmați unul din următoarele aspecte:
 - 3.1.a. ☒ persoana a primit o somație în data de **08.06.2009** (zi/lună/an) prin care era informată cu privire la data programată și locul de desfășurare a audierii în urma căreia s-a pronunțat hotărârea judecătorească, faptul că se poate lua o hotărâre chiar dacă nu compare la proces;

SAU

- 3.1.b. ☐ persoana în cauză a primit o înștiințare dar, prin alte mijloace, a primit informații oficiale privind data programată și locul de desfășurare a audierii în urma căreia s-a pronunțat hotărârea judecătorească, astfel încât s-a stabilit în mod neechivoc că el/ea cunoștea termenul de judecată și a fost informat(ă) că se poate lua o hotărâre chiar dacă nu compare la proces;

SAU

- 3.3. ☐ cunoscând data, ora și locul audierii, persoana în cauză a fost reprezentată de un consilier juridic, care fie a fost numit de persoana în cauză, fie de către stat, pentru a-l/ a o apăra în timpul procesului și acel consilier a fost într-adevăr avocatul apărării în cadrul procesului;

SAU

- 3.4. ☐ persoanei în cauză i s-a comunicat hotărârea în data de ... (zi/lună/an) și a fost informată în mod expres privind dreptul său de a solicita rejudecarea cauzei sau de a face apel, la care el/ea are dreptul de a participa și care permite reexaminarea cauzei, inclusiv prezentarea unor probe noi care ar putea duce la inversarea hotărârii inițiale, iar
☐ persoana în cauză a declarat în mod expres că nu contestă hotărârea,
SAU
☐ persoana în cauză nu a solicitat rejudecarea cauzei sau nu a făcut apel în termenul aplicabil.

4. dacă ați bifat căsuța corespunzătoare punctelor 3.1b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să specificați cum a fost îndeplinită condiția relevantă:

.....
.....

2. Detalii privind durata pedepsei:

2.1. Durata totală a pedepsei (în zile): **240**

2.2. Perioada totală a pedepsei privative de libertate deja executate în raport cu pedeapsa în legătură cu care a fost emisă hotărârea judecătorească (în zile): **..9...** la data de **10.07.2009** (specificați data pe baza căreia s-a făcut calculul: zz-ll-aaaa):

2.3. Numărul de zile care urmează să fie dedus din durata totală a pedepsei din alte motive decât cel menționat la punctul 2.2 (de exemplu, amnistii, grațieri sau măsuri de clemență etc., deja acordate în legătură cu pedeapsa): la data de (...) (specificați data pe baza căreia s-a făcut calculul: zz-ll-aaaa):

2.4. Data expirării pedepsei în statul emitent:

☒ Nu se aplică, deoarece persoana nu este reținută în prezent

☐ Persoana este reținută în prezent, iar pedeapsa, conform dreptului intern al statului emitent, va fi fost executată complet până la (specificați data: zz-ll-aaaa):

3. Tipul pedepsei:

☒ pedeapsă privativă de libertate

☐ măsură privativă de libertate (vă rugăm să specificați):

(j) Informații privind eliberarea înainte de termen sau condiționată:

1. Conform dreptului intern al statului emitent, persoana condamnată are dreptul să fie eliberată înainte de termen sau condiționat, după executarea:

☒ a jumătate din pedeapsă

☐ a două treimi din pedeapsă

☐ a altei perioade din pedeapsă (vă rugăm să specificați):

2. Autoritatea competentă a statului emitent solicită să fie informată cu privire la:

☒ dispozițiile aplicabile ale dreptului intern al statului de executare privind eliberarea înainte de termen sau condiționată a persoanei condamnate;

☒ începutul și sfârșitul perioadei eliberării înainte de termen sau condiționate.

(k) Avizul persoanei condamnate:

1. ☒ Persoana condamnată nu a putut fi audiată deoarece se află deja în statul de executare.

2. ☐ Persoana condamnată se află în statul emitent și:

a. ☐ a solicitat transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului

☐ a fost de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului

☐ nu a fost de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului (specificați

Ion Varga este căsătorit și are 3 copii. Toată familia sa locuiește în București.

Textul hotărârii (hotărârilor) judecătorești se anexează la certificat³.

Nome: **Meg Christine Bauer**

Funcție deținută (titlu/grad):

Ștampilă oficială (dacă este cazul)

- anexa, de asemenea, eventualele traduceri disponibile ale hotărârii (hotărârilor) judecătorești.

(**Anexa II**) transmisă de Austria, ca stat emitent, în România, ca stat de executare, unde Ion Varga va primi informațiile corespunzătoare:

Prin prezenta vi se aduce la cunoștință decizia **Landesgericht für Strafsachen Wien (Tribunalul de land pentru cauze penale din Viena)** (autoritate competentă a statului emitent) de a transmite hotărârea **Landesgericht für Strafsachen Wien (Tribunalul de land pentru cauze penale din Viena)** (instanță competentă a statului emitent) din data de **10.July 2009** (data hotărârii judecătorești) **12 EVr 385/09** (număr de înregistrare; dacă este cazul) către **România** (statul de executare) în scopul recunoașterii și executării de către acesta a pedepsei aplicate prin hotărârea menționată, în conformitate cu legislația națională de punere în aplicare a Deciziei-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepe sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană.

Executarea pedepsei va fi reglementată de legea **română** (statul de executare). Autoritățile statului respectiv vor avea competența de a decide cu privire la procedurile de executare și de a stabili toate măsurile aferente, inclusiv cu privire la motivele eliberării înainte de termen sau conditionate.

Autoritatea competentă din **România** (statul de executare) trebuie să deducă perioada totală a pedepsei privative de libertate deja executate în raport cu pedeapsa din durata totală a pedepsei privative de libertate care trebuie executată. Sancțiunea poate fi adaptată de către autoritatea competentă din **România** (statul de executare) numai dacă este incompatibilă, prin

natura sau durata sa, cu legislația statului respectiv. Sancțiunea adaptată nu trebuie, prin natura sau durata sa, să fie mai dură decât pedeapsa aplicată în **Austria** (statul emitent).

Studiul de caz 2:

Johann **Berger**, cetățean austriac în vârstă de 35 de ani, locuind în Linz, Austria de Sus, rezervase un tur de vizitare prin România pentru el și noua sa prietenă. Turul trebuia să dureze de pe 15 până pe 22 august 2008. Johann Berger și prietena sa ar fi trebuit să petreacă un timp plăcut împreună, dar călătoria s-a dovedit a fi îngrozitoare pentru tânără deoarece aproape în fiecare zi se certau din cauza geloziei complet nejustificate și excesive a lui Johann Berger. Când au cinat ultima pronunțată în pronunțata de 21 august într-un restaurant din București, lui Johann Berger i s-a părut că sesizează un flirt între ospătar și prietena sa. Cuprins tot mai mult de mânie, s-a repezit asupra ospătarului și l-a lovit cu o sticlă goală de vin. Ospătarul nu a suferit decât o fractură la nas, dar și-a pierdut și ochiul stâng. Johann Berger, dându-și seama ce făcuse, a fugit și a încercat să ia un avion spre Viena, dar a fost prins de poliție la aeroport și luat în arest. Ziua următoare, i s-a impus detenție preventivă.

Prin hotărârea din 12 octombrie 2008, Johann Berger a fost declarat vinovat de infracțiunea de vătămare corporală gravă conform art.182 alin. 2 din Codul penal român. Din moment ce, în cursul procedurilor procesului, cazierul judiciar al acestuia a arătat că mai existau 2 acțiuni din vătămări corporale grave intenționate împotriva altor persoane, tribunalul a pronunțat o pedeapsă de 6 ani de detenție. Johann Berger a contestat sentința, dar aceasta a fost confirmată de Curtea de Apel la 20 decembrie 2008. După hotărârea definitivă, acesta a fost transferat pentru a executa sentința într-un penitenciar din România.

În prezent, autoritatea competentă din România în calitate de stat emitent solicită autorității competente din Austria în calitate de stat care a pronunțat sentința să recunoască hotărârea și să aplice sentința în Austria. **Certificatul** trebuie să fie completat după cum urmează:

CERTIFICAT

menționat la articolul 4 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană¹

- (a) * Stat emitent: **România**
* Stat executant: **Austria**

- (b) Instanța care a pronunțat hotărârea definitivă de condamnare:
Denumirea oficială: **Tribunalul București**
Hotărârea a fost pronunțată la (menționați data: zz-ll-aaaa): **12.10. 2008**
Hotărârea a rămas definitivă la (menționați data: zz-ll-aaaa): **20.12. 2008**
Numărul de înregistrare al hotărârii (dacă este cazul): **340/761/2008**

- (c) Informații privind autoritatea care poate fi contactată în cazul eventualelor întrebări referitoare la certificat:

1. Tipul autorității: Vă rugăm să bifați căsuța potrivită:
☐ Autoritate centrală:
☒ Instanță:
☐ Altă autoritate
2. Date de contact ale autorității indicate la litera (c) 1:
Denumirea oficială: **Tribunalul București**
Adresa: **București, Boulevardul unirii nr 37, sector 3**
Nr. tel.: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului) **+40 213 187 700**
Fax: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului) **+40.213.187.731**
Adresă e-mail (dacă e disponibilă): **tribunalul-bucuresti@just.ro**

3. Limbile în care este posibil să se comunice cu autoritatea: română, engleză
4. Datele de contact ale persoanei/persoanelor ce trebuie contactate în vederea obținerii de informații suplimentare în scopul executării hotărârii judecătorești sau obținerii unui acord privind procedurile de transferare (nume, titlu/grad, nr. tel, nr. fax, adresă e-mail), dacă diferă de cele de la nr. 2: **Judecător dr Petre STANKU**

(d) Informații privind persoana asupra căreia s-a pronunțat condamnarea:

Nume: **Berger**

Prenume: **Johann**

Numele înainte de căsătorie, după caz:

Alte nume, după caz:

Sex: **masculin**

Cetățenie: **austriacă**

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (după caz): **numărul de asigurare socială este 5423080673**

Data nașterii: **08.06.1973**

Locul nașterii: **Ried im Innkreis, Austria Superioară**

Ultimele adrese/reședințe cunoscute: **4020 Linz, Wiener Straße 53/8/13**

Limbă (limbi) pe care persoana le înțelege (dacă se știe): **germană**

Persoana condamnată este:

☒ în statul emitent și urmează să fie transferată în statul de executare.

☐ în statul de executare, iar executarea urmează să aibă loc în acel stat.

Informații suplimentare de furnizat, dacă sunt disponibile și dacă este cazul:

1. Fotografia și amprentele persoanei și/sau date de contact ale persoanei care urmează a fi contactată în vederea obținerii respectivelor informații:
.....

2. Tipul și numărul cărții de identitate sau pașaportului persoanei condamnate:
.....

3. Tipul și numărul permisului de ședere al persoanei condamnate:
.....

4. Alte informații relevante privind familia persoanei condamnate și legăturile sociale sau profesionale cu statul de executare:

Părinții și cei doi frați ai lui Johann Berger locuiesc în Linz

(e) Cerere de arest preventiv formulată de statul emitent (în cazul în care persoana condamnată se află în statul de executare):

☐ Statul emitent solicită statului de executare să aresteze persoana condamnată sau să ia orice alte măsuri pentru a se asigura că persoana condamnată rămâne pe teritoriul său, până la pronunțarea hotărârii de recunoaștere și de executare a pedepsei.

☐ Statul emitent a solicitat deja statului de executare să aresteze persoana condamnată sau să ia orice alte măsuri pentru a se asigura că persoana condamnată rămâne pe teritoriul său, până la pronunțarea hotărârii de recunoaștere și de executare a pedepsei. Vă rugăm să specificați numele autorității statului emitent care a luat decizia privind cererea de arestare a persoanei (dacă este cazul și dacă informația este disponibilă):
.....
.....

(f) Legătura cu un mandat european de arestare (MEA) emis anterior:

☐ A fost emis un mandat european de arestare în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, iar statul membru de executare se angajează să execute pedeapsa sau măsura de siguranță privativă de libertate [articolul 4 alineatul (6) din Decizia-cadru MEA].
Data emiterii MEA și numărul de înregistrare, dacă este cazul:
.....

Numele autorității care a emis MEA:

Data deciziei de executare a pedepsei și numărul de înregistrare, dacă este cazul:

Numele autorității care a emis decizia de executare a pedepsei:

☐ A fost emis un MEA în scopul urmăririi unei persoane care este resortisant sau rezident al statului de executare, iar statul de executare a predat respectiva persoană cu condiția ca persoana să fie

returnată statului de executare pentru a executa pedeapsa sau măsura de siguranță privativă de libertate aplicată acesteia în statul membru emitent [articolul 5 alineatul (3) din Decizia-cadru MEA].

Data deciziei de predare a persoanei:

Numele autorității care a emis decizia de predare:

Numărul de înregistrare al hotărârii, dacă este disponibil:

Data predării persoanei, dacă este disponibil:

- (g) Motivele transmiterii hotărârii judecătorești și a certificatului [în cazul în care ați completat rubrica (f), nu este necesar să completați această rubrică]:

Hotărârea judecătorească și certificatul sunt transmise statului de executare deoarece autoritatea emitentă constată că executarea pedepsei de către statul de executare ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate și:

☒ (a) Statul de executare este statul de naționalitate al persoanei condamnate, în care aceasta locuiește.

☐ (b) Statul de executare este statul de naționalitate al persoanei condamnate, în care persoana condamnată va fi deportată de îndată ce este exonerată de executarea pedepsei în temeiul unui ordin de expulzare sau de deportare inclus în hotărârea judecătorească sau într-o decizie judecătorească sau administrativă sau în orice altă măsură luată ca urmare a respectivei hotărâri. Dacă ordinul de expulzare sau de deportare nu este inclus în hotărârea judecătorească, vă rugăm să specificați numele autorității care a emis ordinul, data emiterii și numărul de înregistrare, dacă este disponibil:

☐ (c) Statul de executare este un stat, altul decât cel menționat la litera (a) sau (b), a cărui autoritate competentă este de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului către statul respectiv.

☐ (d) Statul de executare a transmis o notificare conform articolului 4 alineatul (7) din decizia-cadru și:

☐ se confirmă că, după știința autorității competente a statului emitent, persoana condamnată trăiește și a avut reședința legală în mod continuu pe o perioadă de cel puțin cinci ani în statul de executare și va păstra dreptul de reședință permanentă în respectivul stat, sau

☐ se confirmă că persoana condamnată este un resortisant al statului de executare.

- (h) Hotărârea de condamnare:

1. Hotărârea se referă, în total, la1..... infracțiuni.

Rezumatul faptelor și o descriere a împrejurărilor în care a(u) fost comisă (comise) infracțiunea (infracțiunile), inclusiv data, ora și locul; precum și natura implicării persoanei condamnate:

Johann Berger a comis pe 21 august 2008 infracțiunea de vătămare corporală gravă în conformitate cu art. 182 alineatul 2 din Codul penal român, prin lovirea în față a altei persoane cu sticlă goală, astfel provocând pierderea unui ochi și fracturarea nasului persoanei rănite.

Natura și încadrarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor), precum și dispozițiile legale aplicabile pe baza cărora s-a pronunțat hotărârea judecătorească:

“²Art. 182. (1) Fapta prin care s-a pricinuit integrității corporale sau sănătății o vătămare care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale de mai mult de 60 de zile se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.

(2) Fapta care a produs vreuna dintre următoarele consecințe: pierderea unui simț sau organ (...) se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.”

2. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la litera (h) subpunctul 1 reprezintă una sau mai multe din următoarele infracțiuni, astfel cum este prevăzut de dreptul intern al statului emitent, care sunt pedepsite în statul emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranță privativă de libertate a căror durată maximă este de cel puțin trei ani, vă rugăm să confirmați prin bifarea căsuței (căsuțelor) corespunzătoare:

☐ participarea la o organizație criminală;

☐ terorism;

☐ trafic de persoane;

☐ exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;

☐ traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope;

- ☐ traficul ilicit de arme, muniții și explozivi;
- ☐ corupție;
- ☐ fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;
- ☐ spălarea produselor infracțiunii;
- ☐ falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;
- ☐ delict informatice;
- ☐ infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- ☐ complicitate la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală;
- ☒ omucidere voluntară, vătămare corporală gravă;
- ☐ trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
- ☐ răpire, sechestrare și luare de ostatici;
- ☐ rasism și xenofobie;
- ☐ furt organizat sau armat;
- ☐ trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- ☐ escrocherie;
- ☐ înșelătorie și extorcare de fonduri;
- ☐ contrafacerea și pirateria produselor;
- ☐ falsificarea documentelor administrative și trafic de fals;
- ☐ falsificarea mijloacelor de plată;
- ☐ trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- ☐ trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- ☐ trafic de vehicule furate;
- ☐ viol;
- ☐ incendiere;
- ☐ infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale;
- ☐ deturnare de aeronave/nave;
- ☐ sabotaj.

3. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la subpunctul 1 nu este (sunt) acoperită (acoperite) de subpunctul 2 sau dacă hotărârea și certificatul sunt transmise statului membru, care a declarat că va verifica dubla incriminare [articolul 7 alineatul (4) din decizia-cadru], vă rugăm să descrieți pe larg infracțiunea (infracțiunile) în cauză:

.....

.....

(i) Stadiul hotărârii de condamnare:

1. A se menționa dacă persoana în cauză a compărut personal în procesul în urma căruia s-a luat hotărârea judecătorească:

1. ☒ Da, persoana în cauză a compărut personal în procesul în urma căruia s-a pronunțat hotărârea judecătorească.
2. ☐ Nu, persoana în cauză nu a compărut personal în procesul în urma căruia s-a pronunțat hotărârea judecătorească.

3. Dacă ați bifat căsuța de la punctul 2, vă rugăm să confirmați unul din următoarele aspecte:

- 3.1.a. ☐ persoana a primit o somație în data de (zi/lună/an) prin care era informată cu privire la data programată și locul de desfășurare a audierii în urma căreia s-a pronunțat hotărârea judecătorească, faptul că se poate lua o hotărâre chiar dacă nu compare la proces;

SAU

- 3.1.b. ☐ persoana în cauză a primit o înștiințare dar, prin alte mijloace, a primit informații oficiale privind data programată și locul de desfășurare a audierii în urma căreia s-a pronunțat hotărârea judecătorească, astfel încât s-a stabilit în mod neechivoc că el/ea cunoștea termenul de judecată și a fost informat(ă) că se poate lua o hotărâre chiar dacă nu compare la proces;

SAU

- 3.2. ☐ cunoscând data, ora și locul audierii, persoana în cauză a fost reprezentată de un

consilier juridic, care fie a fost numit de persoana în cauză, fie de către stat, pentru a-/a o apăra în timpul procesului și acel consilier a fost într-adevăr avocatul apărării în cadrul procesului;

SAU

- 3.3. ☐ persoanei în cauză i s-a comunicat hotărârea în data de ... (zi/lună/an) și a fost informată în mod expres privind dreptul său de a solicita rejudecarea cauzei sau de a face apel, la care el/ea are dreptul de a participa și care permite reexaminarea cauzei, inclusiv prezentarea unor probe noi care ar putea duce la inversarea hotărârii inițiale, iar

☐ persoana în cauză a declarat în mod expres că nu contestă hotărârea,

SAU

☐ persoana în cauză nu a solicitat rejudecarea cauzei sau nu a făcut apel în termenul aplicabil.

4. dacă ați bifat căsuța corespunzătoare punctelor 3.1b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să specificați cum a fost îndeplinită condiția relevantă:

2. Detalii privind durata pedepsei:

2.1. Durata totală a pedepsei (în zile): **6 ani**

2.2. Perioada totală a pedepsei privative de libertate deja executate în raport cu pedeapsa în legătură cu care a fost emisă hotărârea judecătorească (în zile):

181 la data de **(20.12.2008)** (specificați data pe baza căreia s-a făcut calculul: zz-ll-aaaa):

2.3. Numărul de zile care urmează să fie dedus din durata totală a pedepsei din alte motive decât cel menționat la punctul 2.2 (de exemplu, amnistii, grațieri sau măsuri de clemență etc., deja acordate în legătură cu pedeapsa):

..... la data de (...) (specificați data pe baza căreia s-a făcut calculul: zz-ll-aaaa):

2.4. Data expirării pedepsei în statul emitent:

☐ Nu se aplică, deoarece persoana nu este reținută în prezent

☒ Persoana este reținută în prezent, iar pedeapsa, conform dreptului intern al statului emitent, va fi fost executată complet până la (specificați data: zz-ll-aaaa)³: **20.8.2014**

3. Tipul pedepsei:

☒ pedeapsă privativă de libertate

☐ măsură privativă de libertate (vă rugăm să specificați):

- (j) Informații privind eliberarea înainte de termen sau condiționată:

1. Conform dreptului intern al statului emitent, persoana condamnată are dreptul să fie eliberată înainte de termen sau condiționat, după executarea:

☐ a jumătate din pedeapsă

☒ a două treimi din pedeapsă

☐ a altei perioade din pedeapsă (vă rugăm să specificați):

2. Autoritatea competentă a statului emitent solicită să fie informată cu privire la:

☒ dispozițiile aplicabile ale dreptului intern al statului de executare privind eliberarea înainte de termen sau condiționată a persoanei condamnate;

☒ începutul și sfârșitul perioadei eliberării înainte de termen sau condiționate.

- (k) Avizul persoanei condamnate:

1. ☐ Persoana condamnată nu a putut fi audiată deoarece se află deja în statul de executare.

2. ☒ Persoana condamnată se află în statul emitent și:

a. ☐ a solicitat transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului

☒ a fost de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului

☐ nu a fost de acord cu transmiterea hotărârii judecătorești și a certificatului (specificați motivele evocate de persoana condamnată):

b. ☒ Avizul persoanei condamnate se află în anexă.

☐ Avizul persoanei condamnate a fost transmis statului de executare la (specificați data: zz-ll-aaaa):

(l) Alte împrejurări relevante cauzei (informații opționale):

.....
.....

(m) Informații finale:

Textul hotărârii (hotărârilor) judecătorești se anexează la certificat⁴.

Semnătura autorității care emite certificatul și/sau a reprezentantului său care certifică

.....
Nume: **dr. Petre STANCU**

Funcție deținută (titlu/grad):

Data: **10. 01. 2009**

Ștampilă oficială (dacă este cazul)

- (1) Prezentul certificat trebuie să fie scris sau tradus într-una din limbile oficiale ale statului membru de executare sau în orice altă limbă acceptată de respectivul stat.
- (2) Reprodus cu modificările aduse de Legea 169/2002.
- (3) Vă rugăm să introduceți aici data până la care pedeapsa va fi fost executată în întregime (fără a lua în considerare posibilitățile de eliberare înainte de termen și/sau condiționată de orice natură) în cazul în care persoana s-ar afla în statul emitent.
- (4) Autoritatea competentă a statului emitent trebuie să anexeze cauzei toate hotărârile judecătorești care sunt necesare pentru a avea toate informațiile privind pedeapsa definitivă care urmează a fi executată. Se pot anexa, de asemenea, eventualele traduceri disponibile ale hotărârii (hotărârilor) judecătorești.

XXXII. Concluzii și critică

Decizia-cadru în cauză continuă eforturile atât ale Consiliului Europei și ale Uniunii Europene să creeze și să contureze un spațiu juridic consecvent în Europa. Una din măsurile cele mai eficace din acest domeniu este de a întări în continuare principiul recunoașterii reciproce ale hotărârilor juridice ale statelor membre și aplicarea sentințelor pronunțate de acestea din urmă cu proceduri și formalități suplimentare minime. Decizia-cadru, așa cum a fost modificată de Decizia-cadru 2009/299/JAI din 26 februarie 2009 a stipulat și „măsuri compensatorii” pentru a proteja drepturile persoanei condamnate. Așa cum s-a întâmplat în cazul altor norme legislative, și prezenta decizie-cadru contribuie la o armonizare a Legii penale fundamentale făcând o listă cu infracțiunile ce nu stau la baza verificării criminalității duble combinate cu ocazia oferită în prezenta decizie-cadru conform căreia infracțiunile grave pot fi adăugate pe această listă de către Consiliu, acționând în unanimitate după consultarea Parlamentului European și în anumite condiții sigure unde este cazul. Deși nu s-au luat pași semnificativi prin prezenta decizie, vine în întâmpinarea unor amendamente și a unei colecții actualizate a unui număr mare de regulamente prevăzute în mai multe convenții.

I. RECUNOAȘTEREA HOTĂRĂRILOR JUDECĂTOREȘTI ȘI A DECIZIILOR DE PROBAȚIUNE

I. Obiectiv

Uniunea Europeană și-a stabilit drept obiectiv realizarea unui spațiu de libertate, securitate și justiție. Acesta presupune din partea statelor membre o înțelegere a libertății, a securității și a justiției care este identică în elementele sale esențiale și care se bazează pe principiile libertății, democrației, respectării drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale statului de drept. Obiectivul cooperării polițienești și judiciare în cadrul Uniunii Europene este acela de a le oferi tuturor cetățenilor un nivel înalt de securitate. Unul dintre elementele esențiale ale acestei cooperări este principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești, consacrat în cadrul concluziilor reuniunii Consiliului European care a avut loc la Tampere la 15- 16 octombrie 1999 și reafirmat în Programul de la Haga din 4 - 5 noiembrie 2004 de consolidare a libertății, a securității și a justiției în Uniunea Europeană. În cadrul programului de măsuri din 29 noiembrie 2000 adoptat în scopul punerii în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor în materie penală, Consiliul s-a pronunțat în favoarea cooperării în materie de condamnări cu suspendare și liberare condiționată.

Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană vizează recunoașterea reciproc și executarea pedepselor cu închisoarea și a măsurilor privative de libertate. Sunt necesare mai multe norme comune, în special în cazul în care unei persoane care nu își are reședința legală obișnuită în statul de condamnare i s-a aplicat o pedeapsă neprivativă de libertate care implică supravegherea măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative. Convenția Consiliului Europei din 30 noiembrie 1964 privind supravegherea infractorilor condamnați condiționat sau liberați condiționat a fost ratificată numai de 12 state membre, în unele cazuri cu multe rezerve. Prezenta decizie-cadru furnizează un instrument mai eficace, întrucât se întemeiază pe principiul recunoașterii reciproce și implică participarea tuturor statelor membre.

Prezenta decizie-cadru respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute la articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană, care sunt exprimate și în Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, în special în capitolul VI.

Prezenta decizie-cadru nu ar trebui să împiedice un stat membru să aplice normele sale constituționale privind dreptul la un proces echitabil, libertatea de asociere, libertatea presei, libertatea de exprimare în alte mijloace de informare în masă și libertatea convingerilor religioase.

Dispozițiile prezentei decizii-cadru ar trebui să fie aplicate în conformitate cu dreptul cetățenilor Uniunii la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre, în conformitate cu articolul 18 din Tratatul de instituire a Comunității Europene.

(8) Recunoașterea reciprocă și supravegherea condamnărilor cu suspendare, a condamnărilor cu amânarea aplicării pedepsei, a sancțiunilor alternative și a deciziilor privind liberarea condiționată au drept scop sporirea șanselor de reintegrare socială a persoanei condamnate, permițându-i acesteia să își păstreze legăturile familiale, lingvistice, culturale și de altă natură, dar și îmbunătățirea monitorizării respectării măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative, cu scopul de a preveni recidiva, acordând astfel o atenție cuvenită protecției victimelor și a publicului larg.

Există mai multe tipuri de măsuri de probațiune și sancțiuni alternative care sunt comune statelor membre și pe care toate aceste state membre sunt dispuse, în principiu, să le supravegheze. Supravegherea acestor tipuri de măsuri și sancțiuni ar trebui să fie obligatorie, cu anumite excepții prevăzute în prezenta decizie-cadru. Statele membre pot declara că, în plus, sunt dispuse să supravegheze alte tipuri de măsuri de probațiune sau/și alte tipuri de sancțiuni alternative. Măsurile de probațiune și sancțiunile alternative care sunt, în principiu, obligatorii de supravegheat, sunt enumerate ulterior.

Conform legislației și procedurilor naționale se pot utiliza și mijloace electronice de supraveghere.

Statul membru în care persoana în cauză a fost condamnată poate transmite statului membru unde persoana condamnată își are reședința legală obișnuită o hotărâre judecătorească și, după caz, o decizie de probațiune, în vederea recunoașterii acestora și a supravegherii măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative prevăzute de respectiva hotărâre sau decizie. Acestea pot fi transmise unui alt state membru decât statul membru de reședință a persoanei condamnate, dacă autoritatea competentă din statul executant își exprimă acordul, mai ales în vederea reabilitării sociale (contract de muncă, membrii familiei, studii sau formare, ...).

În vederea recunoașterii, statele membre vor aplica legislația și procedurile naționale. Un stat membru poate refuza să recunoască o hotărâre judecătorească sau o decizie de probațiune, dacă hotărârea în cauză a fost pronunțată împotriva unei persoane care nu a fost găsită vinovată, ca în cazul unei persoane suferind de o boală psihică, iar hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune prevede un tratament medical/terapeutic pe care statul de executare nu îl poate supraveghea în temeiul legislației sale naționale.

În cazul în care este vorba despre activități prestate în folosul comunității, statul de executare ar trebui să aibă dreptul de a refuza, dacă activitățile prestate în folosul comunității ar fi efectuate în mod normal în mai puțin de șase luni.

Certificatul (a se vedea cele ce urmează) trebuie tradus într-una din limbile oficiale ale statului executant.

În spiritul principiului recunoașterii reciproce, trebuie promovat contactul direct între autoritățile competente.

Persoanele condamnate trebuie să aibă la dispoziție căi de atac conform legislației naționale a statului de unde provin.

Toate deciziile ulterioare care rezultă în impunerea unei pedepse sau măsuri privative de libertate trebuie pronunțate de către o autoritate judiciară.

Se vor proteja datele personale.

Prezenta decizie-cadru are ca obiectiv facilitarea reabilitării sociale a persoanelor condamnate, îmbunătățirea protecției victimelor și a publicului larg, precum și facilitarea aplicării unor măsuri de probațiune și sancțiuni alternative adecvate în cazul infractorilor care nu locuiesc în statul de condamnare.

II. Domeniu de aplicare

Prezenta decizie-cadru se aplică numai în ceea ce privește:

- a. recunoașterea hotărârilor judecătorești și, după caz, a deciziilor de probațiune;
- b. transferul responsabilității supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor

alternative;

- c. toate celelalte decizii legate de cele de la literele (a) și (b),

Prezenta decizie-cadru nu se aplică în ceea ce privește:

- (a) executarea hotărârilor judecătorești în materie penală prin care sunt aplicate pedepse cu închisoarea sau măsuri privative de libertate care intră în domeniul de aplicare a Deciziei-cadru 2008/909/JAI;
- (b) recunoașterea și executarea sancțiunilor financiare și a ordinelor de confiscare care sunt reglementate de Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 și de Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului din 6 octombrie 2006.

În înțelesul prezentei decizii-cadru:

- Hotărâre judecătorească înseamnă: orice hotărâre judecătorească definitivă sau ordin pronunțat de o instanță judecătorească din statul de condamnare, prin care se stabilește că o persoană fizică a comis o infracțiune și i se aplică o pedeapsă cu închisoarea sau orice măsură privativă de libertate (în cazul în care o decizie de liberare condiționată a fost pronunțată), o condamnare cu suspendare, o condamnare cu amânarea aplicării pedepsei sau o sancțiune alternativă.
- Condamnare cu suspendare înseamnă: o pedeapsă cu închisoarea sau o măsură privativă de libertate a cărei executare este suspendată condiționat, integral sau parțial, în momentul pronunțării sentinței, prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune.
- Condamnare cu amânarea executării pedepsei înseamnă: o hotărâre judecătorească conform căreia aplicarea unei pedepse a fost amânată condiționat, prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune, sau în care una sau mai multe măsuri de probațiune sunt impuse în locul unei pedepse cu închisoarea sau al unei măsuri privative de libertate.
- Sancțiune alternativă înseamnă: o sancțiune care nu constă într-o pedeapsă cu închisoarea, într-o măsură privativă de libertate sau într-o sancțiune financiară și care presupune o obligație sau o măsură de constrângere.
- Decizie de probațiune înseamnă: o hotărâre judecătorească sau o decizie definitivă a unei autorități competente a statului de condamnare, care acordă o liberare condiționată sau impune măsuri de probațiune.
- Liberare condiționată înseamnă: o decizie definitivă pronunțată de către o autoritate competentă privind liberarea înainte de termen a unei persoane condamnate după executarea parțială a pedepsei cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune.
- Măsuri de probațiune înseamnă: obligații și măsuri de constrângere impuse unei persoane fizice, în legătură cu o condamnare cu suspendare, o condamnare cu amânarea aplicării pedepsei sau o liberare condiționată.
- Statul emitent: statul membru în care este pronunțată o hotărâre judecătorească.
- Statul executant înseamnă: statul membru în care sunt supravegheate măsurile de probațiune și sancțiunile alternative.

Articolele și anexele din acest capitol sunt susținute de următoarele două exemple:

Exemplu A:

Cetățeanul român A este condamnat de Tribunalul regional pentru cauze penale din Viena, Austria, pentru amenințări periculoase și vătămare corporală a soției sale, la 31.10.2008 și i se impune o pedeapsă de 6 luni de închisoare, cu executare suspendată condiționat timp de 3 ani, iar prin măsurile de probațiune i se impune încetarea oricărui contact cu soția sa, absolvirea unui curs împotriva agresiunii și interzicerea consumului de alcool.

Exemplu B:

Cetățeanul român B. este condamnat de Tribunalul regional pentru cauze penale din Viena, Austria, la 18 luni de închisoare pentru violarea unei femei, în data de 2.01.2009. După ce a executat 12 luni din pedeapsă (de la începutul detenției), în data de 2.11.2009 este liberat condiționat înainte de termen. Decizia de probațiune este pronunțată de tribunalul regional din Graz, unde B a fost deținut. Decizia a fost pronunțată prin impunerea măsurilor de probațiune de compensare financiară a daunelor cauzate prin comiterea infracțiunii, de cooperare cu un ofițer de probațiune și exercitare a profesiei învățate (bucătar și chelner). Perioada de probațiune este de 3 ani.

OBSERVAȚIE: Exemplele din acest capitol au ca scop abordarea unor potențiale întrebări și chestiuni care pot apărea în practica zilnică. Toate întrebările și chestiunile se referă și se bazează pe cele două exemple de mai sus.

III. Desemnarea autorităților competente

Fiecare stat membru informează Secretariatul General al Consiliului despre autoritatea judiciară competentă (autoritățile judiciare competente), în conformitate cu dreptul intern. Se pot desemna și autorități altele decât cele judiciare, cu excepția deciziilor ulterioare care rezultă în impunerea unei pedepse sau măsuri privative de libertate (a se vedea pct. I. de mai sus). În acest caz, statele membre se vor asigura că - la cererea persoanei condamnate - o astfel de decizie poate fi revizuită de o instanță sau de un alt organism independent similar unei instanțe.

IV. Tipuri de măsuri de probațiune și sancțiuni alternative

- (a) obligația persoanei condamnate de a informa o anumită autoritate cu privire la orice schimbare a reședinței sau a locului de muncă;
- (b) obligația de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite din statul de condamnare sau statul de executare;
- (c) obligația conținând limitări în ceea ce privește părăsirea teritoriului statului de executare;
- (d) dispoziții privind comportamentul, reședința, educația și formarea, activitățile din timpul liber sau conținând modalitățile de desfășurare a unei activități profesionale ori limitări în acest sens;
- (e) obligația de a se prezenta la date stabilite în fața unei anumite autorități;

- (f) obligația de a evita contactul cu anumite persoane;
- (g) obligația de a evita contactul cu anumite obiecte, care au fost utilizate sau sunt susceptibile de a fi utilizate de către persoana condamnată în scopul comiterii unei fapte penale;
- (h) obligația de a repara din punct de vedere financiar prejudiciul cauzat de infracțiune și/sau obligația de a furniza o dovadă a îndeplinirii acestei obligații;
- (i) obligația de a presta activități în folosul comunității;
- (j) obligația de a coopera cu un agent de supraveghere (consilier de probațiune) sau cu un reprezentant al unui serviciu social care are responsabilități în ceea ce privește persoanele condamnate;
- (k) obligația de a urma un tratament terapeutic sau de dezintoxicare.

Această listă nu este exhaustivă. Statele membre trebuie să notifice Secretariatul General al Consiliului cu privire la alte măsuri sau sancțiuni pe care le supraveghează.

V. Criterii pentru transmiterea unei hotărâri judecătorești și, după caz, a unei decizii de suspendare condiționată a executării pedepsei

Dacă persoana condamnată își are reședința legală obișnuită în statul de executare (după ce s-a întors sau și-a exprimat dorința de a se întoarce), se poate transmite hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune. De asemenea, la cererea persoanei condamnate, statul emitent poate transmite hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune unui alt stat membru (unde această persoană nu are reședința), dacă are consimțământul autorității competente din statul terț. La punerea în aplicare a acestei decizii-cadru, statele membre vor stabili condițiile în care se va transmite o astfel de declarație Secretariatului General al Consiliului.

Exemplu:

A. dorește să revină în București.

B. vrea să meargă în Germania, unde intenționează să lucreze la un restaurant.

VI. Procedura de transmitere a hotărârii judecătorești și, după caz, a deciziei de probațiune

La transmiterea unei hotărâri judecătorești și, după caz, a unei decizii de probațiune, statul emitent se va asigura că hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune este însoțită de certificatul din anexa I. Transmiterea se va face direct către autoritatea competentă, prin orice mijloace care produc un înscris, în condiții care permit statului de executare să stabilească autenticitatea acestora (înregistrare scrisă). Se vor transmite originalele, dacă este cazul. Certificatul trebuie semnat, iar conținutul său se atestază pentru conformitate. Doar măsurile menționate la punctul IV. sau cele notificate de statul de executare pot fi incluse. Transmiterea se poate face doar către un singur stat de executare. Statul emitent va face toate investigațiile necesare pentru a obține informații privind autoritatea competentă din statul de executare (RJE!). Dacă totuși transmiterea se face către o autoritate care nu este cea competentă, aceasta din urmă trebuie să transmită hotărârea și certificatul autorității competente și să informeze statul emitent fără întârziere, prin orice mijloc care să permită o înregistrare scrisă.

VII. Consecințe pentru statul de condamnare

După recunoașterea hotărârii judecătorești sau a deciziei de probațiune și informarea statului de condamnare, acesta nu mai are competența pentru supraveghere sau luarea unor măsuri ulterioare. Competența poate să revină statului de condamnare dacă autoritatea competentă anunță retragerea certificatului (pct. IX), dacă statul de executare a declarat că refuză asumarea responsabilității în anumite cazuri speciale, specificate (pct. XIV) sau dacă persoana condamnată fuge din statul de executare sau nu mai are reședința legală obișnuită în statul respectiv sau în cazul în care în statul de condamnare se desfășoară noi proceduri penale cu privire la persoana respectivă (la cerere, pct. XX).

VIII. Decizia statului de executare

Statul de executare recunoaște hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune transmisă și adoptă, de îndată, toate măsurile necesare pentru supraveghere, cu excepția cazului în care decide să invoce unul din motivele de refuz prevăzute la articolul 11. Statul de executare poate și să amâne decizia dacă certificatul este incomplet sau nu corespunde în mod evident hotărârii judecătorești sau deciziei de probațiune, până la stabilirea unui termen rezonabil.

IX. Adaptarea măsurilor de probațiune sau a pedepselor alternative

În cazul în care natura sau durata măsurii de probațiune sau sancțiunii alternative relevante, sau durata perioadei de probațiune sunt incompatibile cu legislația statului de executare, statul respectiv le poate adapta în așa fel încât să corespundă, pe cât posibil, celor stabilite în statul de condamnare. În cazul în care măsura de probațiune, sancțiunea alternativă sau termenul de încercare au fost adaptate deoarece durata acestora depășea durata maximă prevăzută de legea statului de executare, durata măsurii de probațiune adaptate, a sancțiunii alternative adaptate sau a termenului de încercare adaptat nu este inferioară duratei maxime prevăzute pentru infracțiuni echivalente de legea statului de executare. Măsura de probațiune adaptată, sancțiunea alternativă sau termenul de încercare nu sunt mai severe sau de o durată superioară în raport cu măsura de probațiune, sancțiunea alternativă sau termenul de încercare impus inițial. Și în această privință, la cererea statului de condamnare, statul de executare (bineînțeles, numai dacă are jurisdicție asupra deciziilor ulterioare) va informa fără întârziere statul de condamnare cu privire la durata maximă a pedepsei privative de libertate prevăzute de legislația națională pentru infracțiunea care a stat la baza hotărârii judecătorești și care ar putea fi impusă persoanei condamnate în cazul nerespectării măsurilor de probațiune sau sancțiunii alternative. În plus, statul de executare va informa fără întârziere statul de condamnare cu privire la adaptarea pedepsei și motivele care au stat la baza acestei decizii. În urma primirii acestor informații, statul de condamnare poate decide să retragă certificatul, cu condiția să nu fi început încă supravegherea. În astfel de cazuri, decizia este luată și este comunicată cât mai curând cu putință, în termen de zece zile de la primirea informațiilor.

X. Dubla incriminare

Următoarele infracțiuni, în cazul în care sunt pasibile, în statul de condamnare, de o pedeapsă cu închisoarea sau o măsură privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin trei ani, astfel cum sunt definite de legislația statului de condamnare, conduc, în termenii prezentei decizii-cadru și fără verificarea dublei incriminări a faptei, la recunoașterea hotărârii judecătorești și, după caz, a deciziei de probațiune și la supravegherea măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative:

- participarea la o organizație criminală,
- terorismul,
- traficul de persoane,
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă,
- traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope,
- traficul ilicit de arme, muniții și explozivi,
- corupția,
- fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;
- spălarea produselor infracțiunii,
- falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro,
- delict informatice,
- infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție,
- complicitatea la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală,
- omuciderea voluntară, vătămarea corporală gravă,
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane,
- răpire, sechestrare și luare de ostatici,
- rasism și xenofobie,
- furt organizat sau armat,
- trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă,
- escrocherie,
- înșelătorie și extorcare de fonduri,
- contrafacerea și pirateria produselor,
- falsificarea documentelor administrative și trafic de fals,
- falsificarea mijloacelor de plată,
- trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere,
- trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive,
- trafic de vehicule furate,
- viol,
- incendiere,
- infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale,
- deturnare de aeronave/nave,

- sabotaj.

Consiliul poate decide să adauge alte categorii de infracțiuni pe listă, în urma consultării Parlamentului European.

Pentru alte infracțiuni decât cele incluse în listă, statul de executare poate supune recunoașterea condiției ca hotărârea să privească fapte care constituie infracțiuni și în temeiul legii statului de executare.

Fiecare stat membru poate să declare că nu va aplica lista menționată mai sus și poate oricând să retragă o astfel de declarație. Astfel de declarații sau retrageri de declarații se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Exemplu:

În statul de condamnare (Austria), infracțiunile comise de A se pedepsesc cu maxim 1 an de închisoare.

În statul de condamnare (Austria), infracțiunile comise de B se pedepsesc cu cel puțin 6 luni până la maxim 5 ani de închisoare.

XI. Motive de refuz al recunoașterii și al supravegherii

După cum am menționat la pct. VIII, autoritatea competentă a statului de executare poate refuza recunoașterea hotărârii judecătorești sau a deciziei de probațiune și asumarea responsabilității de supraveghere a măsurilor de probațiune.

- dacă certificatul este incomplet sau nu corespunde în mod vădit hotărârii judecătorești sau deciziei de probațiune și nu a fost completat sau corectat într-un termen rezonabil stabilit de către autoritatea competentă a statului de executare;
- dacă statul de executare nu are competența necesară pentru că persoana condamnată nu are reședința legală obișnuită în acest stat sau pentru că un stat terț nu a dat o declarație prin care să-și exprime acordul de a supraveghea măsurile, conform solicitării persoanei condamnate (a se vedea pct. V) sau dacă măsurile și sancțiunile nu corespund listei de la pct. IV sau altor măsuri și sancțiuni notificate;
- dacă ar contraveni principiului *ne bis in idem*;
- dacă hotărârea judecătorească se referă la fapte care nu ar constitui o infracțiune în temeiul legislației statului de executare (a se vedea pct. X). În privința infracțiunilor în materie de taxe sau impozite, de vamă și de schimb, executarea nu poate fi refuzată pe motivul că legislația statului de executare nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu conține același tip de reglementări în materie de taxe sau impozite, de vamă sau de schimb.
- dacă executarea pedepsei este prescrisă în conformitate cu legislația statului de executare;
- dacă legislația statului de executare conferă imunitate;
- dacă, în temeiul legii statului de executare, persoana condamnată nu răspunde penal din cauza vârstei sale

[decizia-cadru de modificare!];

- dacă persoana condamnată nu a fost prezentă personal la procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, cu excepția cazului în care în certificat se menționează că persoana condamnată
 - 1) a) fie a fost citată personal și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, fie a primit efectiv, prin alte mijloace, o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru respectivul proces, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoștință de procesul stabilit;

și

 - b) a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care persoana nu se prezintă la proces;

sau

 - 2) având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;

sau

 - 3) după ce i s-a înmănat decizia și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia persoana are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și care poate conduce la desființarea deciziei inițiale:
 - a) a declarat în mod expres că nu contestă decizia;

sau

 - b) nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător.
- hotărârea judecătorească sau, după caz, decizia de probațiune prevede un tratament medical/terapeutic pe care statul de executare nu îl poate supraveghea;
 - durata măsurii de probațiune sau a sancțiunii alternative este mai mică de șase luni;
 - hotărârea judecătorească se referă la infracțiuni care sunt considerate a fi fost comise în întregime sau parțial pe teritoriul statului de executare (sau într-un loc echivalent cu teritoriul acestuia).

Exemple:

- Germania nu a consimțit la transmiterea hotărârii judecătorești.
- A. a fost deja condamnat pentru aceleași infracțiuni în România.
- B. este ambasador și beneficiază de imunitate.
- B. are vârsta mai mică de 14 ani.
- Hotărârea judecătorească de condamnare a lui A. a fost pronunțată în absența sa și A. nu a fost informat cu privire la data stabilită pentru proces, avocatul său l-a informat cu privire la hotărârea judecătorească pronunțată, dar A. a declarat că nu contestă decizia.

- Autoritățile române nu pot supraveghea cursurile anti-agresiune pe care trebuie să le frecventeze A., sau supravegherea durează doar 5 luni.

Autoritatea competentă din statul de executare trebuie să ia legătura cu autoritatea competentă din statul emitent și să solicite, dacă este cazul, să i se furnizeze informații suplimentare fără întârziere, înainte de a decide să nu recunoască hotărârea judecătorească. În cazul în care hotărârea judecătorească se referă la fapte care nu constituie o infracțiune în temeiul legislației statului de executare (a se vedea pct. X), sau hotărârea judecătorească se referă la o infracțiune comisă în întregime sau parțial pe teritoriul statului de executare (sau într-un loc echivalent cu teritoriul acestuia), iar statul de executare decide să invoce aceste temeiuri de refuz, se poate decide doar să supravegheze măsurile de probațiune sau sancțiunile alternative, fără să-și asume responsabilitatea pentru deciziile ulterioare (detaliat mai târziu, la pct. XIV).

XII. Termenul

Autoritatea competentă a statului de executare decide cât mai repede posibil și în termen de 60 de zile de la primirea hotărârii judecătorești sau a deciziei de probațiune, împreună cu certificatul, dacă recunoaște sau nu hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune și dacă își asumă responsabilitatea de supraveghe a măsurilor de probațiune și informează în acest sens statul de condamnare. În cazul în care autoritatea competentă a statului de executare se află în imposibilitatea de a respecta termenul, aceasta informează de îndată autoritatea competentă a statului de condamnare, motivând întârzierea și precizând timpul estimat necesar în vederea luării unei decizii definitive.

XIII. Legea aplicabilă

Supravegherea și aplicarea măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative sunt reglementate de legea statului de executare.

Exemplu:

Pe baza unei hotărâri judecătorești pronunțate în Austria, România solicită ca B să dovedească respectarea obligației de a compensa daunele provocate prin comiterea infracțiunii.

XIV. Competența privind toate deciziile ulterioare și legea aplicabilă

Statul de executare este competent să ia toate deciziile ulterioare cu privire la o condamnare cu suspendare, o liberare condiționată, o condamnare cu amânarea aplicării pedepsei sau o sancțiune alternativă, în special în situația nerespectării unei măsuri de probațiune sau a unei sancțiuni alternative sau dacă persoana condamnată comite o nouă infracțiune. Astfel de decizii sunt următoarele (lista nu este exhaustivă):

- modificarea obligațiilor sau a instrucțiunilor cuprinse în măsura de probațiune sau în sancțiunea alternativă, sau modificarea duratei de probațiune;
- revocarea deciziei privind liberarea condiționată;
- aplicarea unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate în cazul unei pedepse alternative sau al unei condamnări cu amânarea executării pedepsei.

Exemple:

A. comite o altă infracțiune.

B. nu cooperează cu consilierul de probațiune. Se revocă suspendarea executării pedepsei impuse lui B. și i se impune o pedeapsă privativă de libertate.

Legislația statului de executare se va aplica pentru toate aceste decizii și consecințe ulterioare. Fiecare stat membru poate declara că va refuza asumarea responsabilității pentru revocare și impunere, în cazuri sau categorii de cazuri care urmează a fi prevăzute de statul membru respectiv, în special:

- în cazurile care privesc o sancțiune alternativă, atunci când hotărârea judecătorească nu implică o pedeapsă cu închisoarea sau o altă măsură privativă de libertate care trebuie executată în caz de nerespectare a obligațiilor sau a instrucțiunilor respective;
- în cazurile care privesc o condamnare cu amânarea aplicării pedepsei;
- în cazurile în care hotărârea judecătorească vizează fapte care nu constituie infracțiuni în conformitate cu legislația statului de executare.

În toate aceste cazuri, statul de executare transferă din nou jurisdicția statului de condamnare în cazul în care este necesar să se adopte o decizie ulterioară (cu excepția modificărilor). Obligația de a recunoaște hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune, precum și obligația de a întreprinde fără întârziere măsurile necesare pentru supraveghere nu sunt afectate. Declarațiile menționate mai sus se fac sub forma unei notificări adresate Secretariatului General al Consiliului și pot fi retrase în orice moment.

XV. Consultări între autoritățile competente

Trebuie să aibă loc atunci când și ori de câte ori se consideră necesar.

XVI. Obligațiile autorităților care intervin în cazul în care competența pentru deciziile ulterioare revine statului de executare

Autoritatea competentă a statului de executare informează de îndată autoritatea competentă a statului de condamnare, prin orice mijloace care produc o înregistrare scrisă, cu privire la toate deciziile referitoare la:

- modificarea (măsurilor de probațiune sau sancțiunilor alternative);
- revocarea suspendării executării hotărârii judecătorești sau revocarea deciziei privind liberarea condiționată;
- executarea unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate ca urmare a nerespectării unei măsuri de probațiune sau a unei pedepse alternative;
- prescrierea măsurilor de probațiune sau a sancțiunii alternative.

În cazul în care i se solicită acest lucru de către autoritatea competentă a statului de condamnare, autoritatea competentă a statului de executare o informează pe aceasta cu privire la durata maximă a privării de libertate prevăzută de legislația națională a statului de executare pentru infracțiunea cu privire la care s-a pronunțat hotărârea judecătorească și care ar putea fi impusă persoanei condamnate. Această informație este furnizată imediat după

primirea documentelor (a hotărârii judecătorești, a deciziei de probațiune, împreună cu certificatul). Statul de condamnare, pe de altă parte, informează statul de executare cu privire la orice circumstanțe care ar putea duce la modificare, revocare, executare sau prescriere (a se vedea mai sus).

XVII. Obligațiile autorităților care intervin în cazul în care competența pentru deciziile ulterioare revine statului de condamnare

În cazul în care statul de executare a declarat că nu-și asumă responsabilitatea pentru revocarea suspendării sau impunerea unei pedepse privative de libertate (sau alte cazuri notificate, a se vedea pct. XIV), acesta va informa imediat statul de condamnare cu privire la:

- orice constatare care poate duce la revocare;
- orice constatare care poate duce la aplicarea unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate;
- toate faptele și împrejurările suplimentare care sunt esențiale pentru a-i permite statului de condamnare să adopte decizii ulterioare.

Atunci când un stat de executare decide să invoce un temei de refuz (a se vedea pct. XI), autoritatea competentă a statului respectiv informează autoritatea competentă a statului de condamnare în cazul nerespectării de către persoana condamnată a măsurii de probațiune sau a sancțiunii alternative. Notificarea acestor constatări se efectuează utilizând formularul standard prevăzut în anexa II. În cazul în care (în temeiul legislației statului de condamnare) persoanei condamnate trebuie să i se acorde dreptul la audiere în instanță înaintea pronunțării unei decizii, această cerință poate fi respectată prin utilizarea serviciilor de videoconferință pentru audierea persoanelor. Autoritatea competentă a statului de condamnare informează de îndată autoritatea competentă a statului de executare, cu privire la toate deciziile referitoare la revocare, executare, aplicarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate sau prescriere.

XVIII. Informații transmise de statul de executare în toate situațiile

- privind transmiterea din oficiu a hotărârii judecătorești, deciziei de probațiune și certificatului către autoritatea competentă (a se vedea pct. VI);
- privind imposibilitatea practică de a supraveghea măsurile de probațiune sau sancțiunile alternative, din motivul că persoana condamnată nu poate fi găsită pe teritoriul statului de executare (caz în care statul de executare nu are nici o obligație de a supraveghea măsurile de probațiune sau sancțiunile alternative);
- privind decizia definitivă de recunoaștere a hotărârii judecătorești și după caz a deciziei de probațiune și de asumare a responsabilității pentru supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative;
- privind orice decizie contrară, de a nu recunoaște hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune și de a refuza asumarea responsabilității pentru supraveghere (cu referire la temeiurile de la pct. XI);
- privind orice decizie de adaptare (cu referire la temeiurile de la pct. IX);
- privind orice decizie de amnistie sau grațiere (cu referire la temeiurile de la pct. XIX).

XIX. Amnistia, grațierea, revizuirea hotărârii judecătorești

Amnistia, grațierea sau revizuirea hotărârii judecătorești pot fi acordate atât de statul de condamnare, cât și de statul de executare, dar numai statul de condamnare poate decide în ceea ce privește solicitările de revizuire a hotărârii judecătorești.

XX. Limitele competenței statului de executare

În cazul în care persoana condamnată fuge din statul de executare sau nu mai are reședința legală obișnuită în statul respectiv, autoritatea competentă a statului de executare poate transfera competența înapoi autorității competente din statul de condamnare, care la rândul său poate să transfere înapoi competența în ceea ce privește noile proceduri penale cu privire la persoana respectivă, desfășurate în statul de condamnare. În aceste cazuri, în vederea supravegherii ulterioare a măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative, autoritatea competentă a statului de condamnare ține seama de durata și de măsura în care au fost respectate măsurile de probațiune sau sancțiunile alternative în statul de executare, precum și de orice decizie de modificare, revocare, executare și prescriere (a se vedea pct. XVI).

Exemple:

A. fuge și nu mai are reședința în România. În Viena este pe rol un nou proces penal împotriva lui B. Ambii au respectat măsurile de probațiune timp de 4 luni. După cum am menționat anterior, România a revocat suspendarea.

XXI. Regim lingvistic

CertIFICATELE se traduc în limba oficială sau în limba oficială a (sau una dintre limbile oficiale ale) statului de executare; orice stat membru poate să declare că va accepta o traducere într-o altă limbă sau mai multe limbi oficiale ale Uniunii Europene.

XXII. Cheltuieli

Cheltuielile sunt suportate de către statul de executare, cu excepția cheltuielilor contractate exclusiv pe teritoriul statului de condamnare.

XXIII. Raportul cu alte acorduri și înțelegeri

Începând cu 6.12.2011, prezenta decizie-cadru înlocuiește dispozițiile corespunzătoare din Convenția Consiliului Europei din 30.11.1964 privind supravegherea persoanelor condamnate condiționat sau liberate condiționat. Statele membre pot continua să aplice acordurile sau înțelegerile multilaterale în vigoare după 6.12.2008, în măsura în care acestea permit extinderea sau lărgirea obiectivelor prezentei decizii-cadru și ajută la simplificarea sau facilitarea procedurilor. În aceleași condiții se pot încheia și acorduri sau înțelegeri bilaterale sau multilaterale. În toate aceste cazuri, este necesară informarea Consiliului și a Comisei, până la 6.03.2009, sau în termen de 3 luni de la încheierea noilor acorduri.

XXIV. Punerea în aplicare și reexaminarea

Punerea în aplicare și reexaminarea se vor face până la 6.12.2001! Statele membre transmit Secretariatului General al Consiliului și Comisei textul dispozițiilor care transpun în

legislația lor națională obligațiile care le revin în temeiul prezentei decizii-cadru. Până la 6 decembrie 2014, Comisia întocmește un raport pe baza informațiilor primite din partea statelor membre; pe baza acestui raport, Consiliul evaluează măsura în care statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei decizii-cadru și aplicarea prezentei decizii-cadru.

În legislația austriacă a fost adoptată din 1979 Legea privind extrădarea și asistența judiciară reciprocă (*Auslieferungs- und Rechtshilfegesetz [ARHG]*), lege care a fost modificată de mai multe ori, ultima modificare fiind adusă în 2007.

Legea privind cooperarea judiciară în materie penală cu statele membre al Uniunii Europene (*Gesetz über die justizielle Zusammenarbeit in Strafsachen mit den Mitgliedstaaten der EU [EU-JZG]*) se aplică numai pentru pedepsele necondiționate, nu și pentru deciziile de probațiune. Prin această lege s-a transpus în legislația austriacă Decizia-cadru 2008/947/JAI din 27 noiembrie 2008.

XXV. Utilizarea certificatului anexat

ANEXA I

CERTIFICAT

menționat la articolul 6 din Decizia-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative

(a) Statul emitent: **Austria**

Statul executant înseamnă: **România**

(b) Instanța care a pronunțat hotărârea prin care se aplică o condamnare cu suspendare, o condamnare cu amânarea aplicării pedepsei sau o sancțiune alternativă:

Numele oficial: **Tribunalul Regional pentru Cauze Penale din Viena**

Vă rugăm să precizați dacă informațiile suplimentare cu privire la hotărârea judecătorească au fost obținute prin intermediul:

- instanței sus-menționate
- autorității centrale; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea respectivei autorități centrale:
- altei autorități competente; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități:

Datele de contact ale instanței/autorității centrale/altei autorități competente

Adresa: **A-1082 Vienna, Landesgerichtsstraße 11**

Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului) **0043 1 40 127**

Fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității) ---|| --- **3242**

Datele persoanei (persoanelor) de contact:

Numele: **Huber**

Prenume: **Helga**

Funcția (titlu/grad): **Mag., judecător**

Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):

(indicativul țării) (indicativul zonei/orașului).

E-mail (în cazul în care există): **helga.huber@justiz.gv.at**

Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare: **germană, engleză**

(c) Autoritatea care a emis decizia de probațiune (după caz)

Numele oficial: **Tribunalul regional din Graz**

Vă rugăm să precizați dacă informațiile suplimentare cu privire la decizia de probațiune au fost obținute prin intermediul:

- autoritatea sus-menționată
- autorității centrale; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități centrale în cazul în care această informație nu este prevăzută deja la

litera (b):

- o altei autorități competente; în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități:

Datele de contact ale autorității, ale autorității centrale sau ale altei autorități competente, în cazul în care această informație nu este prevăzută deja la litera (b)

Adresa: **A-8010 Graz, Conrad-von-Hötzendorf-Straße 41**

Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului): **0043 316 80 47**

Fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității) ---|| --- **5600**

Datele persoanei (persoanelor) de contact:

Numele: **Müller**

Prenume: **Max**

Funcția (titlu/grad): **Dr., judecător**

Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):

(indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):

E-mail (în cazul în care există):

Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare: **germană**

Prezentul certificat trebuie completat sau tradus în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru de executare sau în orice altă limbă oficială a instituțiilor Uniunii Europene acceptată de respectivul stat.

- (d) Autoritatea competentă pentru supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative
Autoritatea din statul de condamnare competentă pentru supravegherea măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative:

- o instanța/autoritatea menționată la litera (b) (*exemplul A*)
- o autoritatea menționată la litera (c) (*exemplul B*)
- o altă autoritate (vă rugăm să specificați denumirea oficială a acesteia):

Vă rugăm să indicați autoritatea care trebuie contactată pentru a obține informații suplimentare în scopul supravegherii măsurilor de probațiune sau a sancțiunilor alternative:

- o autoritatea sus-menționată
- o autoritatea centrală în cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să specificați denumirea oficială a respectivei autorități centrale în cazul în care această informație nu este deja prevăzută la litera (b) sau (c):

Datele de contact ale autorității sau ale autorității centrale, în cazul în care această informație nu este prevăzută deja la litera (b) sau (c)

Adresa:

Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):

Fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):

Datele persoanei (persoanelor) de contact:

Numele:

Prenume:

Funcția (titlu/grad):

Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):

Fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):

E-mail (în cazul în care există):

Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare:

- (e) Informații referitoare la persoana fizică cu privire la care a fost pronunțată o hotărâre judecătorească și, după caz, o decizie de probațiune

Numele: **A**

Prenume: **A**

Numele înainte de căsătorie, după caz:

Alte nume, după caz:

Sex: **masculin**

Cetățenie: **România**

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (în cazul în care există): **xxxxx**

Data nașterii: **xx.x.xxxx**

Locul nașterii: **Timișoara**

Ultimele adrese/reședințe cunoscute (în cazul în care există): **xxx**

în statul de condamnare: **xxx**

în statul de executare: **xxx**

în alt stat: **xxx**

Limba (limbile) pe care o (le) înțelege (în cazul în care informația este disponibilă): **română, germană**
Vă rugăm să furnizați următoarele informații, în cazul în care acestea sunt disponibile:

- Tipul și numărul actului (actelor) de identitate al (ale) persoanei condamnate (carte de identitate, pașaport): **xxx**
- Tipul și numărul permisului de ședere al persoanei condamnate în statul de executare: **xxx**

(f) Informații privind statul membru căruia îi sunt transmise hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune împreună cu certificatul

Hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune împreună cu certificatul sunt transmise statului de executare indicat la litera (a) din următorul motiv:

- persoana condamnată își are reședința legală obișnuită în statul de executare și s-a întors sau intenționează să se întoarcă în acel stat
- persoana condamnată s-a mutat sau intenționează să se mute în statul de executare din următorul (următoarele) motiv (motive) (vă rugăm să bifați caseta corespunzătoare):
- persoanei condamnate i-a fost oferit un contract de muncă în statul de executare;
- persoana condamnată este unul dintre membrii familiei unui rezident legal obișnuit al statului de executare;
- persoana condamnată are intenția de a urma studii sau o formare profesională pe teritoriul statului de executare;
- altele motive (vă rugăm să le specificați):

(g) Precizări privind hotărârea judecătorească și, după caz, decizia de probațiune

- Hotărârea judecătorească a fost pronunțată la (data: ZZ-LL-AAAA): **31.10.2008 (A)**
- După caz, decizia de probațiune a fost emisă la (data: ZZ-LL-AAAA): **2.11.2009**
- Hotărârea judecătorească a devenit definitivă la (data: ZZ-LL-AAAA): **a se vedea mai sus**
- După caz, decizia de probațiune a devenit definitivă la (data: ZZ-LL-AAAA): **a se vedea mai sus**
- Executarea hotărârii judecătorești a început la (în cazul în care această dată este diferită de data la care hotărârea judecătorească a devenit definitivă) (data: ZZ-LL-AAAA):
- După caz, executarea deciziei de probațiune a început la (în cazul în care această dată este diferită de data la care hotărârea judecătorească a devenit definitivă) (data: ZZ-LL-AAAA):
- Numărul cauzei în care a fost pronunțată hotărârea judecătorească (în cazul în care este disponibil): **111 Hv 8/08 a**
- După caz, numărul cauzei în care a fost pronunțată decizia de probațiune (în cazul în care este disponibil): **39 Be 17/09 b**

1. Hotărârea judecătorească privește un număr total de: ... infracțiuni. **A: 2, B: 1**

Rezumatul faptelor și descrierea circumstanțelor în care a fost comisă (au fost comise) infracțiunea (infracțiunile), inclusiv data și locul comiterii infracțiunii și natura implicării persoanei condamnate:

A. și-a amenințat și bătut soția în data de 17.7.2008 în Viena, iar aceasta a fost rănită (nas sput) și șocată; §§ 83 Alin. 1; 107 Alin. 1 StGB (Codul penal al Austriei)

Natura și caracterizarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) și dispozițiile legale aplicabile, în temeiul cărora a fost pronunțată hotărârea judecătorească:

2. În cazul în care infracțiunea (infracțiunile) menționată (menționate) la punctul 1 constituie una sau mai multe dintre următoarele infracțiuni, astfel cum sunt definite în legea statului de condamnare, care sunt pedepsite în statul de condamnare printr-o pedeapsă cu închisoarea sau printr-o măsură privativă de libertate cu durata maximă de cel puțin trei ani, vă rugăm să confirmați bifând caseta (casetele) corespunzătoare:
- participarea la o organizație criminală
 - terorismul
 - traficul de persoane
 - exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă
 - traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope
 - traficul ilicit de arme, muniții și explozivi
 - corupția
 - fraudă, inclusiv cea care afectează interesele financiare ale Comunităților Europene în sensul Convenției din 26 iulie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene
 - spălarea produselor infracțiunii
 - falsificarea de bani, inclusiv falsificarea monedei euro
 - criminalitate informatică
 - infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și

traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție ○ complicitatea la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală ○ omuciderea voluntară, vătămarea corporală gravă ○ traficul ilicit de organe și țesuturi umane ○ răpire, sechestrare și luare de ostatici ○ rasism și xenofobie ○ furt organizat sau armat ○ trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă ○ escrocherie ○ înșelătorie și extorcare de fonduri ○ contrafacerea și pirateria produselor ○ falsificarea documentelor administrative și trafic de fals ○ falsificarea mijloacelor de plată ○ trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere ○ trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive ○ trafic de vehicule furate ○ viol (exemplul B) ○ incendiere ○ infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale ○ deturnare de aeronave/nave ○ sabotaj 3. În măsura în care infracțiunea (infracțiunile) identificată (identificate) la punctul 1 nu este (sunt) enumerată (enumerată) la punctul 2 sau dacă hotărârea și, după caz, decizia de probațiune, precum și certificatul sunt transmise unui stat membru, care a declarat că va verifica dubla incriminare [articolul 10 alineatul (4) din decizia-cadru], vă rugăm să descrieți pe larg infracțiunea (infracțiunile) în cauză: (h) A se menționa dacă persoana în cauză a compărut personal în procesul în urma căruia s-a luat hotărârea judecătorească: 1. ☒ Da, persoana în cauză a compărut personal în procesul în urma căruia s-a luat hotărârea judecătorească. 2. Nu, persoana în cauză nu a compărut personal în procesul în urma căruia s-a pronunțat hotărârea judecătorească. 3. Dacă ați bifat căsuța de la punctul 2, vă rugăm să confirmați unul din următoarele aspecte: 3.1a. persoana a fost citată personal la ... (ziua/luna/anul) și, prin urmare, informată cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia și a fost informată că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces; SAU 3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data și locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunțată decizia, în așa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că a avut cunoștință de procesul stabilit și a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunțată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces; SAU 3.2. având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat, pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărută de avocatul respectiv la proces; SAU 3.3. persoanei i s-a înmănat personal decizia la ... (ziua/luna/anul) și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă și care permite ca situația de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată și persoana a declarat în mod expres că nu contestă această decizie; SAU 3.4. persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător. 4. Dacă ați bifat caseta de la punctul 3.1b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiția relevantă (i) Precizări privind natura pedepsei aplicate prin hotărârea judecătorească sau, după caz, prin decizia de probațiune 1. Acest certificat se referă la o:

- Condamnare cu suspendare (= o pedeapsă cu închisoarea sau o măsură privativă de libertate a cărei executare este suspendată condiționat, integral sau parțial, în momentul pronunțării sentinței)
 - Condamnare cu amânarea executării pedepsei: *A*
 - executarea unei pedepse a fost amânată condiționat, prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune
 - una sau mai multe măsuri de probațiune au fost impuse în locul unei pedepse cu închisoarea sau al unei măsuri privative de libertate
 - Pedeapsă alternativă:
 - hotărârea judecătorească implică o pedeapsă cu închisoarea sau o altă măsură privativă de libertate care trebuie executată în caz de nerespectare a obligației (obligațiilor) sau a instrucțiunii (instrucțiunilor) respective
 - hotărârea judecătorească nu implică o pedeapsă cu închisoarea sau o măsură privativă de libertate care trebuie executată în caz de nerespectare a obligației (obligațiilor) sau a instrucțiunii (instrucțiunilor) respective
 - Liberare condiționată (= eliberarea înainte de termen a unei persoane condamnate după ispășirea parțială a pedepsei cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate)
2. Informații suplimentare
- 2.1. Persoana condamnată s-a aflat în detenție anterioară condamnării în următoarea perioadă: **B: 2.11.2008 – 2.01.2009**
- 2.2. Persoana a executat o pedeapsă cu închisoarea/măsură privativă de libertate în cursul următoarei perioade (se completează numai în cazul liberării condiționate): **2.01.2009 – 2.11.2009**
- 2.3. În cazul unei condamnări cu suspendare
- durata perioadei de detenție impuse care a fost suspendată condiționat: **A: 6 luni**
 - durata perioadei de suspendare: **A: 3 ani**
- 2.4. În cazul în care informația este disponibilă, durata privării de libertate care trebuie executată
- revocarea suspendării executării hotărârii judecătorești;
 - revocarea deciziei privind liberarea condiționată; sau
 - încălcarea sancțiunii alternative (în cazul în care hotărârea judecătorească implică o pedeapsă cu închisoarea sau o altă măsură privativă de libertate care trebuie executată în cazul de unei astfel de încălcări)
- (j) Precizări privind durata și natura măsurii (măsurilor) de probațiune sau ale sancțiunii (sancțiunilor) alternative
1. Durata totală a supravegherii măsurii (măsurilor) de probațiune sau a sancțiunii (sancțiunilor) alternative: *3 ani*
 2. După caz, durata fiecărei obligații individuale impuse în cadrul măsurii (măsurilor) de probațiune sau al sancțiunii (sancțiunilor) alternative:
 3. Durata întregului termen de încercare (în cazul în care diferă de durata indicată la punctul 1):
 4. Natura măsurii (măsurilor) de probațiune sau a sancțiunii (sancțiunilor) alternative (este posibilă bifarea mai multor casete):
 - obligația persoanei condamnate de a informa o anumită autoritate cu privire la orice schimbare a reședinței sau a locului de muncă
 - obligația de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite din statul de condamnare sau statul de executare
 - obligația conținând limitări în ceea ce privește părăsirea teritoriului statului de executare
 - dispoziții privind comportamentul, reședința, educația și formarea, activitățile din timpul liber sau conținând modalitățile de desfășurare a unei activități profesionale ori limitări în acest sens;
 - obligația de a se prezenta la date stabilite în fața unei anumite autorități
 - obligația de a evita contactul cu anumite persoane;
 - obligația de a evita contactul cu anumite obiecte, care au fost utilizate sau sunt susceptibile de a fi utilizate de către persoana condamnată în scopul comiterii unei fapte penale;
 - obligația de a repara din punct de vedere financiar prejudiciul cauzat de infracțiune și/sau obligația de a furniza o dovadă a îndeplinirii acestei obligații
 - obligația de a presta activități în folosul comunității
 - obligația de a coopera cu un agent de supraveghere (consilier de probațiune) sau cu un reprezentant al unui serviciu social care are responsabilități în ceea ce privește persoanele

condamnate;

- o obligația de a urma un tratament terapeutic sau de dezintoxicare. A.
- o alte măsuri pe care statul de executare este pregătit să le supravegheze, în conformitate cu o notificare efectuată în temeiul articolului 4 alineatul (2) din decizia-cadru

5. Vă rugăm să furnizați o descriere detaliată a măsurii (măsurilor) de probațiune sau a sancțiunii (sancțiunilor) alternative menționate la punctul 4:

6. Vă rugăm să bifați următoarea casetă în cazul în care sunt disponibile rapoarte relevante privind măsurile de supraveghere:

În cazul în care ați bifat această casetă, vă rugăm să indicați în ce limbă au fost redactate rapoartele în cauză

(k) Alte circumstanțe relevante pentru cauză, inclusiv informații relevante cu privire la condamnările anterioare sau la motivele specifice care au determinat impunerea unei (unor) măsuri de probațiune sau a unei (unor) sancțiuni alternative (informații opționale):
 Textul hotărârii judecătorești și, după caz, al deciziei de probațiune sunt anexate certificatului.
 Semnătura autorității care emite certificatul și/sau semnătura reprezentantului acesteia pentru a confirma acuratețea conținutului certificatului:
 Denumire:
 Funcția (titlu/grad):
 Data:
 Numărul cauzei (în cazul în care există):
 Ștampilă oficială (după caz):
 Statul de condamnare nu este obligat să furnizeze traduceri ale rapoartelor respective.

XXVI. Utilizarea formularului anexat

ANEXA II

FORMULAR

menționat la articolul 17 din Decizia-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative

RAPORTAREA ÎNCĂLCĂRII UNEI MĂSURI DE PROBAȚIUNE, A UNEI SANCTIUNI ALTERNATIVE SAU A ORICĂROR ALTE CONSTATĂRI

(a) Detalii privind identitatea persoanei supuse supravegherii:
 Numele: **A**
 Prenume: **A**
 Numele înainte de căsătorie, după caz:
 Alte nume, după caz:
 Sex: **masculin**
 Cetățenie: **România**
 Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (în cazul în care există): **xxxxx**
 Data nașterii: **xx.x.xxxx**
 Locul nașterii: **Timișoara**
 Adresa: **xxxxx**
 Limba (limbile) pe care o (le) înțelege (în cazul în care informația este disponibilă): **română, germană**

(b) Date privind hotărârea judecătorească și, după caz, decizia referitoare la condamnarea cu suspendare la condamnarea cu amânarea aplicării pedepsei, la pedeapsa alternativă sau la eliberarea condiționată:
 Hotărâre judecătorească pronunțată la: **31.10.2008**
 Numărul cauzei (în cazul în care există): **111 Hv 8/08a**
 După caz, decizia de probațiune a fost emisă la: **2.11.2009**
 Numărul cauzei (în cazul în care există): **39 Be 17/09 b**
 Instanța care a emis hotărârea judecătorească
 Numele oficial: **Tribunalul Regional pentru Cauze Penale din Viena**

Adresa: **A-1082 Vienna, Landesgerichtsstraße 11**

După caz, autoritatea care a emis decizia de probațiune

Numele oficial: **Tribunalul regional din Graz**

Adresa: **A-8010 Graz, Conrad-von-Hötzendorf-Straße 41**

Certificat emis la data de: **xx.xx.xxxx**

Autoritatea care a emis certificatul: **Tribunalul Regional pentru Cauze Penale din Viena**

Numărul cauzei (în cazul în care există): **xxx / xx**

- (c) Date privind autoritatea responsabilă pentru supravegherea măsurii (măsurilor) de probațiune sau a sancțiunii (sancțiunilor) alternative:
Denumirea oficială a autorității:
Numele persoanei de contact:
Funcția (titlu/grad):
Adresa:
Nr. tel. (prefixul țării) (prefixul regiunii):
Fax (prefixul țării) (prefixul regiunii):
E-mail:
- (d) Măsură (măsuri) de probațiune sau sancțiune (sancțiuni) alternativă (alternative):
Persoana menționată la litera (a) încalcă următoarea (următoarele) obligație (obligații) sau instrucțiune (instrucțiuni):
- obligația persoanei condamnate de a informa o anumită autoritate cu privire la orice schimbare a reședinței sau a locului de muncă
 - obligația de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite din statul de condamnare sau statul de executare
 - obligația conținând limitări în ceea ce privește părăsirea teritoriului statului de executare
 - dispoziții privind comportamentul, reședința, educația și formarea, activitățile din timpul liber sau conținând modalitățile de desfășurare a unei activități profesionale ori limitări în acest sens
 - obligația de a se prezenta la date stabilite în fața unei anumite autorități
 - obligația de a evita contactul cu anumite persoane **A**
 - obligația de a evita contactul cu anumite obiecte, care au fost utilizate sau sunt susceptibile de a fi utilizate de către persoana condamnată în scopul comiterii unei fapte penale
 - obligația de a repara din punct de vedere financiar prejudiciul cauzat de infracțiune și/sau obligația de a furniza o dovadă a îndeplinirii acestei obligații **B**
 - obligația de a presta activități în folosul comunității
 - obligația de a coopera cu un agent de supraveghere (consilier de probațiune) sau cu un reprezentant al unui serviciu social care are responsabilități în ceea ce privește persoanele condamnate **B**
 - obligația de a urma un tratament terapeutic sau de dezintoxicare
 - alte măsuri: **A**
- (e) Descrierea încălcării (încălcărilor) (locul, data și circumstanțele specifice):
A. a fost găsit beat în data de 17.03.2010 într-un bar din Cluj, încercând să ia legătura cu soția sa. El nu a participat nici la cursul anti-agresiune.
A. nu a luat legătura cu consilierul său de probațiune timp de 3 luni, nu a oferit compensația și nici dovada că are un loc de muncă stabil.
- (f) Alte constatări (în cazul în care există):
Descrierea constatărilor: **În Viena are loc un nou proces penal împotriva lui A.**
- (g) Datele persoanei de contact în cazul în care este necesară obținerea de informații suplimentare privind încălcarea:
Numele:
Prenume:
Adresa:
Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului):
Fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):
E-mail (în cazul în care există):
Semnătura autorității care emite formularul și/sau semnătura reprezentantului acesteia pentru a confirma corectitudinea conținutului formularului:
Denumire:
Funcția (titlu/grad):

XXVII. Concluzii și critică privind supravegherea persoanelor condamnate sau a persoanelor eliberate condiționat

Prezenta decizie-cadru încurajează recunoașterea și supravegherea măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative între statele membre. În plus, ea definește regulile pentru supravegherea condamnărilor cu suspendare, a sancțiunilor alternative și a deciziilor privind eliberarea condiționată, în vederea sporirii șanselor persoanei condamnate de reintegrare în societate, prevenirii recidivei și îmbunătățirii protecției victimelor.

Legea

Decizia-cadru a Consiliului 2008/947/JHA din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative [A se vedea instrumentul (instrumentele) de modificare].

Rezumat

Această decizie-cadru extinde principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești asupra cooperării judiciare în materie penală asupra executării pedepselor care nu sunt privative de libertate. În plus, ea definește regulile care trebuie respectate de un stat membru la supravegherea măsurilor de probațiune și sancțiunilor alternative impuse de un alt stat membru.

Decizia-cadru încurajează cooperarea mai bună dintre statele membre, pentru a documenta supravegherea măsurilor și sancțiunilor în registrele naționale, precum și pentru a proteja datele cu caracter personal.

Domeniu de aplicare

Decizia-cadru se referă la recunoașterea hotărârilor judecătorești și supravegherea măsurilor de probațiune și sancțiunilor alternative. Ea nu se aplică pentru executarea hotărârilor judecătorești care impun pedepse sau măsuri privative de libertate și nici pentru recunoașterea și executarea sancțiunilor financiare și ordinelor de confiscare.

Statele membre pot încheia sau continua să aplice tratatele bi- sau multilaterale, dacă acestea facilitează supravegherea măsurilor de probațiune și sancțiunilor alternative, dar trebuie să informeze în această privință Consiliul și Comisia.

Măsuri de probațiune și sancțiuni alternative

Statele membre vor supraveghea executarea hotărârilor judecătorești care impun una sau mai multe din următoarele măsuri care obligă persoanele condamnate:

- să informeze autoritatea relevantă cu privire la orice schimbare a reședinței sau a locului de muncă;
- să nu intre în anumite localități, locuri sau zone;
- să nu părăsească teritoriul statului de executare;

- să respecte dispozițiile privind comportamentul, reședința, educația și formarea etc.;
- să se prezinte la date stabilite în fața autorității relevante;
- să evite contactul cu anumite persoane și obiecte;
- să compenseze daunele provocate prin comiterea infracțiunii;
- să presteze activități în folosul comunității;
- să coopereze cu un agent de supraveghere (consilier de probațiune) sau cu un reprezentant al unui serviciu social;
- să urmeze un tratament terapeutic sau de dezintoxicare.

Această listă nu este exhaustivă. Statele membre trebuie să notifice Secretariatul General al Consiliului cu privire la alte măsuri sau sancțiuni pe care le supraveghează.

Autoritățile competente

Statele membre trebuie să informeze Secretariatul General al Consiliului privind autoritățile competente să acționeze în temeiul acestei decizii-cadru. Acestea pot fi și autorități altele decât cele judiciare, dacă au competențe echivalente conform legislației naționale. Dacă o autoritate alta decât o instanță pronunță o decizie, această decizie trebuie să poată fi revizuită de o instanță sau o autoritate similară unei instanțe. Consiliul comunică informațiile privind autoritățile competente Comisiei și celorlalte state membre.

Adaptarea măsurilor de probațiune sau a pedepselor alternative

Atunci când natura sau durata măsurilor de probațiune sau sancțiunilor alternative nu corespund celor aplicate conform legislației naționale a statului de executare, acesta le poate adapta. Totuși, aceste măsuri trebuie să fie cât mai conforme cu cele impuse de statul de condamnare. În nici un caz, natura sau durata măsurilor nu trebuie să fie mai severe sau mai mari decât cele impuse de statul de condamnare. Statul de condamnare trebuie informat în scris cu privire la adaptări.

Dubla incriminare

Nu este necesară verificarea dublei incriminări pentru infracțiunile care se pedepsesc în statul de condamnare cu o pedeapsă privativă de libertate de cel puțin trei ani. Acestea includ: participarea la o organizație criminală, terorismul, traficul de persoane, pornografia infantilă, traficul ilegal de organe umane, droguri, arme, explozivi sau substanțe nucleare și radioactive, corupția, criminalitatea informatică, rasismul și xenofobia, infracțiunile împotriva mediului, răpirea, falsificarea și violul.

Pentru alte infracțiuni, statul de executare poate recunoaște hotărârea judecătorească și decizia de probațiune, precum și supravegherea măsurilor sau sancțiunilor, doar dacă acestea se referă la fapte care constituie o infracțiune și în temeiul legislației statului de executare.

Temeiuri de refuz, termenele și cheltuielile

Statul de executare poate să refuze recunoașterea unei hotărâri judecătorești sau măsuri de probațiune, sau supravegherea măsurilor sau sancțiunilor, dacă:

- certificatul este incomplet sau nu corespunde hotărârii judecătorești sau măsurii de probațiune;

- nu sunt îndeplinite criteriile de transmitere a hotărârii judecătorești sau măsurii de probațiune;
- recunoașterea sau supravegherea ar contraveni principiului ne bis in idem ;
- hotărârea judecătorească se referă la o faptă care nu constituie o infracțiune în temeiul legislației statului de executare, cu excepția cazurilor în care fapta se referă la taxe sau impozite, vamă sau schimb;
- infracțiunea este prescrisă conform legislației statului de executare;
- supravegherea este imposibilă din cauză că legislația statului de executare conferă imunitate;
- dacă, în temeiul legii statului de executare, persoana condamnată nu răspunde penal pentru infracțiunea care a stat la baza pronunțării hotărârii judecătorești, din cauza vârstei sale;
- dacă persoana în cauză nu a compărut personal în procesul în urma căruia s-a pronunțat hotărârea judecătorească, cu excepția cazului în care a fost citată personal și, a desemnat un reprezentant legal, sau a indicat că nu contestă hotărârea și nu a solicitat rejudecarea cauzei sau nu a făcut apel;
- hotărârea judecătorească sau, după caz, decizia de probațiune prevede un tratament medical pe care statul de executare nu îl poate supraveghea;
- durata măsurii sau a sancțiunii este mai mică de șase luni;
- în conformitate cu legislația statului de executare, infracțiunea a fost comisă pe teritoriul acestui stat.

Din momentul în care primește hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune și certificatul, statul de executare are la dispoziție 60 de zile pentru a informa în scris statul de condamnare cu privire la recunoașterea sau nerecunoașterea hotărârii judecătorești sau deciziei de probațiune și asumarea responsabilității pentru supravegherea executării acesteia. Statul de condamnare sau statul de executare pot acorda amnistie; statul de executare va informa statul emitent în scris cu privire la o astfel de decizie.

Cheltuielile generate de aplicarea prezentei decizii-cadru sunt suportate de către statul de executare, cu excepția cheltuielilor contractate exclusiv pe teritoriul statului de condamnare.

Obligații referitoare la jurisdicție

Autoritatea competentă din statul de executare va informa în scris autoritatea competentă din statul emitent cu privire la orice decizie de modificare a măsurilor de probațiune sau sancțiunilor alternative, de revocare a suspendării executării hotărârii judecătorești sau deciziei de eliberare condiționată, de executare a pedepsei sau măsurii privative de libertate, precum și de prescriere a măsurilor de probațiune sau sancțiunilor alternative.

În toate aceste cazuri, statul de executare va informa statul de condamnare în scris dacă va trebuie să transmită hotărârea judecătorească sau decizia de probațiune împreună cu certificatul unei autorități responsabile pentru recunoaștere și supraveghere. În plus, statul de executare va informa statul de condamnare cu privire la imposibilitatea de a supraveghea măsurile de probațiune sau sancțiunile alternative, dacă persoana condamnată nu poate fi găsită pe teritoriul acestui stat.

Dacă statul de condamnare este cel competent pentru luarea deciziilor ulterioare, statul de executare va informa statul de condamnare cu privire la constatările care impun revocarea suspendării executării hotărârii judecătorești sau deciziei de eliberare condiționată, sau aplicarea unei pedepse sau măsuri privative de libertate. În plus, statul de executare va pune la dispoziția statului de condamnare toate informațiile esențiale solicitate. Statul de condamnare este obligat să pună la dispoziția statului de executare informații privind deciziile luate cu privire la revocarea suspendării executării hotărârii judecătorești sau deciziei de eliberare condiționată, executarea sau impunerea unei pedepse sau măsuri privative de libertate și prescrierea măsurilor de probațiune sau sancțiunilor alternative.

Dacă persoana condamnată fuge din statul de executare sau nu mai are reședința legală obișnuită în statul respectiv, autoritatea competentă din acel stat poate transfera jurisdicția autorității competente din statul de condamnare. Această dispoziție se aplică și în cazurile în care în statul de condamnare se desfășoară noi proceduri penale cu privire la persoana respectivă.

Această decizie-cadru înlocuiește dispozițiile corespunzătoare din Convenția Consiliului Europei din 30 noiembrie 1964 privind supravegherea persoanelor condamnate condiționat sau liberate condiționat.

Definiții-cheie

- Hotărâre judecătorească înseamnă: orice hotărâre judecătorească definitivă sau ordin pronunțat de o instanță judecătorească din statul de condamnare, prin care se stabilește că o persoană fizică a comis o infracțiune și i se aplică o pedeapsă cu închisoarea sau orice măsură privativă de libertate, o condamnare cu amânarea aplicării pedepsei sau o sancțiune alternativă.
- Condamnare cu suspendare înseamnă: o pedeapsă cu închisoarea sau o măsură privativă de libertate a cărei executare este suspendată condiționat, integral sau parțial, în momentul pronunțării sentinței, prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune.
- Condamnare cu amânarea executării pedepsei înseamnă: o hotărâre judecătorească conform căreia aplicarea unei pedepse a fost amânată condiționat, prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probațiune, sau în care una sau mai multe măsuri de probațiune sunt impuse în locul unei pedepse cu închisoarea sau al unei măsuri privative de libertate.
- Sancțiune alternativă înseamnă: o sancțiune care nu constă într-o pedeapsă cu închisoarea, într-o măsură privativă de libertate sau într-o sancțiune financiară și care presupune o obligație sau o măsură de constrângere.
- Decizie de probațiune înseamnă: o hotărâre judecătorească sau o decizie definitivă a unei autorități competente a statului de condamnare, care acordă o liberare condiționată sau impune măsuri de probațiune.

Referințe

Instrumentul juridic	Data intrării în vigoare	Termen pentru transpunerea de către statele membre	Jurnalul Oficial
Decizia-cadru 2008/947/JHA	16.12.2008	6.12.2011	JO L 337 din 16.12.2008

Decizia-cadru 2009/299/JHA	28.3.2009	28.3.2011	JO L 81 din 27.3.2009
---	-----------	-----------	-----------------------

Urmează **Memorandumul explicativ pentru Directiva Parlamentului European și a Consiliului privind ordinul european de protecție, din ianuarie 2010**, care propune modificarea acestei decizii-cadru:

1. Fundalul

1.1. Motivare și obiective ale propunerii

Protecția victimelor este un obiectiv prioritar al unei politici penale avansate. Victimele infracțiunilor nu au doar dreptul la respect, compensarea daunelor cauzate și pedepsirea infractorului în urma unui proces echitabil care să garanteze drepturile tuturor părților, ci au și dreptul de a nu fi victime ale unei alte infracțiuni, mai ales comise de aceeași persoană. În acest scop, protecția victimelor înseamnă activarea unor mecanisme adecvate de prevenire a comiterii aceleiași infracțiuni sau a altei infracțiuni, poate chiar mai grave, de către același infractor, vizând aceeași victimă. Astfel de infracțiuni repetate împotriva acelorași victime sunt mai frecvente mai ales în cazurile legate de violența față de sexul opus, deși mai apar și în cazul altor forme de infracțiuni, cum ar fi traficul de persoane sau exploatarea sexuală a minorilor și, bineînțeles, pot rezulta din toate formele de infracțiuni. Toate statele membre ale Uniunii Europene (UE) aplică măsuri pentru a proteja viețile victimelor, integritatea lor fizică, mintală și sexuală și libertatea lor, dar în prezent aceste măsuri sunt eficiente doar pe teritoriul statului care le-a adoptat, iar victimele nu mai sunt protejate atunci când trec granițele statului respectiv. Protecția conferită de un stat membru victimelor infracțiunilor nu trebuie, prin urmare, să se limiteze la teritoriul aceluși stat, ci trebuie să fie garantată victimelor oriunde s-ar deplasa. Prin urmare, este necesar să se ofere un răspuns puternic și eficient la această necesitate, pentru prevenirea recidivelor împotriva victimelor, în statul în care acestea s-au deplasat, centrat pe protecția lor.

1.2. Fundal general

Într-o societate modernă, într-un spațiu în care există libertate de mișcare, așa cum este în UE, oamenii se deplasează permanent dintr-un stat în altul. Aceasta include, bineînțeles, victimele infracțiunilor, care se deplasează din aceleași motive ca și restul persoanelor, iar deseori chiar au un motiv suplimentar - să construiască o viață nouă, departe de situația și locul unde au fost victime ale unor infracțiuni. Pe baza statisticilor disponibile, doar pentru infracțiunile îndreptate împotriva sexului opus, se pare că mai mult de 100.000 de femei din UE se bucură de măsuri de protecție de diferite tipuri, adoptate de statele membre ca răspuns la violența împotriva sexului opus. Bineînțeles, cifrele pot fi multiplicat dacă includem victimele traficului de persoane și ale altor infracțiuni. Libertatea de mișcare a victimelor și ușurința cu care agresori se pot deplasa în UE înseamnă că măsurile de protecție nu trebuie limitate la teritoriul statului membru în care au fost adoptate. Menținerea unei atitudini restrictive legate de protecție, prin limitarea acesteia la teritoriul statului ale cărei autorități judiciare a adoptat o astfel de măsură, ar duce fie la militarea libertății de mișcare a victimelor protejate, fie, dacă totuși acestea se deplasează, le-ar forța, în mod expres sau tacit, să renunțe la protecția conferită de stat, astfel expunându-le unui risc sporit.

1.3. Dispoziții existente în domeniul reglementat de această propunere

Prin Decizia 40/34 din 29 noiembrie 1985, Adunarea Generală a ONU a adoptat Declarația privind principiile fundamentale ale justiției pentru victimele infracțiunilor și abuzului de putere, prin care impunea statelor membre să adopte măsurile necesare pentru punerea în aplicare a dispozițiilor declarației, pentru a reduce numărul victimelor și să aplice politici specifice pentru a preveni infracțiunile și oferi asistență victimelor care au nevoie de ea, recunoscând dreptul acestora de a li se proteja siguranța fizică. În declarație, "victime" înseamnă persoanele care, fie individual, fie împreună cu alte persoane, au fost vătămate, ceea ce include vătămarea corporală sau mintală, suferința emoțională, pierderile economice sau încălcarea semnificativă a drepturilor lor fundamentale, prin fapte sau omisiuni care încalcă legislațiile penale din statele membre, inclusiv acele legi care interzic abuzul de putere, deoarece, în conformitate cu această declarație, o persoană poate fi considerată victimă indiferent dacă infractorul este identificat, prins, urmărit penal sau condamnat și indiferent de legăturile familiale dintre infractor și victimă. Declarația ONU privind eliminarea violenței împotriva femeilor, adoptată la 20 decembrie 1993, stipulează în articolul 4 că statele membre vor adopta și aplica prin toate mijloacele adecvate o politică de eliminare a violenței împotriva femeilor și, în acest scop, vor: (f) dezvolta, în mod cuprinzător, abordări preventive și toate măsurile de natură legală, politică, administrativă și culturală care promovează protecția femeilor împotriva oricărei forme de violență și se vor asigura că femeile nu vor redeveni victime din cauza legislației insensibile la considerații legate de diferențele între sexe, a practicilor de aplicare a legii sau a altor intervenții și (g) vor face eforturi pentru a adopta măsurile corespunzătoare pentru a promova siguranța femeilor. Convenția ONU din 18 decembrie 1979 privind eliminarea tuturor formelor de discriminare împotriva femeilor stipula că violența împotriva femeilor violează dreptul fundamental la viață, siguranță, libertate, demnitate și integritate corporală și emoțională. Campania UNiTE „Uniți pentru a opri violența asupra femeilor și fetelor” (2008-2015) include, printre obiectivele pe care își propune să le atingă până în 2015, următoarele: adoptarea și aplicarea unor legi naționale care să abordeze și să pedepsească orice formă de violență împotriva femeilor și fetelor, precum și adoptarea și aplicarea unor planuri naționale de acțiune multisectoriale, care să pună accentul pe prevenirea violenței împotriva femeilor. Recomandarea Consiliului Europei privind poziția victimei în cadrul dreptului penal și al procedurilor penale, adoptată de Comitetul Miniștrilor din Statele Membre la 28 iunie 1985, stipula că unul din rolurile fundamentale ale dreptului penal este să satisfacă nevoile și să garanteze protejarea intereselor victimelor; se recomanda statelor membre să revizuiască legislația și practicile naționale în conformitate cu principiile care includ protecția eficientă a victimei și a familiei sale împotriva intimidării și riscului de răzbunare a infractorului, atunci când este necesar și mai ales în cazurile de crimă organizată. De asemenea, Consiliul Europei a exprimat interesul comun al statelor membre de a preveni și combate violența împotriva femeilor și violența domestică prin diferite acte, unul dintre care este Recomandarea Rec(2002)5 a Comitetului Miniștrilor către statele membre privind protecția femeilor împotriva violenței, prin care se recomanda statelor membre să depună eforturile necesare pentru a preveni, investiga și pedepsi actele de violență, fie comise de reprezentanți ai statului, fie de indivizi și să protejeze victimele. Prin Rezoluția Parlamentului European din 16 septembrie 1997 privind necesitatea adoptării unei campanii la nivelul Uniunii Europene de „toleranță zero” față de violența împotriva femeilor, se solicită statelor membre să revizuiască administrarea procedurilor judiciare și să ia măsuri pentru îndepărtarea barierelor care împiedică femeile să obțină protecție legală; Parlamentul European a abordat din nou această chestiune în Rezoluția sa din 2 februarie 2006 privind situația actuală a combaterii violenței împotriva femeilor și acțiunile viitoare (2004/2220(INI)).

La 15 martie 2001, Consiliul Uniunii Europene a adoptat Decizia-cadru 2001/220/JAI privind statutul victimelor în cadrul procedurilor penale, cu scopul de a aborda problema drepturilor procesuale ale victimelor; această decizie-cadru a fost extinsă ulterior prin Directiva Consiliului 2004/80/CE privind despăgubirea victimelor infracționalității. În Comunicarea Comisiei către Consiliu și Parlamentul European de instituire pentru perioada 2007-2013 a unui Program-cadru privind drepturile fundamentale și justiția [COM(2005)0122], combaterea violenței împotriva femeilor, copiilor și tinerilor are un rol foarte important ca parte a eforturilor de a crea un spațiu al libertății, securității și justiției.

1.4. Concordanța cu alte politici și obiective ale Uniunii

Protecția victimelor a fost mereu unul din obiectivele principale ale UE în spațiul libertății, securității și justiției. Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) marchează un nou stadiu în crearea unui spațiu al libertății, securității și justiției. Articolul 67(1) stipulează că „*Uniunea constituie un spațiu de libertate, securitate și justiție, cu respectarea drepturilor fundamentale și a diferitelor sisteme de drept și tradiții juridice ale statelor membre*”, iar articolul 68(3) prevede că „*Uniunea acționează pentru a asigura un înalt nivel de securitate prin măsuri de prevenire a criminalității, a rasismului și a xenofobiei, precum și de combatere a acestora, prin măsuri de coordonare și de cooperare între autoritățile polițienești și judiciare și alte autorități competente, precum și prin recunoașterea reciprocă a deciziilor judiciare în materie penală și, după caz, prin apropierea legislațiilor penale*”. Ca parte a noului efort, departe de a neglija situația și problemele victimelor infracțiunilor, articolul 82(2) din TFUE prevede că: „*2. În măsura în care este necesar pentru a facilita recunoașterea reciprocă a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare, precum și cooperarea polițienească și judiciară în materie penală cu dimensiune transfrontalieră, Parlamentul European și Consiliul, hotărând prin directive în conformitate cu procedura legislativă ordinară, pot stabili norme minime. Aceste norme minime iau în considerare diferențele existente între tradițiile juridice și sistemele de drept ale statelor membre. Acestea se referă la: (...) (c) drepturile victimelor criminalității; (...) Adoptarea normelor minime prevăzute la prezentul alineat nu împiedică statele membre să mențină sau să adopte un nivel mai ridicat de protecție a persoanelor.*” Continuând și reafirmând obiectivele de protecție a victimelor deja stabilite în programele de la Tampere și de la Haga, Programul de la Stockholm privind consolidarea libertății, securității și justiției în UE, aprobat de Consiliul UE în cadrul reuniunii sale din 10 și 11 decembrie 2009, prevede la punctul 2.3.4. privind „*victimele infracțiunilor, inclusiv ale terorismului*” că „*persoanele cele mai vulnerabile sau care se află în situații în care sunt expuse mai mult, cum ar fi persoanele supuse unor acte de violență repetate în relațiile apropiate, victimele violenței față de sexul opus, sau persoanele care sunt victime ale altor tipuri de infracțiuni într-un stat membru altul decât statul de cetățenie sau de reședință au nevoie de o susținere deosebită și de protecție legală.*” La același punct, Consiliul UE solicită Comisiei și statelor membre, printre altele, să examineze modul în care ar putea fi îmbunătățită legislația și măsurile practice de susținere, pentru protecția victimelor și pentru îmbunătățirea aplicării instrumentelor existente. În secțiunea Programului de la Stockholm referitoare la recunoașterea reciprocă, punctul 3.1.1, care se referă mai ales la dreptul penal, prevede că „*victimele infracțiunilor sau martorii care se află în pericol pot beneficia de măsuri speciale de protecție, care ar trebuie să fie eficiente în toată Uniunea Europeană*”. Combaterea oricărei forme de violență față de sexul opus a reprezentat o preocupare constantă a Parlamentului European, așa cum s-a demonstrat prin eforturile constante în acest sens și mai ales prin Rezoluția Parlamentului din 16 septembrie 1997 privind necesitatea adoptării unei campanii la nivelul Uniunii Europene de „toleranță zero” față de violența împotriva femeilor, precum și prin Rezoluția Parlamentului din 2

februarie 2006 privind situația actuală a combaterii violenței împotriva femeilor și acțiunile viitoare [2004/2220(INI)]. Am dori să facem referire și la poziția Comisiei din Comunicarea sa către Consiliu, Parlament, Comitetul Economic și Social și Comitetul Regiunilor - Foaie de parcurs pentru egalitatea de șanse între femei și bărbați 2006-2010 {SEC(2006) 275}, COM(2006)92 final. Obiectivul acelei propuneri este același cu cel din Comunicarea Comisiei către Consiliu și Parlamentul European de instituire pentru perioada 2007-2013 a unui Program-cadru privind drepturile fundamentale și justiția [COM(2005)0122]. Orice acțiuni ale Uniunii în acest domeniu trebuie să respecte drepturile fundamentale și principiile recunoscute îndeosebi prin Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene și Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Această propunere a fost prezentată după o verificare cuprinzătoare a respectării drepturilor omului de către dispozițiile sale. S-a acordat o atenție deosebită dreptului la demnitate, la viață, la integritate corporală și mintală și la o cale de atac eficientă, conform articolelor 1, 2(1), 3(1) și 47 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, care impune asigurarea siguranței victimelor și recunoașterea rolului sporit al victimei în cadrul procedurilor penale. Se va acorda o atenție sporită asigurării faptului că rolul sporit al victimei în cadrul procedurilor penale nu pune în pericol drepturile procesuale ale inculpatului, mai ales dreptul la un proces echitabil (articolul 47 din carta UE) și dreptul la apărare (articolul 48 din Carta UE). Totuși, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit principii clare de reconciliere a respectivelor drepturi ale inculpatului și victimei. S-a acordat o atenție sporită pentru a se asigura că această propunere este compatibilă în întregime cu drepturile la apărare, prin adoptarea cu meticulozitate a unui instrument juridic, aceasta fiind baza pentru aplicarea corectă de către statele membre și nimic din această inițiativă nu contravine drepturilor procesuale ale acuzatului, ceea ce o face un mecanism eficient de protecție a victimelor la nivel european.

2. Consultări

2.1. Consultări cu statele membre

În vederea discutării acestei inițiative, a fost transmis un chestionar statelor membre la 23 septembrie 2009 (13577/09 COPEN 176), prin care se adresau mai multe întrebări și se solicita statelor membre să furnizeze statistici privind numărul de cazuri în care au impus măsuri de protecție a victimelor de tipul celor descrise în această propunere. Din cele 18 state membre care au răspuns (5002/10 COPEN 1), 13 au furnizat statistici; s-a ținut cont atât de răspunsurile la întrebări, cât și de informațiile factice oferite în declarația detaliată care însoțește propunerea. Din răspunsurile statelor membre rezultă că în toate statele există anumite măsuri de protecție a victimelor, care diferă în ceea ce privește tipul și încadrarea juridică și care pot fi adoptate în cadrul diferitelor sisteme de drept penal sau civil sau, în unele cazuri, prin hotărâri administrative. De asemenea, aceste răspunsuri evidențiază o deficiență legală în ceea ce privește protecția victimelor care se mută în alt stat membru, deficiență care trebuie eliminată, precum și faptul că un instrument juridic în acest scop ar putea doar să îmbunătățească situația victimelor. În plus, au avut loc mai multe reuniuni cu reprezentanții permanenți ai statelor membre, pentru a discuta această chestiune și a aborda întrebările de natură tehnică pe care le ridică această propunere.

2.2. Obținerea și utilizarea expertizei tehnice

Nu a fost nevoie de expertiză tehnică.

3. Evaluarea impactului

Au fost analizate mai multe opțiuni de politici, ca metodă de atingere a obiectivelor de prevenire și combatere a traficului de persoane mai eficient, precum și de a îmbunătăți protecția victimelor.

- Opțiunea de politică A: Fără măsuri suplimentare la nivel european.
- UE nu ar adopta nici o măsură de protecție a victimelor.
- Opțiunea de politică B: Măsuri non-legislative.
- Măsurile non-legislative ar putea fi adoptate în cadrul cooperării judiciare și schimbului de bune practici.
- Opțiunea de politică C: Propuneri legislative de modificare a Deciziei-cadru 2008/947/JAI din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative și a Deciziei-cadru 2009/829/JAI a Consiliului din 23 octombrie 2009 privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă. O versiune modificată a acestor două decizii-cadru ar putea include un mecanism de protecție a victimelor, care să se aplice atunci când victima se mută în alt stat decât cel care a adoptat măsura inițială. Deciziile la care se face referire pornesc de la premisa că infractorul sau presupusul infractor este cel care trebuie să execute o măsură alternativă, o măsură de probațiune sau o măsură provizorie impusă de un stat membru, că infractorul s-a întors sau dorește să se întoarcă în statul membru de reședință și își exprimă în acest sens consimțământul sau dorește să se deplaseze în alt stat membru decât cel de reședință.
- Opțiunea de politică D: Propunere legislativă de text unic care să includă toate posibilitățile de extindere a protecției victimelor.

S-ar adopta o nouă directivă care să abordeze problema de rezolvat ex novo, centrată mai ales pe protecția victimelor. În urma studiului de impact, având în vedere repercusiunile pentru drepturile fundamentale și necesitatea existenței unui instrument eficient de protecție a victimelor la nivel european, opțiunile C și D prezintă cele mai bune metode de abordare a acestei chestiuni și ar putea duce la îndeplinirea în întregime a obiectivelor identificate. Opțiunea preferată ar fi D, în lumina consecințelor legislative ale instrumentelor existente, a necesității unei clarități la aplicarea noilor texte legislative și a utilității unui instrument juridic conceput special pentru o protecție transfrontalieră a victimelor.

4. Obiectivele ordinului european de protecție

Ordinul european de protecție este bazat pe următoarele premise:

- o persoană se află în pericol;
- pericolul este atât de mare, încât statul membru de reședință a persoanei respective trebuie să adopte o măsură de protecție în contextul procedurilor penale;
- persoana respectivă decide să se mute în alt stat membru;
- persoana se află în continuare în pericol pe teritoriul statului membru unde dorește să se mute.

Ordinul european de protecție este conceput pentru a continua protecția persoanelor care se află în această situație, asigurând acestor persoane, în statul membru în care se mută, un nivel de protecție identic sau echivalent cu protecția de care se bucurau în statul membru care a adoptat măsura de protecție. În plus, măsurile incluse în ordinul european de protecție, care conferă unei victime un nivel garantat de siguranță, nu reprezintă o noutate în ordinea judiciară a statului membru, deoarece ele sunt deja recunoscute în articolul 4 din Decizia-cadru a Consiliului 2008/947/JHA din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative și în articolul 6 din Decizia-cadru 2009/829/JAI a Consiliului din 23 octombrie 2009 privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă.

Ordinul european de protecție implică un mecanism bazat pe recunoașterea reciprocă și, prin urmare, nu este un instrument de armonizare. Obiectivul său nu este să asigure uniformitatea în ceea ce privește măsurile de protecție pe care le poate adopta fiecare stat membru în viitor, conform legislației naționale, ci să elimine granițele existente din punctul de vedere al protecției victimelor.

Prin urmare, ordinul european de protecție are un obiectiv triplu:

1. să prevină recidiva infractorului sau presupusului infractor în statul în care se mută victima, adică statul de executare;
2. să garanteze victimei protecție în statul membru în care dorește să se mute, în mod similar cu cea conferită în statul membru care a adoptat măsura de protecție;
3. să prevină orice discriminare între victimele care se mută în statul de executare, în comparație cu victimele care beneficiază de măsuri de protecție dispuse de acel stat.

Prin urmare, ordinul european de protecție are ca scop, prin aplicarea unor măsuri de către statele membre, să ofere protecție victimelor în orice stat membru în care acestea se mută, prin prevenirea comiterii unei noi infracțiuni împotriva aceluiași victimă de către infractor sau de către persoana care reprezintă un pericol pentru victimă și prin garantarea faptului că victimele vor beneficia de un nivel de protecție similar cu cea conferită de statul membru a cărui autoritate judiciară a adoptat măsurile inițiale și echivalent cu cea conferită altor victime în statul de executare.

Pe scurt, obiectivul ordinului european de protecție este să includă victimele în spațiul în dezvoltare al libertății, securității și justiției, un spațiu care ar trebui să se extindă nu numai asupra infractorilor, ci și asupra victimelor.

5. Elementele juridice ale propunerii

5.1. Temeiul legal

Propunerea este destinată adaptării unui act legislativ în baza art. 82(1) (d), printre altele, din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Al doilea sub-alineat din art. 82(1) prevede că „*Parlamentul European și Consiliul, hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară, adoptă măsurile privind: (...) (d) facilitarea cooperării dintre autoritățile judiciare sau echivalente ale statelor membre în materie de urmărire penală și executare a deciziilor.*”

Propunerea prezentată este în conformitate cu art. 76(b) din TFUE, la inițiativa Regatului Belgiei, a Republicii Bulgaria, a Regatului Spaniei, a Republicii Estonia, a Regatului Spaniei,

a Republicii Franceze, a Republicii Italiene, a Republicii Ungare, a Republicii Polone, a Republicii Portugheze, a României, a Republicii Finlanda și a Regatului Suediei.

Ea este concepută pentru a atinge obiectivele stabilite în Programul de la Stockholm, de îmbunătățire a libertății, securității și justiției în UE (denumit în continuare „Programul de la Stockholm”), așa cum a fost aprobată de Consiliul UE în cadrul reuniunii sale din 10 și 11 decembrie 2009. Ea se referă mai ales la pct. 3.1.1, care prevede că *„victimele infracțiunilor sau martorii care se află în pericol pot beneficia de măsuri speciale de protecție, care ar trebui să fie eficiente în toată Uniunea Europeană”*.

Această directivă nu are forma unui instrument mai tradițional de cooperare judiciară, din cauza caracteristicilor speciale ale necesității pe care trebuie să o satisfacă; protecția unei persoane în alt stat decât cel care a adoptat măsura inițială de protecție necesită un mecanism dinamic și eficient care să nu includă procedura birocratică ce ar împiedica adoptarea de către statul executant a unui răspuns eficient, cât mai curând posibil.

Adoptarea unei proceduri clasice de recunoaștere reciprocă ar fi deci incompatibilă cu răspunsul imediat necesar unei victime aflate în pericol în statul de executare.

5.2. Rezumatul propunerii și explicația dispozițiilor sale

Articolul 1: Definiții

În acest articol sunt definiți termenii esențiali utilizați în acest instrument, specificând utilizarea și interpretarea lor. Este definit ordinul european de protecție, măsura de protecție (adică măsura care duce la emiterea unui ordin european de protecție), persoana protejată, persoana care reprezintă un pericol, statul emitent, statul de executare și statul de supraveghere; statul de supraveghere se referă la cazurile în care a fost transferată o măsură în conformitate cu Decizia-cadru a Consiliului 2008/947/JHA din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative și cu Decizia-cadru 2009/829/JAI a Consiliului din 23 octombrie 2009 privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă.

Articolele 2 și 3: Domeniu de aplicare, recunoaștere

- Domeniu de aplicare obiectiv: Ca instrument de recunoaștere reciprocă în materie penală, ordinul european de protecție se referă la măsurile adoptate în cadrul procedurilor penale în sens larg, adică anterior fazei de judecată și în faza de judecată și în timpul executării hotărârilor judecătorești pronunțate în cadrul procesului penal; se mai referă și la măsurile adoptate de statele organisme de drept civil atunci când o încălcare a măsurii atrage după sine răspunderea penală sau înseamnă că infractorul poate fi privat de libertate în alt mod, iar ideea este să se extindă beneficiile acestui instrument asupra unui număr cât mai mare de victime, ținând cont de faptul că în acest domeniu sistemele statelor membre diferă.
- Pe de altă parte, protecția oferită de ordinul european de protecție poate deriva din impunerea unei pedepse principale sau suplimentare, a unei condamnări cu suspendare sau măsuri alternative, a unei măsuri de probațiune sau de siguranță, deoarece, în toate aceste cazuri, ceea ce determină emiterea unui ordin european de protecție este necesitatea protejării unei persoane aflate în pericol evident, și nu hotărârea judecătorească sau măsura adoptată pentru a preveni pericolul sau tipul de infracțiune

care a dus la declanșarea procesului; din acest motiv, ordinul european de protecție nu se bazează pe o listă de infracțiuni care au fost comise și au dus la emiterea sa.

- Domeniu de aplicare subiectiv: Obiectivul de recunoaștere reciprocă a ordinului european de protecție se bazează pe necesitatea de a proteja o persoană în alt stat membru. Prin urmare, el trebuie să includă toate victimele aflate în pericol, cum ar fi copiii aflați în pericol, femeile victime ale violenței față de sexul opus și, în general, orice victimă împotriva căreia s-ar putea îndrepta o altă infracțiune comisă de același infractor.
- Tipuri de măsuri: Ordinul european de protecție se aplică pentru măsurile care impun potențialului infractor o obligație de a nu-și stabili reședința acolo unde se află persoana protejată, adică o obligație de a evita persoana protejată și de a nu intra în anumite localități, locuri sau zone definite, unde își are reședința victima sau unde merge în vizită victima atunci când părăsește teritoriul celui stat sau o obligație de a rămâne într-un anumit loc pentru o anumită perioadă de timp.

Articolul 4: Autoritățile competente

Ordinul european de protecție este un instrument de recunoaștere reciprocă a hotărârilor judecătorești și, de principiu, este emis de autoritățile judiciare stabilite de statele membre. Totuși, având în vedere varietatea sistemelor judiciare din UE și referirea din art. 82 (1) (d) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene la autoritățile judiciare sau echivalente din statele membre, statele membre pot desemna orice autoritate competentă pentru emiterea unei astfel de decizii.

Articolul 5: Emiterea unui ordin european de protecție

Un ordin european de protecție este emis doar la cererea persoanei protejate atunci când aceasta a părăsit sau intenționează să părăsească teritoriul statului care a emis măsura de protecție, având două obiective: pe de o parte, evitarea transmiterii automate a acestui instrument și, pe de altă parte, pe lângă respectarea condițiilor necesare, ca ordinul să depindă de dorința victimei, care poate prefera, din motive personale, să nu solicite un astfel de mecanism deși a părăsit teritoriul statului în care beneficia de protecție. Există și un sistem de informare a victimelor, pentru a informa victimele cu privire la faptul că dispun de opțiunea de a solicita emiterea unui ordin de protecție când intenționează să părăsească teritoriul statului care a emis măsura inițială care le proteja și pentru a le recomanda să facă această cerere înainte de a părăsi statul respectiv, pentru a câștiga timp, deși pot face cererea și în statul în care se mută.

Articolul 6: Forma și conținutul ordinului european de protecție

Articolul 6 include un formular standard de ordin european de protecție, pentru a asigura uniformitatea conținutului la nivel european și pentru a facilita munca autorităților emitente. Conținutul include informațiile esențiale pentru buna funcționare a sistemului, precum și utilizarea oricăror instrumente tehnice oferite persoanei protejate.

Articolul 7: Transmiterea ordinului european de protecție

Referitor la transmitere, art. 7 oferă un sistem simplu și dinamic de comunicare directă între autorități.

Articolul 8: Rolul statului membru de executare: Măsurile adoptate de acel stat

Mecanismul ordinului european de protecție înseamnă că statul solicitat va lua măsurile disponibile conform legislației naționale într-un caz similar. Obiectivul este, mai presus de toate, asigurarea continuării protecției victimei și a faptului că victima nu este lipsită de o protecție echivalentă în acel stat deoarece măsura de protecție nu a fost adoptată inițial de acel stat. De asemenea, înseamnă și că protecția conferită nu trebuie să fie cea inițială, ci să aibă un nivel echivalent cu cel stabilit de statul care a emis ordinul european de protecție și să respecte legislația națională a statului în care se mută victima. Ideea de la baza acestui instrument nu este că statul executant trebuie să ofere un nivel de protecție pe care nu îl poate garanta cetățenilor săi conform legislației naționale, ci asigurarea aceluiași nivel de protecție a persoanei protejate pentru care s-a emis ordinul european de protecție, conform normelor interne ale statului de executare. Prin urmare, statul de executare nu trebuie să aplice măsuri care depășesc sistemul său național, ci să aleagă din cele stabilite de dreptul intern pe cele care sunt cel mai bine adaptate la măsura adoptată de statul emitent, în fiecare caz în parte, și în mod specific măsurile pe care le-ar fi adoptat conform legislației naționale într-un caz similar.

Articolul 9: Temeiuri de nerezunoaștere

Temeiurile de nerezunoaștere a unui ordin european de protecție sunt aceleași ca și cele pentru instrumentele UE de recunoaștere reciprocă, dar cu acele modificări necesare din cauza caracteristicilor specifice ale obiectivului de îndeplinit.

Articolul 10: Rolul statului emitent

Deoarece infractorul nu are reședința în statul de executare și ordinul european de protecție este un instrument de protecție a persoanelor care se mută în acel stat, statul de executare nu are jurisdicție pentru executarea pedepsei originale sau a măsurii care necesită protecția victimei; jurisdicția revine în continuare statului emitent. Prin urmare, ordinul european de protecție înseamnă doar că statul de executare aplică măsurile de protecție la care s-a făcut deja referire, cu consecințele stabilite de legislația statului de executare, dacă infractorul se deplasează pe teritoriul acestui stat și mai ales dacă infractorul încalcă ordinul.

Articolul 11: Temeiuri de revocare a recunoașterii unui ordin european de protecție

Ordinul european de protecție este revocat doar dacă persoana protejată a părăsit cu siguranță teritoriul statului de executare.

Articolul 12: Termenele

Sistemul ales este unul flexibil, dată fiind viteza cu care trebuie să se acționeze în anumite cazuri.

Articolul 13: Legislația aplicabilă în statul de executare

Pentru a îndepărta orice urmă de îndoială, este specificat că deciziile luate de autoritățile statului de executare vor fi reglementate de legislația națională a acestui stat.

Articolul 14: Obligațiile autorităților implicate

Acest articol se referă mai ales la informațiile care trebuie schimbate între autoritățile care intervin pentru executarea unui ordin european de protecție, îndeosebi atunci când măsura inițială de protecție este modificată, a expirat sau este revocată.

Articolele 15, 16, 17 și 18: Consultări între autoritățile competente; Regimul lingvistic; Costuri; Relația cu alte acorduri și înțelegeri

Aceste articole urmează aranjamentele stabilite în alte instrumente de recunoaștere reciprocă, cum ar fi Decizia-cadru a Consiliului 2008/947/JAI din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești și al deciziilor de probațiune în vederea supravegherii măsurilor de probațiune și a sancțiunilor alternative, Decizia-cadru 2009/829/JAI a Consiliului din 23 octombrie 2009 privind aplicarea, între statele membre ale Uniunii Europene, a principiului recunoașterii reciproce în materia deciziilor privind măsurile de supraveghere judiciară ca alternativă la arestarea preventivă și Decizia-cadru 2002/584/JAI din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre.

Articolele 19, 20 și 21: Punerea în aplicare; Reexaminarea; Intrarea în vigoare

Aceste dispoziții nu au un conținut diferit de cel al instrumentelor deja citate.

6. Principiul subsidiarității

În conformitate cu alineatele 1 și 3 din art. 5 al Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, precum și cu art. 69 din TFUE și Protocolul 2 privind aplicarea principiilor proporționalității și subsidiarității, obiectivele propunerii nu pot fi îndeplinite în mod suficient de către statele membre care acționează pe cont propriu, din următoarele motive:

- Nu există alt instrument suficient pentru a rezolva problema pe care își propune să o rezolve această propunere de directivă;
- Este clar că statele membre nu pot stabili norme proprii pentru aplicarea și valabilitatea propriilor măsuri de protecție a victimelor în alt stat membru;
- Obiectivul unei recunoașteri uniforme de către fiecare stat membru a eficienței măsurilor adoptate de alt stat membru poate fi atins doar printr-o acțiune comună, în acest caz sub forma unei directive, în conformitate cu TFUE.

Prin urmare, această propunere este conformă cu principiul subsidiarității, în măsura în care obiectivele acțiunii propuse nu pot fi îndeplinite în mod suficient de statele membre, dar pot fi mai bine îndeplinite prin această propunere de directivă la nivelul întregii Uniuni, având în vedere natura transnațională a problemei de rezolvat, adică extinderea efectelor măsurii de protecție a victimelor dincolo de teritoriul statului membru care a adoptat măsura, pe teritoriul altui stat membru.

7. Principiul proporționalității

În conformitate cu alineatele 1 și 4 din art. 5 al Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, precum și cu art. 69 din TFUE și Protocolul 2 privind aplicarea principiilor proporționalității și subsidiarității, această propunere de directivă respectă principiul proporționalității deoarece nu depășește minimul strict necesar pentru atingerea obiectivului său. În conformitate cu principiul proporționalității, această propunere de directivă nu implică armonizarea în statele membre a măsurilor la care se referă, deoarece armonizarea nu este necesară pentru a atinge obiectivul propunerii; în loc de armonizare, propunerea introduce un mecanism care să faciliteze extinderea protecției de care beneficiază o persoană într-un stat membru asupra altui stat membru, în care această persoană se deplasează, în conformitate cu legislația celui alt stat membru și respectând sistemul judiciar al acestui stat. Prin urmare,

această propunere respectă principiul proporționalității deoarece include doar acele dispoziții care sunt strict necesare pentru a-și atinge obiectivele și nu depășește minimul necesar pentru a atinge obiectivul stabilit în articolul 82(1) (d) din TFUE. Această propunere nu aduce atingere nici articolului 72 din TFUE, care prevede că „prezentul titlu (titlul V din TFUE, spațiul libertății, securității și justiției) nu aduce atingere exercitării responsabilităților care revin statelor membre pentru menținerea ordinii publice și pentru apărarea securității interne”.

8. Alegerea instrumentului

Instrumentul propus: directivă. Alte instrumente nu ar fi corespunzătoare.

Propunerea ia forma unei directive pe baza articolului 288 și articolului 296 din TFUE, coroborate cu articolul 82(1)(d) din TFUE, deoarece, pentru a atinge obiectivul dorit și ținând cont de principiile subsidiarității și proporționalității, statele membre vor fi obligate, în vederea rezultatului care trebuie îndeplinit, să adopte decizii pe teritoriul lor, de extindere a măsurii de protecție adoptate de alt stat membru, dar lăsând la latitudinea fiecărui stat să aleagă forma și metodele.

9. Implicații de natură bugetară

Această propunere de directivă nu are implicații pentru bugetul Comunității. Chestiunea implicațiilor de natură financiară va fi abordată într-un document separat. Totuși, trebuie să subliniem că această propunere de directivă nu va impune nici o cheltuială suplimentară semnificativă asupra bugetelor statelor membre, sau, după cum am menționat deja, asupra bugetului Uniunii Europene. Pe termen lung, cheltuielile pe care le-ar putea implica, legate în principal de traducerea ordinului european de protecție, vor reprezenta în multe cazuri economii, prin prevenirea comiterii altor infracțiuni împotriva victimei, acesta fiind obiectivul primordial al acestei propuneri.

10. Informații suplimentare

Adoptarea acestei propuneri nu va implica abrogarea sau modificarea instrumentelor juridice existente.

J. PROTECȚIA DATELOR CU CARACTER PERSONAL PRELUCRATE ÎN CADRUL JUDICIAR ÎN MATERIE PENALĂ

I. Obiective

Decizia-cadru 2008/977/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind protecția datelor cu caracter personal prelucrate în cadrul cooperării polițienești și judiciare în materie penală având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană, în special articolul 30, articolul 31 și articolul 34 alineatul (2) litera (b),

Articolul 30 al Tratatului Uniunii Europene stipulează faptul că acțiunea comună în domeniul cooperării polițienești va include cooperarea la nivel operațional între autoritățile competente incluzând poliția, autoritățile vamale sau alte servicii speciale de aplicare a legii din statele membre cu privire la prevenirea, descoperirea și investigarea infracțiunilor. Adicional, aceasta va include colectarea, depozitarea, prelucrarea analiza și schimbul de informații relevante incluzând informații deținute de servicii de aplicare a legii cu privire la rapoarte referitoare la tranzacții financiare suspecte în special prin intermediul Europol, care fac obiectul prevederilor corespunzătoare cu privire la protecția datelor personale. De asemenea, aceasta va include cooperarea și inițiativele comune referitoare la instruire, schimbul de cadre polițienești, folosirea de echipamente și cercetare criminalistică, precum și evaluarea comună a tehnicilor specifice de investigație legate de descoperirea unor forme grave de crimă organizată.

Consiliul va promova de asemenea cooperarea prin intermediul Europol și va susține Europol în ceea ce privește facilitarea și asistarea pregătirii, încurajării coordonării și executării acțiunilor specifice de investigație de către autoritățile competente ale statelor membre care includ acțiuni operative ale echipelor comune ce cuprind reprezentanți ai Europol; de asemenea, acesta va adopta măsuri pentru a permite Europol să solicite autorităților competente ale statelor membre să conducă și să coordoneze investigațiile acestora în cazuri specifice și să conceapă o expertiză specifică care să fie pusă la dispoziția statelor membre pentru a le asista în investigarea cazurilor de crimă organizată; va promova acordurile dintre autoritățile de urmărire judiciară și de investigație care sunt specializate în lupta împotriva crimei organizate în colaborare strânsă cu Europol.; va stabili o rețea de cercetare, documentare și statistică referitoare la infracțiunile transnaționale.

Articolul 31 al Tratatului Uniunii Europene stipulează faptul că acțiunea comună pe probleme de cooperare judiciară pe probleme penale va include următoarele: facilitarea și accelerarea cooperării între diferitele ministere competente și autorități judiciare sau cu competențe similare ale statelor membre incluzând, acolo unde este admisibil acest lucru, cooperarea cu Eurojust cu privire la procedurile și aplicarea soluțiilor; facilitarea extrădărilor dintre statele membre, asigurând compatibilitatea reglementărilor aplicabile în statele membre în vederea necesității de a îmbunătăți o astfel de cooperare; prevenirea conflictelor pe probleme de jurisdicție; adoptarea progresivă a măsurilor ce stabilesc reglementările minime legate de elementele constitutive ale faptelor penale și de pedepse în domeniul crimei organizate, a terorismului și a traficului ilicit de droguri. Adicional, Consiliul va încuraja cooperarea cu Eurojust prin următoarele acțiuni: susținerea Eurojust în vederea facilitării coordonării corespunzătoare dintre autoritățile de urmărire judiciară ale statelor membre; promovarea mijloacelor de asistență ale Eurojust în vederea investigațiilor penale în cazurile infracțiunilor transnaționale grave cu precădere în cazul crimei organizate, luând în considerare cu

precădere analizele efectuate de Europol; facilitarea cooperării strânse dintre Eurojust și Rețeaua Judiciară Europeană în special pentru a facilita executarea comisiilor rogatorii și aplicarea cererilor de extrădare. Articolul 34 paragraf 2 b stipulează faptul că Consiliul va lua măsuri și va promova cooperarea folosind forma și procedurile corespunzătoare și va activa în nume propriu contribuind la realizarea obiectivelor Uniunii. În vederea acestui lucru, activând în mod unanim la inițiativa oricărui stat membru sau al Comisiei, Consiliul poate adopta decizii-cadru în vederea apropiierii legilor și reglementărilor statelor membre. Deciziile-cadru vor avea caracter obligatoriu pentru statele membre în vederea rezultatului ce trebuie să fie obținut, lăsând însă la alegerea autorităților naționale forma și metodele de aplicare. Acestea nu vor avea efect direct.

Prevederile menționate anterior implică necesitatea de a prelucra informațiile relevante care pot constitui obiectul prevederilor corespunzătoare cu privire la protecția datelor cu caracter personal. Cooperarea în plan polițienesc și judiciar pe probleme penale referitoare la eficiența sa, precum și la legitimitatea și respectarea drepturilor fundamentale, cu precădere dreptul la viață privată și protecția datelor cu caracter personal se va îmbunătăți.

Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și cea a Consiliului din 24 octombrie 1995 cu privire la protecția indivizilor și referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal precum și libera circulație a unor astfel de date nu se vor aplica prelucrării datelor cu caracter personal în cursul unei activități care nu face obiectul dreptului comunitar, precum cele stipulate în titlul VI al Tratatului Uniunii Europene (Prevederi cu privire la cooperarea polițienească și judiciară pe probleme penale) nici în cazul operațiilor de prelucrare a informațiilor cu privire la siguranța publică, apărare, siguranța de stat sau alte activități ale statului în aria dreptului penal. Astfel, decizia-cadru se aplică numai datelor colectate sau prelucrate de autoritățile competente cu scopul prevenirii, investigării și descoperirii sau urmăririi judiciare a infracțiunilor sau executarea pedepselor penale. Obiectul deciziei-cadru se limitează la prelucrarea datelor cu caracter personal ce se transmit sau sunt disponibile între statele membre.

În ceea ce privește prelucrarea datelor la nivel național, decizia-cadru nu împiedică statele membre să ia măsuri de siguranță în vederea protecției datelor cu caracter personal mai stricte decât cele impuse în prezența deciziei-cadru. Decizia-cadru nu trebuie să se aplice în cazul datelor cu caracter personal pe care un stat membru le-a obținut în cadrul obiectului deciziei-cadru și care au provenit din statul membru respectiv.

Asigurarea unui nivel ridicat de protecție a datelor cu caracter personal ale indivizilor necesită prevederi comune pentru a determina caracterul legal și calitatea datelor prelucrate de către autorități competente în alt stat membru. Pe de altă parte, este necesar să se definească drepturile obiectului datelor pentru a asigura protecția datelor cu caracter personal fără a pune în pericol interesele investigațiilor penale. Astfel stabilirea autorităților de monitorizare în cadrul statelor membre ce își exercită funcțiile complet independent reprezintă o componentă esențială a protecției datelor personale prelucrate în cadrul cooperării polițienești și judiciare dintre statele membre. Adicional, este important să se rețină faptul că decizia-cadru respectă drepturile fundamentale și ia în considerare principiile recunoscute cu precădere de Carta Drepturilor Fundamentale ale Uniunii Europene. Decizia-cadru intenționează să asigure respectarea integrală a drepturilor la viață privată și protecția datelor cu caracter personal așa cum sunt prezentate în articolele 7 și 8 ale Cartei.

Desigur, statele membre dispun deja de prevederi în legislațiile naționale ale acestora care protejează datele cu caracter personal ale cetățenilor lor. România are Legea nr. 677 din 21 noiembrie 2001 cu privire la protecția persoanelor referitor la prelucrarea datelor cu caracter

personal și libera circulație a acestor date. De exemplu, Austria are Legea federală cu privire la protecția datelor cu caracter personal, iar Germania Legea federală cu privire la protecția datelor.

II. Obiectivul și domeniul de aplicare (articolul 1)

Obiectivul prezentei decizii-cadru îl constituie asigurarea unui înalt nivel de protecție a drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor fizice și în special a dreptului acestora la o viață privată, în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal în cadrul cooperării polițienești și judiciare în materie penală, prevăzute la titlul VI din Tratatul privind Uniunea Europeană, cu garantarea, în același timp, a unui înalt nivel de securitate publică. În conformitate cu prezenta decizie-cadru, statele membre protejează drepturile și libertățile fundamentale ale persoanelor fizice, și în special dreptul acestora la o viață privată în cazul în care, în scopul prevenirii, al cercetării, al descoperirii sau al urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor, datele cu caracter personal:

- a. sunt sau au fost transmise sau puse la dispoziție între statele membre;
- b. sunt sau au fost transmise sau puse la dispoziția autorităților sau a sistemelor informatice instituite în temeiul titlului VI din Tratatul privind Uniunea Europeană, de către statele membre; sau
- c. sunt sau au fost transmise sau puse la dispoziția autorităților competente din statele membre de către autoritățile sau a sistemelor informatice instituite în baza Tratatului privind Uniunea Europeană sau a Tratatului de instituire a Comunității Europene.

Prezenta decizie-cadru se aplică în cazul prelucrării, prin mijloace integral sau parțial automatizate, a datelor cu caracter personal, precum în cazul prelucrării cu alte mijloace decât cele automatizate a datelor cu caracter personal care fac parte dintr-un sistem de evidență sau sunt destinate să facă parte dintr-un sistem de evidență.

Aceasta nu aduce atingere intereselor naționale fundamentale în materie de securitate și nici activităților specifice ale serviciilor de informații în domeniul siguranței naționale și nu împiedică statele membre să asigure, pentru protecția datelor cu caracter personal colectate sau prelucrate la nivel național, măsuri de garantare la un nivel mai ridicat decât cel prevăzut prin prezenta decizie-cadru.

În conformitate cu articole 7 și 8 ale Cartei Drepturilor Fundamentale ale Uniunii Europene, Austria de exemplu a reglementat articolul 1 al Legii federale cu privire la protecția datelor cu caracter personal care este o prevedere constituțională conform căreia toate persoanele au dreptul la secretizarea datelor personale privitoare la propria persoană și cu precădere la viața sa privată și de familie atât timp cât persoana respectivă are un interes pentru a-și dori o asemenea protecție. Un astfel de interes este împiedicat atunci când datele nu pot face obiectul dreptului la secretizare ca urmare a disponibilității lor generale sau nu pot fi urmărite spre a descoperi persoana vizată. Atât timp cât datele nu sunt utilizate în interesul vital al persoanei vizate sau cu consimțământul acesteia, restricțiile la dreptul la confidențialitate sunt permise numai pentru a salvagarda interesele legitime ale altor persoane, și anume, în cazul unei intervenții din partea unei autorități publice, restricția va fi permisă numai în baza legilor necesare pentru motivele invocate la art. 8 paragraf 3 ale Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Chiar și în cazul restricțiilor admise intervenții asupra dreptului fundamental se va efectua folosind numai metodele cele mai puțin invazive dintre cele eficiente. Toate persoanele vor

avea dreptul, atât timp cât datele sale personale sunt prelucrate automatizat sau manual de exemplu în sisteme de arhivare fără prelucrare automatizată conform legii, de a obține informații cu privire la cine prelucrează datele și ce date referitoare la persoana respectivă, de unde provin acestea, în ce scop sunt utilizate, precum și cui sunt transmise, precum și dreptul de rectificare a datelor incorecte și dreptul de a șterge datele prelucrate ilegal. Dreptul fundamental la protecția datelor cu excepția dreptului la informare va fi evaluat în fața instanțelor civile cu organizații care sunt stabilite conform dreptului civil atât cât acestea nu activează în domeniul executării legislației. În toate celelalte cazuri Comisia pentru Protecția Datelor va avea competența de a lua o decizie, cu excepția cazurilor care vizează Parlamentul sau o soluție judiciară.

De asemenea, prevederile din legislația română și germană sunt similare cu privire la obiectivul și obiectul deciziei-cadru. În legislația românească este reglementat faptul că scopul legii este de a garanta și proteja drepturile și libertățile fundamentale ale individului, cu precădere dreptul la viața personală, de familie și sfera privată, în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și că prezenta lege se aplică la prelucrarea datelor cu caracter personal integral sau parțial, prin mijloace automatizate, precum ale procesării, precum și prin alte mijloace altele decât cele automatizate care fac parte sau au rolul unui sistem de arhivare a datelor personale. Legea germană stipulează faptul că obiectivul legii este acela de a proteja indivizii împotriva încălcării dreptului acestora la viața privată ca urmare a prelucrării datelor lor personale și că această lege se va aplica privind colectarea, prelucrarea și folosirea datelor cu caracter personal de către instituții publice la nivel federal, instituții publice la nivel de land unde protecția datelor nu este acoperită de legislația landului și unde landurile aplică legea federală sau activează ca organe judiciare, nefiind implicate chestiuni administrative și organe private care colectează date în vederea folosirii sistemelor de prelucrare a datelor, folosesc astfel de sisteme pentru a prelucra sau folosi date, colectează date din sau în sisteme neautomatizate de arhivare, folosesc aceste sisteme pentru a prelucra sau folosi date, cu excepția cazurilor în care datele sunt colectate, prelucrate și folosite numai pentru activități personale sau casnice.

Exemplu:

„A” acuză încălcarea dreptului la viață intimă. Poliția a prelevat datele biometrice (amprente, fotografii) în cursul unei proceduri preliminare, deși „A” susține că nu era necesar să se facă acest lucru și că condițiile legale nu au fost respectate.

„A” a fost suspectat de a fi consumator de droguri de mulți ani. Acest lucru este un indiciu că obișnuia să consume droguri regulat. Faptul că avea de asemenea acces liber la cannabis pentru persoane tinere (incluzând propria sa persoană) a arătat că nu este interesat de valorile protejate legal din legea drogurilor. Acest lucru justifică tratamentul mai sus menționat al poliției.

III. Definiții (articolul 2)

În temeiul prezentei decizii-cadru:

- a. „date cu caracter personal” înseamnă orice informații privind o persoană fizică identificată sau identificabilă ("persoana vizată"); o persoană identificabilă este o persoană care poate fi identificată, direct sau indirect, în special prin referire la un cod

numeric personal sau la unul sau mai multe elemente specifice, proprii identității sale fizice, fiziologice, psihice, economice, culturale sau sociale;

- b. „prelucrarea datelor cu caracter personal” și „prelucrare” înseamnă orice operațiune sau set de operațiuni efectuate asupra datelor cu caracter personal, cu sau fără utilizarea de mijloace automatizate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, adaptarea sau modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, dezvăluirea prin transmitere, diseminare sau prin punerea la dispoziție în orice alt mod, alăturarea ori combinarea, blocarea, ștergerea sau distrugerea;
- c. „blocare” înseamnă marcarea unor date cu caracter personal stocate în scopul limitării prelucrării pe viitor;
- d. „sistem de evidență a datelor cu caracter personal” și „sistem de evidență” înseamnă orice serie structurată de date cu caracter personal accesibile conform unor criterii specifice, fie ele centralizate, descentralizate sau repartizate după criterii funcționale sau geografice;
- e. „operator de prelucrare” înseamnă orice organism care prelucrează date cu caracter personal în numele inspectorului;
- f. „destinatar” înseamnă orice organism căruia îi sunt comunicate date;
- g. „consimțământul persoanei vizate” înseamnă orice manifestare de voință, liberă, specifică și informată prin care persoana vizată acceptă să fie prelucrate datele cu caracter personal care o privesc;
- h. „autorități competente” înseamnă agențiile sau organismele instituite în temeiul unor acte juridice adoptate de Consiliu, în conformitate cu titlul VI din Tratatul privind Uniunea Europeană, precum și autoritățile polițienești, vamale, judiciare și alte autorități competente din statele membre care sunt autorizate în cadrul legislației naționale să prelucreze date cu caracter personal, în temeiul prezentei decizii-cadru;
- i. „inspector” înseamnă persoana fizică sau juridică, autoritatea publică, agenția sau oricare alt organism care individual sau în comun cu alte organisme stabilește scopurile și modalitățile prelucrării datelor cu caracter personal;
- j. „atribuirea de referințe” înseamnă marcarea datelor cu caracter personal stocate, fără a avea ca scop limitarea prelucrării lor ulterioare;
- k. prin „transformarea în date anonime” se înțelege modificarea datelor cu caracter personal, astfel încât detaliile privind circumstanțele personale sau materiale să nu mai permită atribuirea acestora unei persoane fizice identificate sau identificabile sau să permită atribuirea doar în condițiile unei investiții disproporționate de timp, costuri și forță de muncă.

IV. Principii de legalitate, proporționalitate și scop (articolul 3)

Datele cu caracter personal pot fi colectate de autoritățile competente numai în scopuri specifice, explicate și legitime în cadrul sarcinilor lor și pot fi prelucrate doar în scopurile pentru care au fost colectate. Prelucrarea datelor trebuie să fie legală și adecvată, relevantă și să nu fie excesivă în raport cu scopurile pentru care au fost colectate.

Astfel datele vor fi folosite corect și legal. Acestea vor fi utilizate atât timp cât acestea sunt esențiale pentru obiectivul folosirii datelor, și nu excesive cantitativ față de necesarul atingerii obiectivului. Adicional acestea vor fi utilizate astfel încât rezultatele să fie corecte din punct

de vedere factic cu privire la obiectivul folosirii. Datele trebuie să fie actualizate atunci când acest lucru este necesar și păstrate într-o formă care permite identificarea persoanelor vizate dacă acest lucru este necesar în vederea atingerii obiectivului pentru care aceste date au fost colectate.

Prelucrarea suplimentară pentru un alt scop este permisă în măsura în care este compatibilă cu scopul în care au fost colectate datele, autoritățile competente sunt autorizate să prelucreze astfel de date în acest alt scop, în conformitate cu dispozițiile legale aplicabile prelucrarea este necesară și proporțională în raport cu acest alt scop.

Autoritățile competente pot, de asemenea, să prelucreze suplimentar datele cu caracter personal transmise, în scopuri de cercetare istorică, statistice sau de cercetare științifică, sub rezerva furnizării de către statele membre a unor garanții corespunzătoare, cum ar fi cele privind transformarea în date anonime. Prevederile relevante din Austria privind prelucrarea suplimentară a datelor personale în scopuri istorice, statistice sau științifice sunt articolele 46 și 47 din Legea federală cu privire la protecția datelor cu caracter personal. Articolul 46 stipulează faptul că în cazul proiectelor de cercetare de natură științifică sau statistică al căror obiectiv nu este acela de a obține rezultate referitoare la persoane vizate specifice, inspectorul va avea dreptul să utilizeze datele care sunt accesibile în mod public, pe care acesta le-a colectat pentru alte proiecte de cercetare sau care au un caracter personal indirect pentru inspector. Alte date vor fi utilizate în următoarele condiții: În cazul utilizării datelor în scopuri de cercetare științifică sau statistică, acestea nu vor cădea sub incidența celor de mai sus; datele care nu sunt accesibile în mod public vor fi utilizate numai în conformitate cu prevederile legale, cu acordul persoanei vizate sau cu acordul Comisiei pentru Protecția Datelor. O autorizație din partea Comisiei pentru Protecția Datelor în vederea utilizării datelor în scopuri de cercetare științifică sau statistică va fi acordată dacă este imposibil să se obțină acordul persoanei vizate pentru că aceasta nu poate fi contactată sau efortul în acest sens ar fi nerezonabil și există un interes public pentru utilizarea datelor pentru care este solicitată o autorizație, iar aptitudinile profesionale ale solicitantului au fost demonstrate. În cazul în care se transmit date importante, trebuie să existe un mare interes public pentru cercetare; adițional trebuie să existe siguranța că odată ajunse la destinație datele vor fi utilizate numai de acele persoane care sunt obligate prin lege la confidențialitate și care au credibilitate în acest sens. Comisia pentru protecția datelor poate emite o autorizație care este supusă termenelor și condițiilor necesare pentru apărarea intereselor persoanelor vizate ce necesită protecție, în special în ceea ce privește datele cu un mare grad de importanță. Restricțiile legale cu privire la dreptul de utilizare a datelor pentru alte motive, cu precădere drepturi de autor, nu vor fi afectate. Chiar și în acele cazuri în care utilizarea datelor într-o formă care permite identificarea persoanelor vizate este legală în scopuri de cercetare științifică sau statistică, datele vor fi codate imediat astfel încât persoanele vizate să nu mai poată fi identificate dacă anumite faze ale proiectului științific sau statistic pot fi efectuate numai pe baza unor date personale indirecte. Cu excepția cazului în care există alte prevederi, datele prezentate într-un format care permite identificarea persoanelor vizate vor deveni neidentificabile imediat ce nu mai este necesar ca acestea să fie identificabile pentru proiectul științific și statistic. Articolul 47 reglementează că, în cazul în care nu există alte prevederi legale, transmiterea adreselor a unui anumit grup de persoane vizate pentru a fi informate sau intervievate va necesita acordul persoanelor vizate. Dacă este improbabil să existe o încălcare a intereselor persoanei vizate privind confidențialitatea, având în vedere criteriile de selectare pentru categoria persoanelor vizate și obiectul informațiilor sau interviurilor, nu va fi necesar un acord dacă se vor folosi datele aceluiași inspector sau, în cazul intenției de transfer al datelor privind adrese către terți, există un interes public adițional privind informațiile sau interviuarea persoanei vizate,

acesta primind informațiile corespunzătoare pentru cauza și conținutul transferului și necontestând acest lucru într-un termen rezonabil. În cazul în care nu sunt îndeplinite condițiile respective iar obținerea acordului persoanelor vizate ar necesita un efort excepțional, transferul adreselor se va permite având un aviz din partea Comisiei de Protecție a Datelor, în cazul în care transferul către terți se va efectua în scopul informării sau interviuării ca urmare a unui interes important în ceea ce privește persoana vizată însăși, există un mare interes public legat de informații sau interviuri sau pentru un interviu al persoanelor vizate pentru cercetări științifice sau statistice. Comisia de protecție a datelor va acorda autorizația pentru transmitere dacă inspectorul a demonstrat în mod satisfăcător că una dintre cerințele menționate anterior se aplică și nu există interese contradictorii din partea persoanelor vizate care pot fi obstacole în calea transmiterii. Comisia pentru protecția datelor poate emite o autorizație care se supune termenelor și condițiilor necesare pentru apărarea intereselor persoanelor vizate ce necesită protecție, în special în ceea ce privește datele cu un mare grad de importanță ca fiind un criteriu de selecție. Datele transmise referitoare la adresă vor fi utilizate numai în vederea scopului autorizat și vor fi șterse imediat ce acestea nu mai sunt necesare pentru informații sau interviuri.

Prevederea relevantă în Germania pentru prelucrare suplimentară a datelor personale pentru scopuri statistice sau științifice este articolul 40 al legii germane. Se stipulează faptul că datele personale colectate sau arhivate pentru proiecte de cercetare științifică pot fi prelucrate sau utilizate numai în aceste scopuri. Datele personale vor fi ținute sub anonimat imediat ce scopul cercetării permite acest lucru. Până în acel moment caracteristicile ce facilitează atribuirea de informații cu privire la circumstanțele personale și materiale legate de o persoană identificabilă vor fi păstrate separat. Acestea se pot combina cu informația numai în măsura în care scopul cercetării necesită acest lucru. Organele care coordonează cercetarea pot publica date personale numai dacă persoana vizată și-a dat consimțământul iar acest lucru este esențial în prezentarea rezultatelor cercetării cu privire la evenimente ale istoriei contemporane.

Desigur, legislația românească are reglementări generale cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal. Articolul 4 al legislației române stipulează faptul că datele cu caracter personal destinate a face obiectul prelucrării trebuie să fie prelucrate cu bună-credință și în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare; colectate în scopuri determinate, explicate și legitime; prelucrarea ulterioară a datelor cu caracter personal în scopuri statistice, de cercetare istorică sau științifică nu va fi considerată incompatibilă cu scopul colectării dacă se efectuează cu respectarea dispozițiilor prezentei legi, inclusiv a celor care privesc efectuarea notificării către autoritatea de supraveghere, precum și cu respectarea garanțiilor privind prelucrarea datelor cu caracter personal, prevăzute de normele care reglementează activitatea statistică ori cercetarea istorică sau științifică; adecvate, pertinente și neexcesive prin raportare la scopul în care sunt colectate și ulterior prelucrate; exacte și, dacă este cazul, actualizate; în acest scop se vor lua măsurile necesare pentru ca datele inexacte sau incomplete din punctul de vedere al scopului pentru care sunt colectate și pentru care vor fi ulterior prelucrate, să fie șterse sau rectificate; stocate într-o formă care să permită identificarea persoanelor vizate strict pe durata necesară realizării scopurilor în care datele sunt colectate și în care vor fi ulterior prelucrate; stocarea datelor pe o durată mai mare decât cea menționată, în scopuri statistice, de cercetare istorică sau științifică, se va face cu respectarea garanțiilor privind prelucrarea datelor cu caracter personal, prevăzute în normele care reglementează aceste domenii, și numai pentru perioada necesară realizării acestor scopuri. Inspectorii de date au obligația de a respecta prevederile menționate anterior și de a asigura aplicarea acestor prevederi de către persoana responsabilă cu prelucrarea datelor.

Exemplu:

Așa-numitul oficiu de poliție federală a solicitat în scopul unui anumit studiu un sistem de accesare a computerelor la scală națională, denumit PAD: (acesta este un sistem unde poliția înregistrează datele personale ale persoanelor suspecte). Scopul era ca evaluarea cantitativă a activității polițienești în zonă să ajute la predicția criminogenă.

Prelucrarea datelor a fost permisă numai pentru efectuarea unei cercetări în cadrul unei evaluări ne-personale, științifice și statistice, datele putând fi determinate fără a exista referințe personale.

V. Rectificarea, ștergerea și blocarea (articolul 4)

Datele cu caracter personal se rectifică dacă nu sunt exacte și, în cazul în care este posibil și necesar, se completează și se actualizează. Datele cu caracter personal se șterg sau se trec în anonimat atunci când nu mai sunt necesare în scopurile în care au fost colectate în mod legal sau sunt, în mod legal, prelucrate suplimentar. Prezenta dispoziție nu afectează arhivarea acelor date într-un set separat de date pentru o perioadă de timp corespunzătoare, în conformitate cu dreptul intern. În loc să fie șterse, datele cu caracter personal se blochează atunci când există motive întemeiate să se considere că ștergerea lor ar putea afecta interesele legitime ale persoanei vizate. Datele blocate se prelucrează doar în scopul care a împiedicat ștergerea lor. În cazul în care datele cu caracter personal sunt conținute într-o hotărâre judecătorească sau într-un cazier judiciar referitor la emiterea unei hotărâri judecătorești, rectificarea, ștergerea sau blocarea sunt efectuate în conformitate cu reglementările naționale privind procedurile judiciare.

Legea germană stipulează faptul că datele cu caracter personal vor fi rectificate dacă acestea nu sunt corespunzătoare. În cazul în care datele cu caracter personal care nu au fost prelucrate în mod automatizat și nici nu au fost arhivate în sisteme de arhivare neautomatizate sunt considerate a fi necorespunzătoare sau dacă persoana vizată pune la îndoială acest lucru, va exista un proces de documentare corespunzător. Datele cu caracter personal în formă automatizată sau înregistrate în sisteme de arhivare neautomatizate vor fi șterse dacă acestea au fost înregistrate ilegal sau dacă inspectorul nu mai are nevoie de acestea pentru a-și duce la îndeplinire sarcinile pentru care este răspunzător. În loc să fie șterse, datele vor fi blocate dacă ștergerea acestora ar încălca perioadele de retenție stabilite prin lege sau contract și dacă există motive să se creadă că ștergerea ar avea un efect contrar intereselor legitime ale persoanelor vizate, dacă aceasta ar fi imposibilă sau ar implica un efort disproporționat ca urmare a cauzei speciale de înregistrare: Adicional datele cu caracter personal prelucrate într-o formă automatizată sau înregistrate într-un format neautomatizat de arhivare vor fi blocate dacă persoana vizată contrazice acuratețea lor iar acuratețea sau inacuratețea acestora nu poate fi verificată. Datele cu caracter personal nu vor putea fi colectate, prelucrate sau folosite pentru prelucrare într-un format automatizat sau în sisteme de arhivare neautomatizate dacă persoana vizată ridică obiecții cu privire la inspector iar examinarea indică faptul că interesele legitime ale persoanei vizate ca urmare a situației sale speciale contravin intereselor inspectorului cu privire la această colectare, prelucrare sau utilizare. Prima propoziție nu se va aplica în cazul în care colectarea, prelucrarea sau folosirea este solicitată de lege. Datele cu caracter personal care nu sunt nici prelucrate într-un format automatizat sau în sisteme de arhivare neautomatizate vor fi blocate dacă autoritățile descoperă într-un caz particular că în lipsa blocării, interesele legitime ale persoanei vizate ar fi afectate iar datele nu mai sunt

necesare autorității pentru a îndeplini sarcinile sale. Datele blocate pot fi transferate sau utilizate fără consimțământul persoanei vizate numai dacă acest lucru este vital pentru scopurile științifice, pentru a furniza dovezi necesare sau din orice alte motive ce contravin interesului inspectorului sau al unei terțe părți iar transferul sau folosirea datelor în acest scop ar fi permis dacă datele respective nu ar fi blocate. Organele cărora se transmit aceste date pentru înregistrare vor fi informate cu privire la rectificarea unor date necorespunzătoare, blocarea datelor disputate și ștergerea sau blocarea ca urmare a unei înregistrări ilegale dacă acest lucru nu implică un efort disproporționat și nu intră în conflict cu interesele legitime ale persoanei vizate.

Exemplu:

„A” reclamă o încălcare a dreptului de ștergere a datelor. Acesta a fost suspectat de comerț cu materiale pornografice și astfel au avut loc audieri preliminare. Acesta a fost audiat ca suspect, însă audierile au fost suspendate de procuror. Datele prelucrate prin intermediul acestei proceduri (nu a existat o coală de hârtie, ci una în formă electronică) nu ar mai fi fost necesar și ar fi trebuit să fie șters.

De asemenea, procedurile care au fost suspendate se pot relua ca urmare a dreptului penal. Deja este necesară o documentație a audierilor anterioare, astfel încât datele lui „A” nu au fost șterse.

Informații suplimentare: Codul de procedură penală în Austria stipulează că în cazul unei proceduri suspendate datele personale trebuie să fie șterse în cazul în care, datorită personalității celui vizat sau altor circumstanțe, nu există aprehensiunea că persoana respectivă ar putea comite o infracțiune gravă.

VI. Stabilirea de termene pentru ștergere și revizuire (articolul 5)

Se vor stabili termene corespunzătoare pentru ștergerea datelor cu caracter personal sau pentru o revizuire periodică a necesității de stocare a datelor. Respectarea acestor termene este asigurată prin instituirea unor măsuri procedurale.

VII. Prelucrarea unor categorii speciale de date (articolul 6)

Prelucrarea datelor cu caracter personal care dezvăluie originea rasială sau etnică, opiniile politice, confesiunea religioasă sau convingerile filozofice sau apartenența la sindicate și prelucrarea datelor privind sănătatea sau viața sexuală este permisă numai în cazul în care este strict necesară și când legislația națională prevede garanții corespunzătoare. Legea federală din Austria cu privire la protecția datelor cu caracter personal stipulează că utilizarea unor astfel de date nu încalcă interesele de confidențialitate numai dacă în mod exclusiv persoana vizată a publicat ea însăși datele respective, datele sunt folosite indirect sau obligația sau autorizația de a folosi datele este stipulată de lege, în cazul în care aceste date sunt de interes public sau inspectorul sectorului public folosește aceste date pentru a-și îndeplini obligațiile în vederea asistării autorităților, sunt utilizate numai acele date care vizează exercitarea unei funcții publice de către persoana vizată sau pentru care persoana vizată și-a exprimat clar consimțământul, acesta putând fi revocat oricând. Această revocare poate face utilizarea ulterioară a acestor date ilegală; un alt caz este atunci când prelucrarea și transmiterea acestor date este de interes vital pentru persoana vizată, iar acordul acesteia nu poate fi obținut în timp util, este în interesul vital al unei terțe părți sau folosirea acestora este necesară pentru stabilirea, exercitarea sau apărarea drepturilor legale ale inspectorului în fața unei autorități

publice, datele fiind colectate legitim în scopuri private sau pentru cercetări științifice sau statistice, în vederea informării sau interviului persoanei vizate. Acestea pot fi utilizate și în caz de catastrofe sau când utilizarea acestora este necesară în conformitate cu drepturile și obligațiile inspectorului în domeniul legii angajării și a reglementărilor serviciilor civile, fiind legitime conform prevederilor legale specifice; drepturile agenților de muncă cu privire la folosirea acestor date rămân neafectate; același lucru se aplică și în cazul datelor folosite pentru medicina profilactică, diagnostice medicale, acordarea de asigurări medicale, tratament sau managementul serviciilor de asigurări medicale folosirea acestor date fiind efectuată de personal medical sau alte persoane care se supun regulilor de confidențialitate. De asemenea, și organizațiile non-profit ce au un scop politic, filozofic, religios sau sindical prelucrează datele ce dezvăluie opinia politică, crezurile filozofice ale persoanelor fizice în decursul desfășurării activităților lor legitime, atât timp cât acestea sunt date ale membrilor, sponsorilor sau ale altor persoane care arată în mod regulat interes în atingerea obiectivelor organizației; aceste date nu vor fi dezvăluite terților fără consimțământul persoanelor vizate decât în cazul în care există alte prevederi legale.

Legea românească reglementează faptul că prelucrarea datelor cu caracter personal referitoare la originea etnică sau rasială, crezuri politice sau filozofice sau altele de natură similară, apartenența la un sindicat, precum și datele personale cu privire la starea de sănătate și viața sexuală sunt interzise. Prevederile menționate nu se aplică în următoarele situații: atunci când persoana vizată și-a dat în mod expres consimțământul în vederea prelucrării unor astfel de date; atunci când prelucrarea este necesară pentru a îndeplini obligațiile sau drepturile specifice ale inspectorului în domeniul legii muncii în conformitate cu garanțiile legale; o posibilă dezvăluire către terți a datelor prelucrate poate avea loc numai dacă inspectorului de date i se solicită legal acest lucru, sau dacă persoana vizată și-a dat în mod expres consimțământul privind această dezvăluire; atunci când prelucrarea este necesară pentru a proteja viața, integritatea fizică, sănătatea persoanei vizate sau pe cea a unei persoane care din punct de vedere legal sau fizic nu își poate exprima consimțământul; procesul de prelucrare este efectuat ca fiind parte a activităților legitime ale unei fundații, asociații sau a unei alte organizații non-profit cu un profil politic, filozofic, religios sau sindical, în cazul în care persoana vizată este membră a respectivei organizații sau are contacte în mod regulat cu aceasta în ceea ce privește profilul său de activitate, în condițiile în care datele nu vor fi dezvăluite unui terț fără acordul persoanei vizate; atunci când procesul de prelucrare se referă la datele făcute publice în mod expres și clar de către persoana vizată; procesul de prelucrare este necesar pentru a evalua, exercita sau apăra un drept în instanță; atunci când procesul de prelucrare este necesar pentru îngrijirea medicală profilactică, pentru stabilirea unui diagnostic medical, pentru acordarea de îngrijiri sau tratamente medicale, sau în vederea administrării serviciilor de sănătate care sunt în interesul persoanei vizate, cu condiția ca aceste date să fie prelucrate de personal medical, sau personal care se supune reglementărilor privind secretele profesionale aflându-se sub monitorizarea personalului medical sau sub supravegherea unei persoane similare obligată să respecte reglementările privind confidențialitatea; dacă există o prevedere legală specifică, cu privire la protejarea unui interes public important, cu condiția ca prelucrarea să se efectueze respectând drepturile persoanei vizate și alte garanții legale stipulate de prezenta lege. Prezentele prevederi nu încalcă textele de lege care guvernează obligația autorității publice de a respecta și proteja viața intimă, pe cea de familie și privată. Autoritatea de monitorizare poate decide, în baza unor motive întemeiate, interzicerea prelucrării datelor categoriilor menționate anterior chiar dacă persoana vizată și-a dat acordul în scris și neechivoc în acest sens, iar acesta nu a fost retras, cu condiția ca interdicția să nu fie eliminată de unul din cazurile menționate mai sus. Prelucrarea datelor personale cu privire la infracțiuni comise de persoana vizată sau cu privire

la condamnări penale, măsuri de securitate sau administrative, sancțiuni contravenționale aplicate persoanei vizate poate fi efectuată numai sub inspecția autorităților publice în limitele lor jurisdicționale și conform condițiilor stabilite de prevederile specifice în domeniul legal. Autoritatea de control poate stabili alte cazuri în care prelucrarea datelor se poate efectua numai cu condiția ca asigurările corespunzătoare să fie date pentru a respecta drepturile persoanei vizate. Sub controlul unei autorități publice se poate ține un raport al condamnărilor penale, în limitele atribuțiilor sale stipulate de lege.

Exemplu:

„A” reclamă faptul că „B” a încălcat dreptul său la viață intimă prin publicarea datelor cu caracter personal menționând datele cazului său, vârsta, numele, strada unde locuiește într-un ziar. Astfel vecinii au putut observa că acesta făcea obiectul unei anumite anchete polițienești ca urmare a suspiciunii de practicare pe ascuns a prostituției.

Ca urmare a faptului că „A” este proprietara paginii de internet unde își face reclamă propriei persoane și profesiei sale de prostituată, menționând numele, adresa și având chiar și o fotografie afișată, nu este necesar să se protejeze dreptul său la viață intimă în acest caz concret.

VIII. Deciziile individuale bazate pe prelucrarea automatizată (articolul 7)

Deciziile care produc un efect juridic advers asupra persoanei vizate sau care o afectează în mod semnificativ și care sunt bazate exclusiv pe prelucrarea automatizată a datelor în scopul evaluării anumitor aspecte cu caracter personal referitoare la persoana vizată sunt permise numai dacă sunt permise de legislația care stabilește și măsuri pentru protecția persoanei vizate.

IX. Verificarea calității datelor transmise sau puse la dispoziție (articolul 8)

Autoritățile competente iau toate măsurile rezonabile pentru a se asigura că datele cu caracter personal care sunt inexacte, incomplete sau perimate nu sunt transmise sau puse la dispoziție. În acest scop, autoritățile competente verifică, în măsura în care este posibil, calitatea datelor cu caracter personal înainte ca acestea să fie transmise sau puse la dispoziție. În măsura în care acest lucru este posibil, în cadrul tuturor transmițerilor de date, se adaugă informații disponibile care să permită statului membru destinatar să evalueze gradul de exactitate, caracterul integral, gradul de actualitate și fiabilitate. În cazul transmițerii de date cu caracter personal care nu au fost solicitate, autoritatea destinatară verifică de îndată dacă datele respective sunt necesare în scopul în care au fost transmise. În cazul în care se constată transmiterea unor date inexacte sau transmiterea unor date în mod ilegal, acest lucru trebuie comunicat de îndată destinatarului. Datele trebuie să fie rectificate, șterse sau blocate fără întârziere în conformitate cu articolul 4.

X. Termenele (articolul 9)

După transmiterea sau la punerea la dispoziție a datelor, autoritatea care transmite datele poate să indice termenele pentru reținerea datelor, în conformitate cu legislația națională și cu articolele 4 și 5, iar după expirarea termenelor respective, destinatarul are obligația de a șterge

sau de a bloca datele sau să verifice dacă acestea mai sunt sau nu necesare. Această obligație nu se aplică dacă, la expirarea acestor termene, sunt necesare pentru o cercetare aflată în curs, urmărirea penală a infracțiunilor sau executarea pedepselor. În cazul în care autoritatea care transmite datele nu a indicat un termen în conformitate cu alineatul (1), se aplică termenele menționate la articolele 4 și 5 pentru reținerea datelor furnizate în conformitate cu legislația națională a statului membru destinat.

XI. Luarea în evidență și documentarea (articolul 10)

Orice transmitere de date cu caracter personal se ia în evidență sau se documentează pentru verificarea legalității prelucrării datelor, pentru monitorizare proprie și pentru asigurarea integrității și a securității corespunzătoare a datelor. Luarea în evidență sau documentarea se comunică la cerere autorității competente de supraveghere pentru controlul protecției datelor. Autoritatea competentă de supraveghere utilizează informațiile respective numai pentru controlul protecției datelor și pentru asigurarea prelucrării corespunzătoare a datelor, precum și integritatea și securitatea datelor.

XII. Prelucrarea datelor cu caracter personal primite sau puse la dispoziție de un alt stat membru (articolul 11)

Datele cu caracter personal primite de la autoritatea competentă a altui stat membru sau puse la dispoziție de către aceasta pot fi prelucrate suplimentar numai în următoarele scopuri, altele decât cele pentru care au fost transmise sau puse la dispoziție:

- a. prevenirea, cercetarea, descoperirea sau urmărirea penală a infracțiunilor sau executarea pedepselor, altele decât cele pentru care au fost transmise sau puse la dispoziție;
- b. alte proceduri judiciare sau administrative direct legate de prevenirea, cercetarea, descoperirea și urmărirea penală a infracțiunilor sau executarea pedepselor;
- c. prevenirea unui pericol iminent și grav la adresa securității publice; sau
- d. orice alt scop doar cu consimțământul prealabil al statului membru care transmite sau cu consimțământul persoanei vizate, în conformitate cu legislația națională.

XIII. Respectarea restricțiilor naționale privind prelucrarea (articolul 12)

Atunci când, în conformitate cu legislația statului membru care efectuează transmiterea datelor, se aplică, în anumite circumstanțe, restricții specifice privind prelucrarea schimburilor de date între autoritățile competente din statul membru respectiv, autoritatea care efectuează transmiterea informează destinatarul în privința acestor restricții. Destinatarul se asigură că aceste restricții privind prelucrarea sunt respectate. Atunci când aplică alineatul (1), statele membre nu aplică restricții în ceea ce privește transmiterea de date către alte state membre sau către agențiile sau organismele instituite în conformitate cu titlul VI din Tratatul privind Uniunea Europeană, altele decât cele aplicabile transmiterii similare de date la nivel național.

XIV. Transferul către autorități competente din state terțe sau către organisme internaționale (articolul 13)

Statele membre dispun ca datele cu caracter personal transmise sau puse la dispoziție de autoritățile competente ale unui alt stat membru să poată fi transferate către state terțe sau organisme internaționale numai dacă: se impune pentru prevenirea, cercetarea, descoperirea

sau urmărirea penală a infracțiunilor sau executarea pedepselor; autorității destinate din statul terț sau organismului internațional destinat să revină răspunderea pentru prevenirea, cercetarea, descoperirea și urmărirea penală a infracțiunilor sau pentru executarea pedepselor; statul membru de la care au fost obținute datele și-a dat acordul de a le transfera în conformitate cu legislația națională; statul terț sau organismul internațional în cauză asigură un nivel corespunzător de protecție pentru prelucrarea de date urmărită.

Transferul fără acordul prealabil este permis numai dacă transferul de date este esențial pentru prevenirea unui pericol iminent și grav la adresa securității publice a unui stat membru sau a unui stat terț sau a intereselor fundamentale ale unui stat membru, iar consimțământul prealabil nu poate fi dat în timp util. Autoritatea responsabilă de acordarea consimțământului este informată fără întârziere.

Dacă statul terț sau organul internațional vizat nu asigură un nivel corespunzător de protecție al prelucrării datelor, datele cu caracter personal se pot transfera în cazul în care: legislația națională a statului membru care transferă datele prevede acest lucru, având în vedere; interesele legitime specifice ale persoanei vizate; interesele legitime prioritare, în special interese publice importante; sau statul terț destinat sau organismul internațional destinat furnizează garanții considerate a fi corespunzătoare de către statul membru interesat, în conformitate cu legislația națională a acestuia.

Caracterul adecvat al nivelului de protecție menționat la alineatul (1) litera (d), este evaluat în lumina tuturor factorilor prezenți într-o operațiune sau într-un ansamblu de operațiuni de transfer de date. Se acordă o atenție deosebită tipului de date, scopului și duratei prelucrării sau a prelucrărilor propuse, statului de origine și statului sau organismului internațional de destinație finală a datelor, normelor de drept, atât generale, cât și sectoriale aplicabile statului terț sau organismului internațional în cauză, precum și normelor profesionale și măsurilor de securitate aplicabile.

De asemenea, Legea federală din Austria cu privire la protecția datelor personale conține o prevedere referitoare la transferul datelor cu caracter personal către autoritățile competente ale statelor terțe. Aceasta stipulează că transmiterea și încredințarea datelor către destinatari în state terțe nu necesită o autorizație din partea așa-numitei Comisii pentru Protecția Datelor în cazul în care statul terț dispune de un nivel corespunzător de protecție a datelor. Statele care dețin un nivel corespunzător de protecție a datelor vor fi enumerate în cadrul unei ordonanțe emise de Cancelarul Federal. Aspectele decisive care vor fi luate în considerare la momentul aprecierii caracterului corespunzător al protecției vor fi: aplicarea principiilor menționate deja la art. 3 din prezenta decizie-cadru în sistemul legal din străinătate, precum și existența unor garanții eficiente în vederea aplicării acestora. Adicional schimbul de date transfrontalier nu va necesita o autorizație dacă datele au fost publicate legitim în Austria sau se transferă și încredințează numai acele date care au un caracter personal indirect către destinatar; transmiterea și încredințarea la nivel transfrontalier este autorizată de reglementări care sunt echivalente cu statutul sistemului legal din Austria putând fi imediat aplicabile; se transmit date din cadrul unui proces de utilizare în scopuri private sau jurnalistice; persoana vizată și-a dat acordul fără echivoc cu privire la transmiterea și încredințarea transfrontalieră a datelor; există un contract încheiat între inspector și persoana vizată sau un terț care a fost încheiat clar în interesul persoanei vizate și care nu poate fi îndeplinit dacă datele nu sunt transmise transfrontalier; transmiterea este necesară în vederea stabilirii, exercitării sau apărării drepturilor legale în fața unei autorități străine iar datele au fost colectate legitim; transmiterea sau încredințarea de date este denumită în mod expres într-o ordonanță standard; schimbul de date este legat de misiuni și birouri ale guvernului austriac în țări străine; transmisiunile sau

încredințările sunt făcute recurgând la o aplicare a datelor care este scutită de notificări. Dacă transferul sau încredințarea de date transfrontalier în cazuri care nu sunt prevăzute în alineatele precedente este necesară pentru a salvagarda un interes important de ordine publică sau pentru a salvagarda un interes al unei persoane, iar cazul prezintă atâta urgență încât autorizația din partea Comisiei de Protecție a Datelor nu poate fi obținută în termen fără a risca interesele menționate anterior, acest lucru poate fi realizat fără autorizație, trebuind însă să fie trimisă imediat o notificare către Comisia de Protecție a Datelor. Legalitatea folosirii datelor în Austria reprezintă o condiție pentru fiecare transfer transfrontalier și pentru fiecare încredințare de date. Adicional, încredințarea transfrontalieră a datelor necesită un angajament scris al operatorului de prelucrare a datelor din străinătate către inspectorul din țară cu privire la respectarea obligațiilor de către operator. Acest lucru nu se aplică dacă procesul de prelucrare din străinătate se asigură în cadrul unor reglementări care sunt echivalente unei legi din sistemul legislativ austriac și care sunt aplicabile fără întârziere.

Legislația românească reglementează transferul în străinătate al datelor personale în capitolul VII. Transferul către un alt stat al datelor care fac obiectul procesului de prelucrare sau care trebuie să fie prelucrate în urma transferului poate avea loc numai dacă legea română nu este încălcată, iar statul destinatar asigură nivelul corespunzător de protecție. Nivelul de protecție ca fi evaluat de autoritatea de control luând în considerare toate circumstanțele în care transferul se va produce, cu precădere tipul de date ce urmează să fie transferate, scopul și perioada propusă pentru prelucrare, statul de origine și statul destinatar final, precum și legislația ultimului. În cazul în care autoritatea de control observă că nivelul de protecție oferit de statul destinatar este nesatisfăcător, acesta poate interzice transferul de date. Transferul de date către alt stat va face mereu obiectul unei notificări anterioare către autoritatea de control. Autoritatea de control poate autoriza transferul de date către alt stat care nu oferă cel puțin același nivel de protecție, precum cel oferit de legislația română, dacă inspectorul de date oferă garanții suficiente cu privire la protecția drepturilor individuale fundamentale. Aceste garanții trebuie să fie stabilite prin contracte semnate de către inspectorii de date și de persoanele fizice sau juridice care au oferit transferul. Prevederile nu se aplică în cazul în care transferul de date se bazează pe o lege specială sau un acord internațional ratificat de România și în special dacă transferul se efectuează cu scopul prevenirii, investigării sau reprimării unei infracțiuni. Prevederile prezentului articol nu se aplică în cazul în care datele au fost prelucrate în exclusivitate în scopuri jurnalistice, literare sau artistice, dacă acestea au fost făcute publice în mod expres de către persoana vizată sau sunt legate de calitatea publică a persoanei vizate sau de caracterul public al acțiunilor în care aceasta este implicată; persoana vizată și-a dat acordul în mod explicit în ceea ce privește transferul; dacă transferul de date este legat de datele prevăzute la articolele 7, 8 și 10 din legislația română acordul trebuie să fie dat în scris; atunci când este nevoie de acesta pentru a executa un contract semnat de persoana vizată și inspector, pentru a aplica unele măsuri precontractuale efectuate la cererea persoanei vizate; atunci când acest lucru este necesar pentru a îndeplini un contract încheiat sau care este pe cale să se încheie între inspector și un terț, în interesul persoanei vizate; dacă este necesar pentru realizarea unui interes public major, precum apărarea sau securitatea națională, desfășurarea corectă a unui proces penal sau a unei cercetări penale, exercitarea sau apărarea unui drept în instanță, cu condiția ca datele să fie prelucrate numai în acest scop și numai pe perioada necesară acestui lucru; când acest lucru se impune pentru a proteja viața, integritatea fizică sau sănătatea persoanei vizate; când este o urmare a unei solicitări anterioare pentru a avea acces la documente oficiale care sunt accesibile publicului sau a unei solicitări de informații care pot fi obținute din registre sau din alte documente publice.

XV. Transmiterea către entitățile private din statele membre (articolul 14)

Statele membre dispun că datele cu caracter personal primite de la autoritatea competentă dintr-un alt stat membru sau puse la dispoziție de către aceasta pot fi transmise entităților private numai dacă autoritatea competentă din statul membru din care datele au fost obținute și-a dat acordul pentru efectuarea transmiterii în conformitate cu legislația națională; nici un interes specific legitim al persoanei vizate nu împiedică transmiterea; și, în cazuri specifice, transferul este esențial pentru autoritatea competentă care transmite date unei entități private pentru îndeplinirea unei sarcini în mod legal atribuite acesteia; prevenirea, cercetarea, descoperirea sau urmărirea penală a infracțiunilor sau executarea pedepselor; prevenirea unui pericol iminent și grav la adresa securității publice sau prevenirea unei vătămări grave a drepturilor persoanei. Autoritatea competentă care transmite datele unei entități private o informează pe aceasta din urmă cu privire la scopurile pentru care, în mod exclusiv, pot fi utilizate datele.

XVI. Informații pentru persoana vizată (articolul 16)

Statele membre se asigură că persoana vizată este informată în legătură cu colectarea sau prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente, în conformitate cu legislația națională. Atunci când au fost transmise sau puse la dispoziție date cu caracter personal între state membre, fiecare stat membru poate, în conformitate cu prevederile legislației naționale să ceară celui alt stat membru să nu informeze persoana vizată. În acest caz, statul respectiv nu informează persoana vizată fără consimțământul prealabil al celui alt stat.

Austria s-a asigurat ca persoana vizată să fie informată cu privire la colectarea sau prelucrarea de date personale întrucât articolele 24 și 25 stipulează că inspectorul de date va informa persoanele vizate la momentul colectării datelor într-un mod corespunzător cu privire la scopul folosirii și colectării acestora și va face cunoscute numele și adresa inspectorului dacă aceste informații nu sunt disponibile direct pentru persoana vizată având în vedere circumstanțele particulare ale cazului. Se vor da informații ce depășesc obiectul respectiv dacă acest lucru este necesar în vederea unei prelucrări corecte și legale, cu precădere dacă persoana vizată are dreptul de a contesta intenția de a prelucra și transmite datele, acesteia nu îi este clar în ce circumstanțe legea îi impune să răspundă la întrebările puse, sau datele urmează să fie prelucrate într-un sistem comun de informații care nu este autorizat de lege. Dacă datele nu au fost colectate cu acordul persoanei vizate, ci prin transmiterea unui alt obiectiv de folosire din partea aceluiași inspector sau dintr-o aplicație de date a unui alt inspector, informațiile pot fi omise, dacă folosirea datelor este stipulată prin lege sau de o ordonanță, dacă este imposibil să se pună la dispoziție informațiile pentru că persoanele vizate nu pot fi contactate sau se ia în calcul imposibilitatea încălcării drepturilor persoanelor vizate iar cheltuielile efectuate în vederea contactării acestora ar reprezenta un efort excepțional în acest sens. Cu precădere, acest lucru se aplică în cazul în care datele sunt colectate pentru cercetări științifice, statistice sau adrese, iar solicitarea de a informa persoana vizată nu este stipulată în mod explicit. Cancelarul Federal poate hotărî prin ordonanță alte cazuri în care obligația de a acorda informații nu se aplică. Nu va exista nici o obligație de a acorda informații cu privire la astfel de utilizări de date care nu fac obiectul unei notificări. În cazul transferurilor și comunicărilor către persoane vizate, inspectorul își va dezvălui identitatea sa într-un mod corespunzător astfel încât persoanele vizate să își exercite drepturile. În cazul folosirii datelor care fac obiectul unei notificări, comunicările efectuate către persoanele vizate vor avea numărul de înregistrare al inspectorului. În cazurile în care datele sunt folosite

pentru a atinge obiectivele unei persoane alta decât inspectorul, această persoană având dreptul de a dispune de acestea și astfel statutul unui inspector, notificarea către persoana vizată va cuprinde identitatea acestei persoane, obiectivele pentru care sunt utilizate acestea, precum și identitatea inspectorului de la care provin aceste date. Dacă acest lucru se referă la utilizarea unor date care fac obiectul unei notificări, numărul de înregistrare al inspectorului va fi inclus în corespondență. Această obligație se aplică atât pentru inspector, cât și pentru persoana în al cărui nume se emite corespondența către persoana vizată.

XVII. Dreptul de acces (articolul 17)

Fiecare persoană vizată are dreptul, la cerere și la intervale rezonabile, să primească fără constrângere și fără întârzieri sau cheltuieli excesive cel puțin o confirmare din partea inspectorului sau a autorităților naționale de supraveghere privind transmiterea sau punerea la dispoziție a datelor care o privesc, sau lipsa acestor acțiuni, și informații cu privire la destinatarii sau categoriile de destinatari cărora li s-au dezvăluit datele și comunicarea datelor care fac obiectul prelucrării sau cel puțin o confirmare din partea autorității naționale de supraveghere că toate verificările necesare au fost efectuate. Statele membre pot adopta măsuri legislative care să restricționeze accesul la informații, în cazul în care o astfel de restricție, cu respectarea intereselor legitime ale persoanei vizate, reprezintă o măsură necesară și proporțională pentru a evita obstrucționarea anchetelor, cercetărilor sau procedurilor oficiale sau legale pentru a evita compromiterea prevenirii, a descoperirii, a cercetării și a urmăririi penale a infracțiunilor sau a executării pedepselor pentru a proteja securitatea publică, pentru a proteja siguranța națională pentru a proteja persoana vizată sau drepturile și a libertățile celorlalți. Orice refuz sau restricționare a accesului se comunică în scris persoanei vizate. În același timp, trebuie comunicate persoanei vizate și motivele de fapt sau de drept care au stat la baza deciziei. În cazul existenței unui motiv, comunicarea menționată poate lipsi. În toate aceste cazuri, persoana vizată este informată că poate înainta o plângere pe lângă autoritatea națională de supraveghere competentă, pe lângă o autoritate judiciară sau unei curți.

XVIII. Dreptul la rectificare, ștergere sau blocare (articolul 18)

Persoana vizată are dreptul de a pretinde inspectorului să își îndeplinească obligațiile în conformitate cu articolele 4, 8 și 9 cu privire la rectificarea, ștergerea sau blocarea de date cu caracter personal prevăzute de prezenta decizie-cadru. Statele membre pot să stabilească dacă persoana vizată poate exercita acest drept în mod direct împotriva inspectorului sau prin intermediul autorității naționale de supraveghere competente. În cazul în care inspectorul refuză rectificarea, ștergerea sau blocarea, refuzul trebuie comunicat în scris persoanei vizate, iar aceasta trebuie să fie informată în legătură cu posibilitățile prevăzute de legislația națională pentru depunerea unei plângeri sau exercitarea unei căi de atac. După examinarea plângerii sau a căii de atac, persoana vizată este informată dacă inspectorul a acționat sau nu corespunzător. Statele membre pot dispune, de asemenea, ca persoana vizată să fie informată de către autoritatea națională de supraveghere competentă în legătură cu efectuarea revizuirii. În cazul în care exactitatea unor date cu caracter personal este contestată de persoana vizată, iar exactitatea sau inexactitatea datelor respective nu se poate stabili cu certitudine, acestora li se pot atribui referințe.

XIX. Dreptul la compensație (articolul 19)

Orice persoană care a suferit prejudicii ca urmare a unei prelucrări nelegale sau a oricărei acțiuni incompatibile cu dispozițiile legislației naționale adoptate în temeiul prezentei decizii-cadru are dreptul să obțină despăgubiri pentru prejudiciul suferit de la inspector sau de la o altă autoritate competentă conform legislației naționale. În cazul în care o autoritate competentă dintr-un stat membru a transmis date cu caracter personal, destinatarul nu poate invoca inexactitatea datelor furnizate drept motiv pentru a se sustrage răspunderii care îi revine față de partea vătămată în conformitate cu legislația națională. cazul în care destinatarul plătește despăgubiri pentru prejudiciile create ca urmare a utilizării unor date inexacte furnizate, autoritatea competentă care a transmis datele rambursează în totalitate destinatarului suma plătită ca despăgubiri, ținând cont de orice eroare imputabilă destinatarului.

XX. Căile de atac (articolul 20)

Fără a aduce atingere nici unei căi de atac administrative care poate fi prevăzută anterior sesizării autorității judiciare, persoana vizată are dreptul la exercitarea unei căi de atac în cazul oricărei încălcări a drepturilor care îi sunt garantate prin legislația națională aplicabilă.

În Austria drepturile persoanelor vizate sunt reglementate după cum urmează:

Inspectorul va furniza persoanei vizate informații referitoare la datele ce urmează să fie prelucrate și își va dezvălui identitatea aducând dovezile de rigoare dacă persoana vizată solicită acest lucru în scris. Cererea de informații care face obiectul acordului se poate efectua verbal. Informațiile vor conține datele prelucrate, informații disponibile cu privire la sursa, destinatarii sau categoriile de destinatari ai transferurilor, scopul utilizării precum și baza legală a acestora într-o formă inteligibilă. La cererea persoanei vizate se vor dezvălui numele și adresele operatorilor de prelucrare a datelor în cazul în care aceștia sunt însărcinați cu prelucrarea de date care fac referire la aceasta. Având acordul persoanei vizate, informațiile pot fi furnizate verbal, existând adițional posibilitatea de a le verifica și de a face duplicate sau copii în loc de furnizarea acestora în scris. Nu se vor furniza informații dacă acest lucru este esențial pentru protejarea persoanei vizate din motive speciale sau în cazul în care se încalcă interesele legitime ale inspectorului sau al uni terț, în special drepturile publice, acest lucru reprezentând un obstacol contra furnizării de informații. Încălcarea intereselor publice poate rezulta ca urmare a necesității de a proteja instituțiile constituționale ale Republicii Austria sau pentru a proteja promptitudinea operațională a armatei federale, interesele vaste ale apărării naționale, pentru a proteja o politică externă importantă, interesele economice sau financiare ale Republicii Austria sau ale Uniunii Europene sau în vederea prevenirii și anchetării infracțiunilor. Dreptul de a refuza furnizarea de informații din motive menționate anterior va fi supus verificărilor de către Comisia de Protecție a Datelor, precum și în cadrul procedurilor speciale de depunere a plângerilor înaintate Comisiei de Protecție a Datelor.

În cadrul cercetărilor, persoana vizată trebuie să coopereze la procedura de informare într-o măsură corespunzătoare pentru a preveni un efort neautorizat și excepțional din partea inspectorului. În termen de opt săptămâni de la solicitare, informațiile se vor furniza sau se va furniza în scris un motiv pentru care informațiile nu au fost furnizate complet. Informațiile pot face obiectul unui refuz dacă persoana vizată nu a cooperat în cadrul procedurii sau nu a rambursat cheltuielile. În toate acele cazuri în care nu s-au furnizat informații – chiar și în acelea în care nu sunt folosite date, în locul comunicării unui motiv se va da o indicație conform căreia nu se folosesc nici un fel de date care fac obiectul dreptului la informare.

Legalitatea unei asemenea acțiuni va face obiectul unei verificări din partea Comisiei de Protecție a Datelor și a procedurilor de plângeri speciale înaintate Comisiei de Protecție a Datelor. Informațiile vor fi furnizate gratuit dacă acestea fac referire la dosare de date curente și dacă persoana vizată nu a depus încă o solicitare pentru informare către același inspector cu privire la același obiectiv al utilizării în cursul anului respectiv. În toate celelalte cazuri se poate imputa o taxă fixă de 18,89 euro; se acceptă deviații pentru a calcula cheltuielile mai mari care au fost imputate. Despăgubirile deja achitate se vor rambursa indiferent de orice daune-interese în cazul în care datele au fost folosite ilegal sau informațiile au condus la o rectificare. Din momentul în care inspectorul a luat la cunoștință solicitarea de informații, acesta nu va șterge datele cu privire la persoana vizată până la expirarea termenului de patru luni sau în cazul în care s-a depus o plângere la Comisia de Protecție a Datelor, până la încheierea procedurilor. În cazul în care datele sunt accesibile publicului spre a fi verificate conform legii, persoana vizată va avea dreptul la informare cu privire la dreptul la verificare. Reglementările legale ce stabilesc arhivele sau dosarele publice se vor aplica procedurilor de verificare. Fiecare inspector va rectifica sau va șterge pe cont propriu acele date care sunt incorecte sau care au fost prelucrate contrar prevederilor Legii federale imediat ce i se va aduce la cunoștință incorectitudinea sau inadmisibilitatea prelucrării pe baza unei bune documentări din partea persoanei vizate. Obligația de a rectifica datele se va aplica numai acelor date ale căror acuratețe este importantă pentru obiectivul folosirii datelor.

Caracterul incomplet al datelor va justifica o cerere de rectificare numai dacă lipsa de acuratețe afectează corectitudinea întregii informații în vederea obiectivului folosirii datelor. Imediat ce datele nu mai sunt necesare pentru obiectivul folosirii acestora, acestea vor fi considerate ca fiind date prelucrate ilegal și vor fi șterse în cazul în care arhivarea lor nu este permisă și dacă accesul la acestea nu este special securizat. Orice altă folosire în alte scopuri vor fi legitime numai dacă un transfer al datelor în vederea atingerii obiectivului este legitim. Inspectorul va avea obligația de a dovedi că datele sunt corecte – dacă nu există alte prevederi legale și dacă datele nu au fost colectate exclusiv pe baza declarațiilor date de persoana vizată. Rectificarea sau ștergerea de date este imposibilă dacă scopul documentării pentru folosirea datelor nu permite modificări ulterioare. În astfel de cazuri, rectificările necesare vor fi efectuate pe baza unor comentarii suplimentare. Cererea de rectificare sau ștergere se va efectua în termen de opt săptămâni de la primire, iar solicitantul va fi informat cu privire la acest lucru sau se va comunica în scris motivul pentru care ștergerea sau rectificarea solicitată nu a fost efectuată. Rectificarea sau ștergerea se va efectua dacă cererile persoanei vizate sunt justificate în opinia inspectorului. Informațiile solicitate se vor supune în toate cazurile unei verificări a dosarelor de date ale inspectorului cu privire la solicitările de rectificare sau ștergere. Legalitatea acestei acțiuni va face obiectul unei verificări din partea Comisiei de Protecție a Datelor și a procedurilor de plângeri speciale înaintate Comisiei de Protecție a Datelor.

În cazul în care ștergerea sau rectificarea de date care sunt păstrate numai pe suporturi de citire cu ajutorul unor sisteme de procesare automatizate se poate efectua numai la anumite intervale din motive economice, datele ce urmează să fie șterse nu vor fi accesibile, iar în ceea ce privește pe cele care trebuie să fie rectificate, acestora li se va anexa o observație de rectificare. În cazul în care se folosesc date a căror corectitudine este contestată de persoana vizată și dacă nu se poate stabili caracterul corect sau incorect al acestora, se va anexa o înregistrare cu privire la această dispută la cererea persoanei vizate.

Înregistrarea acestei dispute se va șterge numai cu acordul persoanei vizate în baza unei hotărâri date de instanța competentă sau de Comisia de Protecție a Datelor. În cazul în care datele care au fost rectificate sau șterse în termen au fost transmise înainte de a fi rectificate

sau șterse, inspectorul va informa destinatarul datelor prin mijloace corespunzătoare dacă acest lucru nu presupune un efort excepțional în special având în vedere un interes legitim legat de informații și care poate influența destinatarul. În cazul în care folosirea datelor nu este autorizată legal, fiecare persoană vizată va avea dreptul de a trimite o contestație inspectorului de date împotriva folosirii acestora ca urmare a unei încălcări a unui interes de confidențialitate ce trebuie protejat și care rezultă din situația sa specială. În cazul în care cerințele sunt îndeplinite, inspectorul va șterge datele referitoare la persoana vizată în termen de opt săptămâni și nu le va transfera. Dacă includerea unor date într-un sistem de arhivare care este accesibil verificărilor publice nu este autorizat legal, persoana vizată poate contesta oricând acest lucru fără a fi nevoie să prezinte motive pentru această solicitare. Datele se vor șterge în termen de opt săptămâni. Drepturile acordate și menționate anterior nu pot fi exercitate dacă se utilizează numai date cu caracter personal indirect.

Orice persoană va avea dreptul de a depune o cerere la Comisia de Protecție a Datelor ca urmare a unei presupuse încălcări a drepturilor și obligațiilor sale de către un inspector sau un operator de prelucrare date în conformitate cu legea federală. Reclamațiile depuse împotriva inspectorilor din sectorul public pentru încălcări ale dreptului la confidențialitate, rectificare sau ștergere se vor rezolva în instanțele civile. În cazul în care datele au fost folosite contrar prevederilor prezentei Legi federale, persoana vizată va avea dreptul de a acționa în instanță pentru a elimina această stare de ilegalitate. Pentru a putea garanta dreptul legal de a ieși dintr-o stare de ilegalitate, se poate emite o hotărâre de amânare. Acest lucru se aplică și la acele ordine pentru a face o înregistrare obiectul unui litigiu. Un inspector sau un operator care a folosit datele contrar prevederilor Legii federale va despăgubi persoana vizată conform prevederilor generale ale dreptului civil. Reclamația în vederea obținerii unei despăgubiri corespunzătoare ca urmare a calomniei suferite se va depune împotriva inspectorului datelor folosite. Inspectorul sau operatorul vor fi de asemenea răspunzători pentru daunele cauzate de personalul acestora, dacă acțiunile lor au fost cauza daunelor respective. Inspectorul nu va fi tras la răspundere dacă acesta poate dovedi că respectivele circumstanțe care au produs dauna nu pot fi imputate acestuia sau personalului. Acest lucru se aplică și în vederea excluderii răspunderii operatorului de date. Cererile, plângerile sau acțiunile legale și reclamațiile în vederea despăgubirilor se pot depune nu numai în baza unei presupuse încălcări a Legii federale, ci și în baza încălcării prevederilor cu privire la protecția datelor de către un alt stat membru al Uniunii Europene dacă aceste prevederi au aplicabilitate în Austria. În cazul în care o presupusă încălcare a dreptului persoanelor vizate la confidențialitate ce trebuie protejat este adjudecată în Austria aplicând prevederile naționale ale unui alt stat membru al Uniunii Europene, Comisia de Protecție a Datelor va cere asistență din partea autorităților externe de supraveghere competente. Comisia de Protecție a Datelor va acorda asistență autorităților independente de supraveghere ale statelor membre ale Uniunii Europene la solicitarea acestora.

În cadrul legii germane, persoana vizată dispune în particular de următoarele drepturi:

La cerere, persoanele vizate vor primi informații cu privire la datele înregistrate legate de acestea, incluzând informații cu privire la sursa datelor, destinatari sau categorii de destinatari către care se vor transmite datele, precum și scopul înregistrării acestora. Cererea ar trebui să specifice tipul de date cu caracter personal asupra cărora trebuie să se furnizeze informații. În cazul în care datele cu caracter personal nu sunt arhivate nici în sisteme automatizate, nici în cele neautomatizate, aceste informații ar trebui furnizate numai dacă persoana vizată oferă detalii care facilitează localizarea datelor și dacă efortul impus nu este excepțional față de interesul persoanei vizate de a obține acele informații. Inspectorul va folosi discreție cu privire la selectarea procedurii în vederea furnizării unor astfel de informații și cu precădere

forma sub care acestea vor fi furnizate. Acest lucru nu se va aplica datelor cu caracter personal arhivate ca urmare a imposibilității de a le șterge în conformitate cu prevederile de retenție statutare sau contractuale sau numai în scopul monitorizării protecției datelor sau salvagărdării acestora, furnizarea de informații presupunând un efort excepțional. În cazul în care furnizarea de informații se referă la transferul de date cu caracter personal către autorități în vederea protecției constituției către Serviciile de Informații Federale, Serviciile Militare de Contrainformații și în ceea ce privește securitatea federației altor agenții ale Ministerului Federal al Apărării, o astfel de prevedere ar fi legală numai cu acordul acestor organizații. Nu se vor furniza informații dacă acestea ar pune în pericol executarea corespunzătoare a sarcinilor pentru care inspectorul este răspunzător, informația ar amenința siguranța sau ordinea publică, ar fi în detrimentul federației sau al unui land, datele sau înregistrarea acestora ca urmare a încălcării intereselor legitime ale unui terț trebuie păstrate confidențiale conform legii sau datorită naturii acestor date astfel încât interesul persoanei vizate de a obține informații nu va prevala față de acestea. Nu trebuie să se prezinte motive pentru refuzul de a furniza informații dacă declararea motivelor legale adevărate ar amenința scopul acestui refuz. În acest caz, persoanele vizate vor fi informate cu privire la posibilitatea de a contacta Comisarul Federal privind Protecția Datelor și Libertatea de Informare. Dacă nu se furnizează nici un fel de informații persoanei vizate, la cererea acesteia, aceste informații vor fi oferite de Comisarul Federal pentru Protecția Datelor și Libertatea de Informare dacă autoritatea federală supremă nu consideră că în acest caz particular securitatea federației sau a unui land ar fi pusă în pericol. Informațiile furnizate de Comisarul Federal persoanei vizate nu pot oferi indicații cu privire la informațiile pe care inspectorul le deține fără acordul acestuia. Informațiile se vor furniza gratuit. În cazul în care datele sunt colectate fără știința persoanei vizate, aceasta va fi notificată cu privire la acest lucru, identitatea inspectorului și scopul colectării, prelucrării sau folosirii lor. Persoana vizată va fi de asemenea notificată cu privire la destinatari sau categoriile de destinatari cu excepția locului unde se estimează să se efectueze transferul către astfel de destinatari. Dacă se planifică un transfer, notificarea se va furniza nu mai târziu față de primul transfer. Notificările nu vor fi necesare dacă persoana vizată deține deja aceste informații, notificarea persoanei vizate ar presupune un efort excepțional sau arhivarea sau transferul de date cu caracter personal este stabilit în mod expres de lege. Inspectorul va stipula în scris condițiile în care nu se va furniza nici o notificare. În cazul în care un inspector aduce atingere unei persoane vizate prin colectarea, prelucrarea sau folosirea datelor sale cu caracter personal ilegală sau neconformă cu prezenta lege sau alte prevederi privind protecția datelor, inspectorul sau organizația care îl asistă vor fi obligați să despăgubească persoana vizată pentru prejudiciul suferit. Se va renunța la dreptul la despăgubire dacă inspectorul și-a exercitat atribuțiile cu atenție în acest caz. În cazul în care o instituție publică aduce atingere unei persoane vizate prin colectarea, prelucrarea sau folosirea datelor sale cu caracter personal ilegală sau neconformă cu prezenta lege sau alte prevederi privind protecția datelor, organizația care o asistă va fi obligată să despăgubească persoana vizată pentru daunele provocate, indiferent de forma de vinovăție. În cazul încălcării grave a sferei private, persoana vizată va primi despăgubirile financiare corespunzătoare pentru prejudiciul moral suferit. Pretențiile se vor limita la o sumă totală de 130,000 euro. În cazul în care despăgubirea care depășește suma de 130,000 euro trebuie plătită mai multor persoane ca urmare a aceluiași incident, despăgubirea aferentă fiecărei persoane se va reduce proporțional cu suma totală maximă. Dacă, în cazul unei prelucrări automatizate, există mai multe organizații autorizate să înregistreze date, iar persoana prejudiciată nu poate găsi autoritatea care a efectuat acest lucru, toate organizațiile vor fi răspunzătoare. Limitarea acestor prevederi stipulate pentru prejudicii în Codul civil se va aplica corespunzător având în vedere limitele statutare.

Legea română reglementează drepturile persoanei vizate după cum urmează:

În cazul în care datele cu caracter personal sunt obținute direct de la persoana vizată, operatorul este obligat să furnizeze persoanei vizate cel puțin următoarele informații, cu excepția cazului în care această persoană posedă deja informațiile respective: identitatea operatorului și a reprezentantului acestuia, dacă este cazul; scopul în care se face prelucrarea datelor; destinatarii sau categoriile de destinatari ai datelor; dacă furnizarea tuturor datelor cerute este obligatorie și consecințele refuzului de a le furniza; existența drepturilor prevăzute de prezenta lege pentru persoana vizată, în special a dreptului de acces, de intervenție asupra datelor și de opoziție, precum și condițiile în care pot fi exercitate orice alte informații a căror furnizare este impusă prin dispoziție a autorității de supraveghere, ținând seama de specificul prelucrării. În cazul în care datele nu sunt obținute direct de la persoana vizată, operatorul este obligat ca, în momentul colectării datelor sau, dacă se intenționează dezvăluirea acestora către terți, cel mai târziu până în momentul primei dezvăluiri, să furnizeze persoanei vizate cel puțin următoarele informații, cu excepția cazului în care persoana vizată posedă deja informațiile respective: identitatea operatorului și a reprezentantului acestuia, dacă este cazul; scopul în care se face prelucrarea datelor; destinatarii sau categoriile de destinatari ai datelor; dacă furnizarea tuturor datelor cerute este obligatorie și consecințele refuzului de a le furniza; existența drepturilor prevăzute de prezenta lege pentru persoana vizată, în special a dreptului de acces, de intervenție asupra datelor și de opoziție, precum și condițiile în care pot fi exercitate orice alte informații a căror furnizare este impusă prin dispoziție a autorității de supraveghere, ținând seama de specificul prelucrării. Prevederile nu se aplică atunci când prelucrarea datelor se efectuează exclusiv în scopuri jurnalistice, literare sau artistice, dacă aplicarea acestora ar da indicii asupra surselor de informare. Prevederile nu se aplică în cazul în care prelucrarea datelor se face în scopuri statistice, de cercetare istorică sau științifică, ori în orice alte situații în care furnizarea unor asemenea informații se dovedește imposibilă sau ar implica un efort disproporționat față de interesul legitim care ar putea fi lezat, precum și în situațiile în care înregistrarea sau dezvăluirea datelor este expres prevăzută de lege.

Orice persoană vizată are dreptul de a obține de la operator, la cerere și în mod gratuit pentru o solicitare pe an, confirmarea faptului că datele care o privesc sunt sau nu sunt prelucrate de acesta. Operatorul este obligat, în situația în care prelucrează date cu caracter personal care privesc solicitantul, să comunice acestuia, împreună cu confirmarea, cel puțin următoarele: informații referitoare la scopurile prelucrării, categoriile de date avute în vedere și destinatarii sau categoriile de destinatari cărora le sunt dezvăluite datele; comunicarea într-o formă inteligibilă a datelor care fac obiectul prelucrării, precum și a oricărei informații disponibile cu privire la originea datelor; informații asupra principiilor de funcționare a mecanismului prin care se efectuează orice prelucrare automatizată a datelor care vizează persoana respectivă; informații privind existența dreptului de intervenție asupra datelor și a dreptului de opoziție, precum și condițiile în care pot fi exercitate; informații asupra posibilității de a consulta registrul de evidență a prelucrărilor de date cu caracter personal, de a înainta o plângere către autoritatea de supraveghere, precum și de a se adresa instanței pentru atacarea deciziilor operatorului, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi. Persoana vizată poate solicita de la operator informațiile prevăzute la alineatul corespunzător, printr-o cerere întocmită în formă scrisă, datată și semnată. În cerere solicitantul poate arăta dacă dorește ca informațiile să îi fie comunicate la o anumită adresă, care poate fi și de poștă electronică, sau printr-un serviciu de corespondență care să asigure că predarea i se va face numai personal. Operatorul este obligat să comunice informațiile solicitate, în termen de 15 zile de la data primirii cererii, cu respectarea eventualei opțiuni a solicitantului. În cazul datelor cu caracter personal legate de starea de sănătate, cererea poate fi introdusă de persoana vizată fie direct,

fie prin intermediul unui cadru medical care va indica în cerere persoana în numele căreia este introdusă. La cererea operatorului sau a persoanei vizate comunicarea poate fi făcută prin intermediul unui cadru medical desemnat de persoana vizată. În cazul în care datele cu caracter personal legate de starea de sănătate sunt prelucrate în scop de cercetare științifică, dacă nu există, cel puțin aparent, riscul de a se aduce atingere drepturilor persoanei vizate și dacă datele nu sunt utilizate pentru a lua decizii sau măsuri față de o anumită persoană, comunicarea se poate face și într-un termen mai mare decât cel prevăzut, în măsura în care aceasta ar putea afecta bunul mers sau rezultatele cercetării, și nu mai târziu de momentul în care cercetarea este încheiată. În acest caz persoana vizată trebuie să își fi dat în mod expres și neechivoc consimțământul ca datele să fie prelucrate în scop de cercetare științifică, precum și asupra posibilei amânări a comunicării menționate. Aceste prevederi nu se aplică atunci când prelucrarea datelor cu caracter personal se efectuează exclusiv în scopuri jurnaliste, literare sau artistice, dacă aplicarea acestora ar da indicii asupra surselor de informare.

Orice persoană vizată are dreptul de a obține de la operator, la cerere și în mod gratuit: după caz, rectificarea, actualizarea, blocarea sau ștergerea datelor a căror prelucrare nu este conformă prezentei legi, în special a datelor incomplete sau inexacte; după caz, transformarea în date anonime a datelor a căror prelucrare nu este conformă prezentei legi; notificarea către terții cărora le-au fost dezvăluite datele oricărei operațiuni efectuate sau dacă această notificare nu se dovedește imposibilă sau nu presupune un efort disproporționat față de interesul legitim care ar putea fi lezat. Pentru exercitarea dreptului menționat persoana vizată va înainta operatorului o cerere întocmită în formă scrisă, datată și semnată. În cerere solicitantul poate declara dacă dorește ca informațiile să îi fie comunicate la o anumită adresă, care poate fi și de poștă electronică, sau printr-un serviciu de corespondență care să asigure că predarea i se va face numai personal. Operatorul este obligat să comunice măsurile luate precum și, dacă este cazul, numele terțului căruia i-au fost dezvăluite datele cu caracter personal referitoare la persoana vizată, în termen de 15 zile de la data primirii cererii, cu respectarea eventualei opțiuni a solicitantului. Persoana vizată are dreptul de a se opune în orice moment, din motive întemeiate și legitime legate de situația sa particulară, ca date care o vizează să facă obiectul unei prelucrări, cu excepția cazurilor în care există dispoziții legale contrare. În caz de opoziție justificată prelucrarea nu mai poate viza datele în cauză.

Persoana vizată are dreptul de a se opune în orice moment, în mod gratuit și fără nici o justificare, ca datele care o vizează să fie prelucrate în scop de marketing direct, în numele operatorului sau al unui terț, sau să fie dezvăluite unor terți într-un asemenea scop. În vederea exercitării drepturilor persoana vizată va înainta operatorului o cerere întocmită în formă scrisă, datată și semnată. În cerere solicitantul poate declara dacă dorește ca informațiile să îi fie comunicate la o anumită adresă, care poate fi și de poștă electronică, sau printr-un serviciu de corespondență care să asigure ca predarea i se va face numai personal. Operatorul este obligat să comunice măsurile luate, precum și, dacă este cazul, numele terțului căruia i-au fost dezvăluite datele cu caracter personal referitoare la persoana vizată, în termen de 15 zile de la data primirii cererii, cu respectarea eventualei opțiuni a solicitantului. Aceste prevederi nu se aplică în cazul activităților dacă prin aplicarea acestora este prejudiciată eficiența acțiunii sau obiectivul urmărit în îndeplinirea atribuțiilor legale ale autorității publice. Prevederile sunt aplicabile strict pentru perioada necesară atingerii obiectivului urmărit prin desfășurarea activităților. După încetarea situației care justifică aplicarea, operatorii care desfășoară activitățile vor lua măsurile necesare pentru a asigura respectarea drepturilor persoanelor vizate. Autoritățile publice țin evidența unor astfel de cazuri și informează periodic autoritatea de supraveghere despre modul de soluționare a lor. Orice persoană are dreptul de a cere și de a obține: retragerea sau anularea oricărei decizii care produce efecte juridice în privința sa,

adoptată exclusiv pe baza unei prelucrări de date cu caracter personal, efectuată prin mijloace automatizate, destinată să evalueze unele aspecte ale personalității sale, precum competența profesională, credibilitatea, comportamentul sau alte asemenea aspecte; reevaluarea oricărei alte decizii luate în privința sa, care o afectează în mod semnificativ, dacă decizia a fost adoptată exclusiv pe baza unei prelucrări de date care întrunește condițiile menționate. Respectându-se celelalte garanții prevăzute de prezenta lege, o persoană poate fi supusă unei decizii de natura celei menționate anterior numai în următoarele situații: decizia este luată în cadrul încheierii sau executării unui contract, cu condiția ca cererea de încheiere sau de executare a contractului, introdusă de persoana vizată, să fi fost satisfăcută sau ca unele măsuri adecvate, precum posibilitatea de a-și susține punctul de vedere, să garanteze apărarea propriului interes legitim; decizia este autorizată de o lege care precizează măsurile ce garantează apărarea interesului legitim al persoanei vizate. Fără a se aduce atingere posibilității de a se adresa cu plângere autorității de supraveghere, persoanele vizate au dreptul de a se adresa justiției pentru apărarea oricăror drepturi garantate de prezenta lege, care le-au fost încălcate. Orice persoană care a suferit un prejudiciu în urma unei prelucrări de date cu caracter personal, efectuată ilegal, se poate adresa instanței competente pentru repararea acestuia. Instanța competentă este cea în a cărei rază teritorială domiciliază reclamantul. Cererea de chemare în judecată este scutită de taxa de timbru.

Exemplu:

„A” a făcut o solicitare privind accesul în cadrul Ministerului de Interne al acelor date care au fost selectate în urma unei solicitări legale de agenția de asigurări sociale. Acesta a solicitat cu precădere informații despre prelucrarea suplimentară a datelor sale și baza legală corespunzătoare. Cererea nu a primit răspuns, dreptul său la acces fiind astfel încălcat.

Comisia de Protecție a Datelor a decis că Ministerul de Interne trebuie să îl informeze pe „A” cu privire la prelucrarea suplimentară a datelor. Ministerul de Interne s-a conformat acestei decizii. „A” a susținut că dreptul său la acces i-a fost încălcat ca urmare a obținerii întârziate a informațiilor. Comisia de Protecție a Datelor a decis că, deși informațiile suplimentare furnizate lui „A” au fost disponibile prea târziu, „A” nu a suferit un prejudiciu în ceea ce privește dreptul său la informare.

„A” a depus o cerere de ștergere la secția de poliție națională pentru Austria Inferioară cu privire la tot ceea ce avea legătură ancheta poliției referitoare la acesta (în special procese-verbale, instrumente de verificare și dosare) ca urmare a articolului 209 din Codul penal care a condus la o plângere adresată parchetului public (informații suplimentare: articolul 209 din Codul penal a fost eliminat de Curtea Constituțională).

Din cauza faptului că articolul 209 a fost eliminat, Secția națională de poliție pentru Austria Inferioară trebuie să șteargă datele cu privire la „A”.

XXI. Confidențialitatea prelucrării (articolul 21)

Desigur este important să se protejeze de asemenea confidențialitatea datelor.

Astfel decizia-cadru stipulează că orice persoană care are acces la datele cu caracter personal aparținând domeniului prezentei decizii-cadru poate prelucra datele respective numai dacă face parte sau dacă acționează potrivit dispozițiilor unei autorități competente, cu excepția

cazului în care există dispoziții legale în acest sens. Persoanele cărora li se solicită să lucreze pentru o autoritate competentă a unui stat membru au obligația de a respecta toate normele pentru protecția datelor care se aplică autorității competente în cauză.

De asemenea, și Legea federală austriacă cu privire la protecția datelor cu caracter personal stipulează protejarea confidențialității datelor. Inspectorii, operatorii de prelucrare a datelor și practicienii acestora – aceștia fiind angajații și colaboratorii acestora – vor păstra confidențialitatea datelor care li s-au pus la dispoziție sau la care au acces numai în scopuri profesionale, fără a aduce atingere altor obligații profesionale de confidențialitate, decât dacă există un motiv legitim pentru transferul datelor puse la dispoziție sau la care există acces (confidențialitatea datelor). Angajații vor transfera datele numai dacă angajatorul acestora ordonă acest lucru în mod expres. Inspectorii și operatorii de date își vor obliga angajații prin contract, în cazul în care aceștia nu sunt deja obligați prin lege, să transmită datele dacă li se ordonă acest lucru și să adere la principiul confidențialității datelor chiar și după încheierea relației lor profesionale cu inspectorul sau operatorul. Inspectorii și operatorii pot emite ordine în vederea transmiterii datelor dacă acest lucru este admis în conformitate cu prevederile Legii federale. Aceștia își vor informa angajații cărora li se impun aceste ordine cu privire la ordinele de transfer valabile și consecințele încălcării confidențialității datelor. Fără a aduce atingere unui drept constituțional de a emite restricții, un refuz de a executa un ordin de transfer de date nu va fi în detrimentul angajaților dacă acest ordin încalcă prevederile Legii federale.

Legea federală stipulează că persoanele angajate cu prelucrarea datelor nu vor colecta, prelucra sau folosi date personale fără autorizație (confidențialitate). În cazul în care sunt angajate de instituții particulare, astfel de persoane vor fi obligate să păstreze confidențialitatea atunci când își exercită atribuțiile. Obligația de confidențialitate va continua după încheierea perioadei de angajare.

Legislația română prevede că orice persoană care acționează sub autoritatea inspectorului sau operatorului de date, inclusiv a operatorului care are acces la date cu caracter personal, le poate prelucra numai conform instrucțiunilor specifice ale inspectorului, cu excepția cazului în care acțiunile persoanei menționate anterior sunt bazate pe o obligație legală.

XXII. Securitatea prelucrării (articolul 22)

Statele membre dispun aplicarea obligatorie de către autoritățile competente a unor măsuri tehnice și organizatorice adecvate pentru protecția datelor cu caracter personal împotriva distrugerii accidentale sau nelegale, pierderii accidentale, modificării, dezvăluirii sau accesului neautorizat, în special în cazul în care prelucrarea presupune transmiterea datelor într-o rețea sau punerea la dispoziție prin acordarea accesului direct automatizat, precum și împotriva oricărei alte forme de prelucrare nelegală, având în vedere riscurile speciale pe care le prezintă prelucrarea datelor pentru care este necesară protecția, precum și natura acestora. Având în vedere cele mai noi tehnici din sector și costurile punerii lor în aplicare, aceste măsuri trebuie să asigure un nivel de securitate corespunzător riscurilor pe care le prezintă prelucrarea datelor pentru care este necesară protecția, precum și natura acestor date. În ceea ce privește prelucrarea automatizată a datelor, fiecare stat membru pune în aplicare măsuri destinate:

- a. să împiedice accesul persoanelor neautorizate la echipamentele de prelucrare a datelor cu caracter personal (controlul accesului la echipamente);

- b. să împiedice citirea, copierea, modificarea sau eliminarea suportului de date în mod neautorizat (controlul suportului de date);
- c. să împiedice introducerea neautorizată de date și inspectarea, modificarea sau ștergerea neautorizată a datelor cu caracter personal (controlul stocării);
- d. să împiedice utilizarea sistemelor de prelucrare automatizată a datelor de către persoane neautorizate cu ajutorul echipamentelor de comunicare a datelor (controlul asupra utilizatorilor);
- e. să asigure că persoanele autorizate care utilizează un sistem de prelucrare automatizată a datelor au acces numai la datele pentru care au autorizare (controlul accesului la date);
- f. să asigure posibilitatea verificării sau stabilirii identității autorităților cărora li s-au transmis sau li se pot transmite sau li se pun la dispoziție date cu caracter personal cu ajutorul echipamentelor de comunicații pentru date (controlul asupra comunicațiilor);
- g. să asigure posibilitatea verificării sau stabilirii ulterioare a datelor cu caracter personal care au fost introduse în sisteme automatizate de prelucrarea datelor, precum și a datei și persoanei care a introdus datele (controlul asupra introducerii datelor);
- h. să împiedice citirea, copierea, modificarea sau ștergerea neautorizate de date cu caracter personal în timpul transferurilor de date cu caracter personal sau în timpul transportului suporturilor de date (control asupra transportului);
- i. să asigure posibilitatea repunerii în funcțiune a sistemelor instalate în cazul unei defecțiuni (recuperarea);
- j. să asigure funcționarea sistemului, raportarea incidenței oricăror erori ale funcțiilor (fiabilitate) și că nici o disfuncționalitate a sistemului nu poate duce la coruperea datelor stocate (integritate).

Statele membre dispun că operatorii de prelucrare pot fi desemnați numai în cazul în care aceștia garantează respectarea măsurilor tehnice și organizaționale și respectarea instrucțiunilor în temeiul articolului 21. Autoritatea competentă monitorizează operatorul de prelucrare în acest sens. Datele cu caracter personal pot fi prelucrate de un operator de prelucrare doar în temeiul unui act juridic sau a unui contract scris.

Securitatea prelucrării este aplicată în Austria după cum urmează: Măsurile în vederea garantării securității datelor vor fi luate de toate unitățile organizatorice ale unui inspector sau al unui operator care utilizează datele. În funcție de tipul de date folosite, precum și de cadrul și scopul utilizării și având în vedere posibilitățile tehnice și justetea economică, se vor lua măsuri astfel încât datele să fie protejate de distrugere sau pierdere accidentală sau premeditată, pentru a fi utilizate corespunzător și pentru a nu fi accesibile persoanelor neautorizate. Cu precădere se vor lua următoarele măsuri: Distribuirea funcțiilor între unitățile organizaționale, precum și între operatorii angajați cu privire la datele ce urmează să fie utilizate va fi stabilită în mod expres; folosirea datelor trebuie să fie însoțită de ordine valide ale unităților organizaționale sau operatorilor angajați; fiecare operator angajat va fi instruit cu privire la îndatoririle sale conform Legii federale și a reglementărilor interne cu privire la protecția datelor, incluzând reglementările de securizare a datelor; dreptul la acces pe proprietatea inspectorului de date sau a operatorului se va reglementa; dreptul la acces la date și programe se va reglementa, precum și dreptul la protecția mijloacelor de depozitare împotriva accesului și folosirii de către persoane juridice; dreptul de a opera echipamentul de prelucrare a datelor se va reglementa, iar fiecare dispozitiv va fi securizat împotriva operării neautorizate luându-se precauțiile necesare privind utilajele și programele folosite; vor exista

registre în vederea ținerii evidenței etapelor de prelucrare care au fost executate, în special modificări, consultări și transferuri, în măsura necesară, având în vedere admisibilitatea acestora; se va ține o documentație cu privire la măsurile menite să faciliteze verificarea și păstrarea mijloacelor de probă. Aceste măsuri, luând în considerare tehnologia de ultimă oră și costurile aferente executării acestora, garantează un nivel de protecție a datelor corespunzător cu privire la riscuri ce rezultă în urma folosirii datelor și tipului de date ce trebuie să fie protejate. Transferurile neînregistrate din aplicațiile de date care fac obiectul unei obligații de a oferi informații se vor înregistra astfel încât dreptul la informare să poată fi garantat persoanei vizate. Transferurile furnizate în ordonanțele standard și în modelul de ordonanță nu necesită să fie înregistrate. Registrele și datele de documentație nu pot fi folosite în scopuri incompatibile cu scopul colectării lor – monitorizarea legitimității folosirii dosarelor înregistrate și documentate. În special orice folosire suplimentară în vederea scopului de supraveghere a persoanelor vizate ale căror date sunt conținute în fișierele înregistrate în scopul monitorizării persoanelor care au accesat fișierele de date înregistrate sau în orice scop altul decât verificarea drepturilor de acces se va considera incompatibil. Excepție sunt datele care sunt folosite în scopul prevenirii și urmăririi penale a unei conform prevederilor articolului 278 a al Codului penal austriac (grupuri criminale organizate) sau o infracțiune ce se pedepsește cu sentința maximă de peste cinci ani de închisoare. În cazul în care nu există alte prevederi legale, registrele și datele de documentație vor fi păstrate trei ani. Excepțiile de la această regulă se vor permite în aceeași măsură în care datele înregistrate sau documentate pot și șterse în mod legitim mai devreme sau păstrate o perioadă mai lungă de timp. Reglementările cu privire la securitatea datelor se vor emite și se vor menține valabile într-o asemenea manieră astfel încât operatorii angajați să se poată informa oricând cu privire la reglementările la care se supun.

Legea germană reglementează faptul că organismele publice și private care colectează, prelucreză și folosesc date cu caracter personal pentru ele sau pentru alte persoane vor lua măsurile tehnice și organizaționale necesare pentru a asigura aplicarea prevederilor prezentei legi cu precădere cerințele enumerate în anexa prezentei legi. Măsurile vor fi necesare numai dacă efortul impus este rezonabil față de obiectivul de protecție. Pentru a îmbunătăți protecția și securizarea datelor, furnizorii de sisteme și programe de prelucrare a datelor, precum și organisme ce coordonează prelucrarea de date pot avea experți independenți și autorizați în vederea examinării strategiei acestora de protejare a datelor și a facilităților tehnice și pot publica rezultatele acestei examinări. Cerințele detaliate cu privire la examinare și evaluare, procedura, selecția și aprobarea experților se vor aborda într-o lege separată.

Legea română stipulează că operatorul este obligat să aplice măsurile tehnice și organizatorice adecvate pentru protejarea datelor cu caracter personal împotriva distrugerii accidentale sau ilegale, pierderii, modificării, dezvăluirii sau accesului neautorizat, în special dacă prelucrarea respectivă comportă transmitii de date în cadrul unei rețele, precum și împotriva oricărei alte forme de prelucrare ilegală. Aceste măsuri trebuie să asigure, potrivit stadiului tehnicii utilizate în procesul de prelucrare și de costuri, un nivel de securitate adecvat în ceea ce privește riscurile pe care le reprezintă prelucrarea, precum și în ceea ce privește natura datelor care trebuie protejate. Cerințele minime de securitate vor fi elaborate de autoritatea de supraveghere și vor fi actualizate periodic, corespunzător progresului tehnic și experienței acumulate. Operatorul, atunci când desemnează o persoană împuternicită, este obligat să aleagă o persoană care prezintă suficiente garanții în ceea ce privește măsurile de securitate tehnică și organizatorice cu privire la prelucrările ce vor fi efectuate, precum și să vegheze la respectarea acestor măsuri de către persoana desemnată. Autoritatea de supraveghere poate decide, în cazuri individuale, asupra obligării operatorului la adoptarea unor măsuri

suplimentare de securitate, cu excepția celor care privesc garantarea securității serviciilor de telecomunicații. Efectuarea prelucrărilor prin persoane împuternicite trebuie să se desfășoare în baza unui contract încheiat în formă scrisă, care va cuprinde în mod obligatoriu: obligația persoanei împuternicite de a acționa doar în baza instrucțiunilor primite de la operator; faptul că îndeplinirea obligațiilor revine și operatorului de date.

XXIII. Consultarea prealabilă (articolul 23)

Statele membre asigură că autoritățile naționale de supraveghere competente sunt consultate înainte de prelucrarea datelor cu caracter personal care vor face parte dintr-un nou sistem de evidență care urmează a fi creat, în cadrul căruia: urmează a fi prelucrate categorii speciale de date menționate la articolul 6, sau tipul de prelucrare, în special cel care implică utilizarea de noi tehnologii, mecanisme sau proceduri, prezintă în caz contrar riscuri specifice pentru drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate, și în special pentru viața privată a acesteia.

XXIV. Sancțiuni (articolul 24)

Statele membre adoptă măsurile corespunzătoare pentru a asigura aplicarea integrală a dispozițiilor prezentei decizii-cadru și, în special, stabilesc sancțiuni eficace, proporționale și disuasive, care urmează să fie aplicate în caz de încălcare a dispozițiilor adoptate în temeiul prezentei decizii-cadru.

Prevederile privind sancțiunile din Austria stipulează următoarele:

Orice persoană care folosește date cu caracter personal care i-au fost încredințate sau la care are acces ca urmare exclusivă a motivelor profesionale sau pe care le-a dobândit ilegal, pune aceste date la dispoziția altora sau publică astfel de date cu intenția de a obține profit sau de a răni alte persoane în ciuda interesului persoanei vizate privind confidențialitatea, va fi pedepsită de către instanță cu închisoare de până la un an cu condiția ca infracțiunea să nu facă obiectul unei pedepse mai severe ca urmare a unei alte prevederi. Făptuitorul va fi urmărit penal numai cu acordul părții vătămate.

Există de asemenea și sancțiuni contravenționale: În cazul în care legea nu prevede elementele legale ale unei infracțiuni penale care să facă obiectul jurisdicției instanțelor de judecată și nu face obiectul unor sancțiuni mai severe în conformitate cu alte prevederi administrative, o contravenție pasibilă de pedeapsă de o amendă de până la 18.890 euro este comisă de orice persoană care primește acces intenționat și ilegal la o aplicație de date încălcând drepturile la confidențialitate și în special orice persoană care folosește date care i se pun la dispoziție în alte scopuri sau le folosește nefurnizând informații, pentru a rectifica sau șterge date încălcând o soluție sau hotărâre finală judiciară, șterge cu premeditare date sau obține date prin solicitarea intenționată a unor date incorecte. În condițiile în care legea nu prezintă elementele legale ale unei infracțiuni penale care face obiectul jurisdicției instanțelor judiciare, o contravenție se pedepsește cu o amendă de până la 9.445 euro care este săvârșită de orice persoană care colectează, prelucrează și transferă date fără a-și fi îndeplinit obligația de notificare sau efectuează transferuri de date fără a avea autorizația necesară din partea Comisiei de Protecție a Datelor sau își încalcă obligațiile privind dezvăluirea și informarea, neglijează măsurile de securitate a datelor. Mijloacele media sau programele de date se pot confisca dacă acestea sunt legate de o contravenție. Autoritatea Administrativă de Sector localizată la domiciliul sau sediul inspectorilor (operatorilor) va fi autoritatea competentă

privind deciziile. Dacă nu există un domiciliu sau sediu în Austria, Autoritatea Administrativă de Sector cu sediul la Comisia pentru Protecția Datelor va fi autoritatea competentă.

Prevederile penale ale legii germane sunt: Orice infracțiune săvârșită voluntar, fie cu intenție sau prin neglijență, precum colectarea sau prelucrarea de date cu caracter personal care nu sunt general accesibile fără autorizație, punerea la dispoziție a datelor cu caracter personal, retragerea de date cu caracter personal care nu sunt general accesibile fără autorizație sau obținerea unor astfel de date în scop personal sau pentru alte persoane în urma unor operațiuni de prelucrare automatizate sau neautomatizate ale dosarelor fără autorizație, obținerea transferului de date cu caracter personal care nu sunt general accesibile prin furnizarea de informații false, în schimbul plății sau cu intenția de a obține câștiguri pentru sine sau altă persoană, vătămarea unei alte persoane sunt pasibile de închisoare de până la doi ani sau amendă. Astfel de infracțiuni vor fi urmărite penal dacă se înaintează o plângere. Plângerile trebuie să fie înaintate de către persoana vizată, inspector, Comisarul Federal pentru Protecția Datelor și Libertatea de Informare sau de autoritatea de supraveghere.

Prevederile penale ale legislației române sunt articolele 31 până la 35. Acestea stipulează că omisiunea de a efectua notificarea în condițiile art. 22 sau ale art. 29 alin. (3) în situațiile în care această notificare este obligatorie, precum și notificarea incompletă sau care conține informații false constituie contravenții, dacă nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât să constituie infracțiuni, și se sancționează cu amendă de la 5 milioane la 100 milioane de ROL. Prelucrarea datelor cu caracter personal de către un operator sau de o persoană împuternicită de acesta, cu încălcarea prevederilor art. 4-10 sau cu nesocotirea drepturilor prevăzute la art. 12-15 sau la art. 17, constituie contravenție, dacă nu este săvârșită în astfel de condiții încât să constituie infracțiune, și se sancționează cu amenda de la 10 milioane la 250 de milioane ROL. Neîndeplinirea obligațiilor privind aplicarea măsurilor de securitate și de păstrare a confidențialității prelucrărilor, prevăzute la art. 19 și 20, constituie contravenție, dacă nu este săvârșită în astfel de condiții încât să constituie infracțiune, și se sancționează cu amenda de la 15 milioane lei la 500 milioane ROL. Refuzul de a furniza autorității de supraveghere informațiile sau documentele cerute de aceasta în exercitarea atribuțiilor de investigare prevăzute la art. 27 constituie contravenție, dacă nu este săvârșită în astfel de condiții încât să constituie infracțiune, și se sancționează cu amendă de la 10 milioane lei la 150 milioane ROL. Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se efectuează de către autoritatea de supraveghere, care poate delega aceste atribuții unor persoane recrutate din rândul personalului său, precum și de reprezentanți împuterniciți ai organelor cu atribuții de supraveghere și control, abilitate potrivit legii. Dispozițiile prezentei legi referitoare la contravenții se completează cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, în măsura în care prezenta lege nu dispune altfel. Împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare se poate face plângere la secțiile de contencios administrativ ale tribunalelor.

XXV. Autoritățile naționale de supraveghere (articolul 25)

Fiecare stat membru dispune ca una sau mai multe dintre autoritățile publice să răspundă de informarea și monitorizarea punerii în aplicare pe teritoriul său a dispozițiilor adoptate de statele membre în conformitate cu decizia-cadru. Aceste autorități acționează în deplină independență în exercitarea funcțiilor încredințate lor. Fiecare autoritate este investită în special cu competențe de cercetare, competențe de acces la datele care fac obiectul unei prelucrări și competențe de colectare a tuturor informațiilor necesare pentru îndeplinirea atribuțiilor de supraveghere, competențe efective de intervenție, cum ar fi, de exemplu,

competența de a emite avize înainte ca operațiunile de prelucrare să fie efectuate și de a asigura publicarea corespunzătoare a acestor avize sau de a ordona blocarea, ștergerea sau distrugerea datelor, de a impune interdicția temporară sau definitivă de prelucrare, de a adresa inspectorului un avertisment sau o mustrare sau de a sesiza parlamentele naționale sau alte instituții politice, competența de a acționa în justiție, în cazul încălcării dispozițiilor legislației naționale adoptate în temeiul prezentei decizii-cadru sau de a sesiza autoritățile judecătorești cu privire la această încălcare. Deciziile autorităților de supraveghere care fac obiectul unor plângeri pot fi atacate în justiție. Fiecare autoritate de supraveghere poate fi sesizată de orice persoană printr-o plângere privind protecția drepturilor și libertăților sale în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal. Persoana vizată este informată asupra modului în care s-a soluționat plângerea. Statele membre prevăd obligația care revine membrilor și personalului autorității de supraveghere de a respecta dispozițiile privind protecția datelor cu caracter personal aplicabile respectivei autorități de supraveghere și faptul că, chiar și după încetarea activității acestora, acestora le revine obligația de a păstra secretul profesional în ceea ce privește informațiile confidențiale la care au acces.

Autoritatea națională de supervizare în Austria este așa-numita și Comisie de Protecție a Datelor care a fost deja foarte des menționată. Există și un al doilea organism de control, și anume Consiliul de Protecție a Datelor. Comisia de Protecție a Datelor și Consiliul de Protecție a Datelor vor garanta protecția datelor în conformitate cu reglementările prezentei Legi federale fără a aduce atingere competenței Cancelarului Federal și instanțelor judiciare. Comisia de Protecție a Datelor consistă din șase membri numiți de Președintele Federal la propunerea Guvernului federal pe o perioadă de cinci ani. Se permite repetarea numirii în funcție. Toți membrii vor avea competență juridică. Un membru va fi judecătorul. Propunerea Guvernului federal în vederea nominalizării membrilor Comisiei pentru Protecția Datelor va fi întocmită de către Cancelarul Federal. Cancelarul Federal va selecta dintre o propunere de trei candidați a Președintelui Curții Supreme pentru funcția de judecător, o propunere a statelor pentru doi membri, o propunere de trei candidați din partea Camerei Federale a Muncii pentru alegerea unui membru, o propunere de trei candidați din partea Camerei de Comerț Federale Austriece pentru un membru. Toate persoanele propuse trebuie să aibă experiență în domeniul protecției datelor. Un membru va fi propus din grupul oficialilor federali cu experiență juridică. Pentru fiecare membru se va numi un membru suplinitor. Membrul suplinitor va acționa în cazul în care membrul în funcție nu își va putea îndeplini sarcinile. Mandatul membrului suplinitor va expira la finalul mandatului membrului în funcție. Următoarele persoane nu pot fi membri ai Comisiei pentru Protecția Datelor: Membrii guvernului federal sau al unui guvern sau al unui guvern de stat sau secretari de stat; persoane care nu pot fi alese pentru Consiliul Național. Dacă un membru al Comisiei de Protecție a Datelor nu participă nejustificat la trei întâlniri consecutive sau dacă ulterior numirii sale apare o cauză pentru excluderea sa, Comisia de Protecție a Datelor va decide în această privință după audierea membrului în cauză. O astfel de decizie are ca rezultat pierderea calității de membru. În toate celelalte cazuri, un membru al Comisiei de Protecție a Datelor poate fi dat afară din funcție în temeiul unor motive serioase și ca urmare a deciziei Comisiei de Protecție a Datelor aprobată de cel puțin trei membri. Mandatul se va încheia atunci când membrul demisionează din funcție expedind o declarație scrisă Cancelarului Federal. În cazul în care calitatea de membru se încheie ca urmare a decesului, demisiei voluntare, membrul suplinitor va deveni membru permanent al Comisiei de Protecție a Datelor până la expirarea mandatului membrului pe care l-a înlocuit. Un nou membru suplinitor va fi numit pentru acea perioadă. În cazul în care un membru suplinitor părăsește postul înainte de termen, un nou membru suplinitor va fi numit fără întârziere. Membrii Comisiei de Protecție a Datelor vor fi independenți și nu vor avea instrucțiuni de urmat în

timpul exercitării datoriilor lor. Oficialii care lucrează în cadrul Comisiei de Protecție a Datelor vor ține cont numai de instrucțiunile președintelui și al membrului executiv al Comisiei de Protecție a Datelor cu privire la activitatea lor profesională. Comisia de Protecție a Datelor va fi audiată înainte de dispunerea unei ordonanțe pe baza prezentei Legi federale și care în alte condiții se referă la chestiuni importante privind protecția datelor. Comisia de Protecție a Datelor va întocmi un raport cu privire la activitățile sale cel puțin o dată la doi ani și îl va publica într-un mod corespunzător. Raportul va fi înaintat Cancelarului Federal. Comisia de Protecție a Datelor va putea lua decizii numai dacă toți cei șase membri sunt prezenți. Judecătorul va prezida. O decizie validă a Comisiei de Protecție a Datelor va necesita o majoritate de voturi. În caz de paritate de voturi, votul președintelui va fi decisiv asupra chestiunii. Abținerea de la vot nu este permisă. Deciziile Comisiei de Protecție a Datelor care sunt de importanță fundamentală pentru publicul general vor fi publicate corespunzător de către Comisia de Protecție a Datelor, luând în considerare cerințele de confidențialitate oficială. Hotărârile membrului executiv al Comisiei de Protecție a Datelor pot face obiectul unui apel. Un apel împotriva unei hotărâri va avea efect suspensiv. Nu se va permite adaptarea legii împotriva deciziilor Comisiei de Protecție a Datelor. Acestea nu vor face obiectul unui apel sau modificări de procedură administrativă. Părțile vor avea dreptul de a prezenta cazul Tribunalului de contencios administrativ. Acest lucru se aplică de asemenea și inspectorilor sectorului public care execută legile în acele cazuri unde aceștia au drepturile unei părți prezente la proceduri sau de fiecare dată când legea conferă dreptul de a înainta o plângere Tribunalului de contencios administrativ. Hotărârile ce permit transferul transfrontalier sau înregistrarea de date se vor anula dacă condițiile legale sau factice privind acordarea unor autorizații nu mai sunt valabile, în special când acest lucru este rezultatul unei promulgări din partea Cancelarului Federal. În cazul în care Comisia de Protecție a Datelor a stabilit că a avut loc o încălcare a prevederilor prezentei legi federale de către un inspector al sectorului public, inspectorul respectiv va constitui starea de fapt exprimată prin avizul legal al Comisiei de Protecție a Datelor folosind toate mijloacele aflate la dispoziția sa și acționând fără întârziere în acest sens. În cadrul Cancelariei Federale se va stabili un Consiliu de Protecție a Datelor. Consiliul de Protecție a Datelor va consilia guvernul federal și guvernele de stat cu privire la cereri pe chestiuni politice referitoare la protecția de date. În acest scop Consiliul de Protecție a Datelor poate delibera pe chestiuni de importanță fundamentală privind protecția datelor; Consiliul de Protecție a Datelor va avea ocazia de a redacta proiecte de legi pentru ministerele federale în cazul în care acestea sunt semnificative pentru protecția datelor. Inspectorii sectorului public își vor prezenta proiectele Consiliului de Protecție a Datelor în vederea evaluării în cazul în care acestea sunt importante pentru protecția datelor; Consiliul de Protecție a Datelor va avea dreptul de a solicita informații și documente de la inspectorii sectorului public în cazul în care acestea sunt necesare pentru evaluarea proiectelor cu un impact important asupra protecției datelor în Austria; Consiliul de Protecție a Datelor poate solicita inspectorilor sectorului privat sau reprezentanților acestora stabiliți legal să își dea avizul privind situațiile de importanță generală care prezintă motiv de îngrijorare sau necesită cel puțin atenție din perspectiva protecției datelor; Consiliul de Protecție a Datelor poate transmite observațiile opiniile și sugestiile sale de îmbunătățire cu privire la protecția datelor în Austria către guvernul federal și guvernele de stat, precum și organelor legislative prin aceste organisme. Consiliul de Protecție a Datelor va avea următorii membri: reprezentanți ai partidelor politice: partidul cu cea mai puternică reprezentare în comitetul general al Consiliului Național va delega patru reprezentanți, cel de-al doilea partid ca forță politică va delega trei membri iar celelalte partide reprezentate în comitetul general al Consiliului Național vor delega fiecare câte un membru. În cazul în care cele două partide care sunt reprezentate cel mai puternic în Consiliul Federal au un număr egal de locuri, fiecare

dintre partidele menționate va delega trei membri; câte un reprezentant din partea Camerei de Muncă Federale și din partea Camerei de Comerț Federale din Austria; doi reprezentanți ai statelor; câte un reprezentant al Asociației Municipalităților Austriece și al Asociației Orășenești a Austriei, precum și un membru al Federației numit de Cancelarul Federal. Un reprezentant suplinitor va fi numit pentru fiecare reprezentant în parte. Membrii guvernului federal, al guvernului de stat sau secretariatelor de stat, precum și persoane care nu pot fi alese în cadrul Consiliului Național nu vor fi membri ai Consiliului de Protecție a Datelor. Reprezentanții vor fi membri ai Consiliului de Protecție a Datelor până în momentul anunțării demisiei lor în scris către Cancelarul Federal sau, dacă demisia nu este anunțată, până în momentul în care organismul însărcinat cu nominalizarea va numi alt reprezentant Cancelarului Federal. Membrii Consiliului de Protecție a Datelor își vor desfășura activitatea în mod onorabil. Consiliul de Protecție a Datelor va decide asupra regulilor sale de procedură. Consiliul de Protecție a Datelor va alege un președinte și doi vicepreședinți. Mandatul președintelui și al vicepreședinților va avea cinci ani. Se permite repetarea numirii în funcție. Cancelaria Federală va fi responsabilă pentru activitatea Consiliului de Protecție a Datelor. Cancelarul Federal va furniza tot personalul necesar. În timpul lucrului pentru Consiliul de Protecție a Datelor, oficialii Cancelariei Federale trebuie să urmeze doar instrucțiunile președintelui Consiliului de Protecție a Datelor cu privire la activitatea profesională. Întâlnirile Consiliului de Protecție a Datelor vor fi convenite de către președinte de câte ori este necesar. În cazul în care un membru solicită stabilirea unei întâlniri, președintele o va stabili astfel încât aceasta să poată avea loc în patru săptămâni. Președintele poate aduce experți la întâlniri ori de câte ori este necesar. Deliberările și deciziile Consiliului de Protecție a Datelor va necesita prezența a cel puțin jumătate din membri. Deciziile se vor adopta cu majoritate simplă. În caz de paritate de voturi, votul președintelui va fi decisiv asupra chestiunii. Abținerea de la vot nu este permisă. Se poate exprima o opinie de disidență. Consiliul de Protecție a Datelor poate constitui grupuri de lucru permanente care pot fi însărcinate cu elaborarea, evaluarea și rezolvarea chestiunilor specifice. Un membru individual (raportor) poate fi însărcinat cu activitatea executivă, prima evaluare și rezolvare a chestiunilor specifice. Fiecare membru al Consiliului de Protecție a Datelor poate participa la întâlnirile Consiliului cu excepția cazului în care aceștia sunt împiedicați în mod justificat. Un membru care nu poate participa va informa membrul suplinitor fără întârziere. Membrii Comisiei de Protecție a Datelor care nu sunt membri ai Consiliului de Protecție a Datelor vor avea dreptul de a participa la întâlnirile Consiliului sau la grupurile de lucru ale acestuia. Aceștia nu vor avea drept de vot. Deliberările Consiliului de Protecție a Datelor vor fi confidențiale dacă acesta nu decide altfel. Membrii Consiliului de Protecție a Datelor, membrii Comisiei de Protecție a Datelor și experții aduși la întâlniri vor fi obligați să păstreze toate informațiile confidențiale pe care le-au aflat în decursul desfășurării activității lor pentru Consiliul de Protecție a Datelor în condițiile în care confidențialitatea este necesară pentru interesul public sau în interesul unei părți. Autoritatea națională de supraveghere în Germania este Comisarul Federal pentru Protecția Datelor și Libertatea de Informare. Orice persoană care consideră că drepturile i-au fost încălcate prin colectarea, prelucrarea, sau folosirea datelor sale cu caracter personal de către organisme publice ale federației se poate adresa Comisarului Federal pentru Protecția Datelor și Libertatea de Informare. Acest lucru se aplică și în ceea ce privește colectarea, prelucrarea sau folosirea de date de către instanțe federale numai în domeniile administrative unde acestea activează. La propunerea Guvernului federal, Bundestag-ul german va alege Comisarul Federal pentru Protecția Datelor și Libertatea de Informare cu mai mult de jumătate din numărul statutar al membrilor săi. Comisarul Federal trebuie să aibă cel puțin 35 de ani la momentul alegerilor. Persoana aleasă va fi numită în

funcție de către Președintele Federal. Comisarul Federal depune următorul jurământ înaintea Ministrului Federal al Internelor:

„Jur să fac tot ce îmi stă în putință pentru binele poporului german, să îi protejiez de ce este rău și să apăr constituția și legile federative, să îmi îndeplinesc sarcinile cu conștiinciozitate și să fac dreptate în toate acțiunile mele, așa să-mi ajute Dumnezeu.”

Referința la Dumnezeu se poate omite din jurământ. Mandatul Comisarului Federal este de cinci ani. Acesta se poate reînnoi o dată. Comisarul Federal va avea un statut oficial federal conform dreptului public și în conformitate cu prezenta lege. Acesta își va îndeplini sarcinile complet independent și se va supune numai legii. Acesta se va supune supravegherii legale a guvernului federal. Comisarul Federal va avea sediul la Ministerul Federal de Interne. Acesta se va supune supravegherii administrative a Ministerului Federal de Interne. Comisarul Federal va avea la dispoziție resurse de personal și materiale necesare pentru îndeplinirea sarcinilor sale; aceste resurse vor fi prezentate într-un capitol separat al bugetului Ministerului Federal de Interne. Posturile vor fi ocupate în acord cu Comisarul Federal. Membrii personalului care nu sunt de acord cu măsura care urmează să se pună în aplicare pot fi transferați, puși în disponibil sau li se poate da altă sarcină cu acordul Comisarului Federal. În cazul în care Comisarul Federal nu își poate exercita funcția temporar, Ministrul Federal de Interne poate numi un adjunct pentru a efectua aceste sarcini. Comisarul Federal trebuie să fie consultat în ceea ce privește această numire. Mandatul Comisarului Federal pentru Protecția Datelor și Libertatea de Informare va începe odată cu livrarea certificatului de numire în funcție. Acesta se va încheia la expirarea mandatului sau în caz de eliberare din funcție. Președintele Federal îl va elibera din funcție pe Comisarul Federal la cererea ultimului sau la sugestia guvernului federal, în acest caz trebuind să se prezinte motivele pentru eliberarea din funcție în cazul unui judecător care are un post pe viață. În eventualitatea eliberării din funcție, Comisarul Federal va primi un document semnat de către președintele federal. Eliberarea din funcție va produce efecte juridice de la data livrării acestui document. La cererea Ministrului Federal de Interne, Comisarul Federal va fi obligat să își continue activitatea până când va fi numit un succesor. Comisarul Federal nu va deține o altă funcție remunerabilă și nici nu va încerca să aibă o activitate sau ocupație comercială pe lângă îndatoririle sale oficiale, nu va face parte din consiliul de supraveghere sau din comitetul executiv al unei societăți de profit și nici dintr-un guvern sau un organ legislativ al federației sau al unui land. Comisarul Federal nu va exprima opinii extrajudiciare contra unei remunerații. Comisarul Federal va informa Ministrul Federal de Interne cu privire la primirea oricăror daruri care au legătură cu funcția sa. Ministrul Federal va decide asupra modalității de folosire a acestora. Comisarul Federal va avea dreptul de a refuza să depună mărturie cu privire la persoane care i-au făcut dezvăluiri în funcția sa de Comisar Federal și cu privire la informația dezvăluită. Același lucru se aplică și în cazul personalului Comisarului Federal, cu condiția ca acesta să decidă asupra exercitării acestui drept. Având în vedere obiectul Comisarului Federal de a refuza să depună mărturie, acesta nu va fi obligat să depună sau să predea dosare sau alte documente. Chiar și după ce această numire s-a încheiat, Comisarul Federal va fi obligat să păstreze confidențialitatea cu privire la chestiuni pe care acesta le cunoaște ca urmare a sarcinilor sale. Acest lucru nu este valabil pentru comunicatele oficiale sau chestiuni care sunt general cunoscute sau care prin natura lor nu necesită confidențialitate. Chiar și după plecarea din funcție, Comisarul Federal nu va putea depune mărturie în sau în afara instanțelor sau să facă declarații cu privire la astfel de subiecte fără a avea acordul Ministrului Federal de Interne. Acest lucru nu va afecta obligația legală de a raporta infracțiuni sau de a susține ordinea liberă și democratică acolo unde aceasta este amenințată. În cazul în care Comisarul Federal consideră că prevederile privind protecția datelor au fost

încălcate, acesta va fi autorizat să raporteze acest lucru și să informeze corespunzător persoana vizată. Permisivitatea de a depune mărturie în calitate de martor se poate refuza numai dacă aceasta ar fi în detrimentul bunăstării federației sau landului, ar pune serios în pericol sau ar interveni în îndeplinirea îndatoririlor publice. Permisivitatea de a furniza un raport se poate refuza dacă acest lucru ar fi în detrimentul intereselor oficiale. Comisarul Federal pentru Protecția Datelor și Libertatea de Informare va monitoriza respectarea de către organismele publice ale federației a prevederilor prezentei legi, precum și a altor dispoziții cu privire la protecția datelor. Monitorizarea de către Comisarul Federal se va extinde și asupra datelor cu caracter personal obținute de la organisme publice ale federației cu privire la conținuturi și circumstanțe specifice referitoare la comunicări poștale și telecomunicații, precum și date cu caracter personal care fac obiectul secretelor profesionale sau special oficiale, cu precădere confidențialitatea fiscală stipulată la capitolul 30 a Codului fiscal german. Dreptul fundamental la corespondență și telecomunicații private de la articolul 10 al constituției va fi restricționat. Datele personale care fac obiectul monitorizării de către comisie stabilite la capitolul 15 al Legii cu privire la restricționarea sferei private privind corespondența și telecomunicațiile nu vor face obiectul monitorizării de către Comisarul Federal decât în cazul în care comisia solicită ca acesta să monitorizeze respectarea dispozițiilor cu privire la protecția datelor referitoare la anumite proceduri sau în domenii specifice pe care le va raporta în exclusivitate comisiei. Datele cu caracter personal cu privire la verificările de securitate nu vor face obiectul monitorizării de către Comisarul Federal dacă persoana vizată va înainta o contestație către acesta cu privire la monitorizarea datelor referitoare la persoana vizată într-un caz particular. Instanțele federale vor face obiectul monitorizării de către Comisarul Federal numai în domeniile administrative în care acestea activează. Organismele publice ale federației vor fi obligate să acorde asistență Comisarului Federal și colaboratorilor acestuia la îndeplinirea sarcinilor. În special, aceștia vor primi informații ca răspuns la întrebările lor, precum și ocazia de a examina toate documentele, cu precădere datele înregistrate și sistemele de prelucrare a datelor legate de monitorizarea menționată anterior și să aibă acces la sediul oficial în orice moment. Comisarul Federal va informa organismele publice cu privire la rezultatele monitorizării. Comisarul Federal poate include recomandări în vederea îmbunătățirii protecției datelor, în special pentru a remedia problemele descoperite în procesul de prelucrare și folosire a datelor cu caracter personal. În cazul în care Comisarul Federal pentru Protecția Datelor și Libertatea de Informare descoperă încălcări ale prevederilor prezentei legi, a altor dispoziții privind protecția datelor sau alte probleme referitoare la prelucrarea sau folosirea de date cu caracter personal, acesta va depune o plângere în cazul administrației la nivel federal: autorității supreme competente la nivel federal, în cazul Agenției Federale de Căi Ferate: președintelui acesteia, în cazul companiilor succesoare prin lege din cadrul fondului special "Deutsche Bundespost" în condițiile în care acestea dispun de un drept de exclusivitate conform legii poștale: comitetelor lor executive și directorilor, în cazul corporațiilor federative, instituțiilor și fundațiilor de drept public, precum și asociațiilor acestora: comitetelor lor executive și directorilor sau altor organisme autorizate să le reprezinte solicitându-le să răspundă într-o perioadă de timp stabilită de Comisarul Federal. Comisarul Federal se poate dispensa de o plângere sau un răspuns din partea organismului respectiv cu precădere dacă problemele sunt nesemnificative sau au fost remediate între timp. Răspunsul ar trebui de asemenea să conțină măsurile luate ca rezultat al plângerii Comisarului Federal. Comisarul Federal pentru Protecția Datelor și Libertatea de Informare va depune un raport de activitate către Bundestagul german la fiecare doi ani. Raportul va informa Bundestagul german și publicul asupra evoluțiilor importante din domeniul protecției datelor. La solicitarea Bundestagului german sau a guvernului federal, Comisarul Federal va redacta opinii ale experților și va furniza rapoarte. La cererea Bundestagului german, Comitetului de

Petiții, Comitetului Bundestagului pentru afaceri interne sau guvernului federal, Comisarul Federal va investiga de asemenea chestiuni privitoare la protecția datelor și incidentele legate de organismele publice ale federației. Comisarul Federal poate consulta oricând Bundestagul german. Comisarul Federal poate face recomandări guvernului federal pentru a îmbunătăți nivelul de protecție a datelor și îi poate consilia în această privință. Comisarul Federal va lucra și coopera cu organismele publice responsabile cu monitorizarea respectării prevederilor privind protecția datelor în landuri și cu autoritățile de supraveghere. Comisarul Federal va lucra și coopera cu organismele publice responsabile cu monitorizarea respectării prevederilor privind protecția datelor în landuri și cu autoritățile de supraveghere.

Autoritatea națională de supraveghere în România pentru prelucrarea datelor cu caracter personal este reglementată la articolele 21 până la 28 din legislația română. Acestea stipulează faptul că autoritatea de supraveghere în temeiul prezentei legi este Autoritatea Națională de Supraveghere pentru Prelucrarea Datelor cu Caracter Personal. Autoritatea de supraveghere își desfășoară activitatea în condiții de completă independență și imparțialitate. Autoritatea de supraveghere monitorizează și controlează sub aspectul legalității prelucrările de date cu caracter personal care cad sub incidența prezentei legi. În acest scop autoritatea de supraveghere exercită următoarele atribuții: elaborează formularele tipizate ale notificărilor și ale registrelor proprii; primește și analizează notificările privind prelucrarea datelor cu caracter personal, anunțând operatorului rezultatele controlului prealabil; autorizează prelucrările de date în situațiile prevăzute de lege; poate dispune, în cazul în care constată încălcarea dispozițiilor prezentei legi, suspendarea provizorie sau încetarea prelucrării datelor, ștergerea parțială ori integrală a datelor prelucrate și poate să sesizeze organele de urmărire penală sau să intenteze acțiuni în justiție; păstrează și pune la dispoziție publicului registrul de evidență a prelucrărilor de date cu caracter personal; primește și soluționează plângeri, sesizări sau cereri de la persoanele fizice și comunică soluția dată ori, după caz, diligențele depuse; efectuează investigații din oficiu sau la primirea unor plângeri ori sesizări; este consultată atunci când se elaborează proiecte de acte normative referitoare la protecția drepturilor și libertăților persoanelor, în privința prelucrării datelor cu caracter personal; poate face propuneri privind inițierea unor proiecte de acte normative sau modificarea actelor normative în vigoare în domenii legate de prelucrarea datelor cu caracter personal; cooperează cu autoritățile publice și cu organele administrației publice, centralizează și analizează rapoartele anuale de activitate ale acestora privind protecția persoanelor în privința prelucrării datelor cu caracter personal, formulează recomandări și avize asupra oricărei chestiuni legate de protecția drepturilor și libertăților fundamentale în privința prelucrării datelor cu caracter personal, la cererea oricărei persoane, inclusiv a autorităților publice și a organelor administrației publice; aceste recomandări și avize trebuie să facă mențiune despre temeiurile pe care se sprijină și se comunică în copie și Ministerului Justiției; atunci când recomandarea sau avizul este cerut de lege, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I; cooperează cu autoritățile similare de peste hotare în vederea asistenței mutuale, precum și cu persoanele cu domiciliul sau cu sediul în străinătate, în scopul apărării drepturilor și libertăților fundamentale ce pot fi afectate prin prelucrarea datelor cu caracter personal; îndeplinește alte atribuții prevăzute de lege. Întregul personal al autorității de supraveghere are obligația de a păstra secretul profesional, cu excepțiile prevăzute de lege, pe termen nelimitat, asupra informațiilor confidențiale sau clasificate la care are sau a avut acces în exercitarea atribuțiilor de serviciu, inclusiv după încetarea raporturilor juridice cu autoritatea de supraveghere. Operatorul este obligat să notifice autorității de supraveghere, personal sau prin reprezentant, înainte de efectuarea oricărei prelucrări ori a oricărui ansamblu de prelucrări având același scop sau scopuri corelate. Notificarea nu este necesară în cazul în care prelucrarea are ca unic scop ținerea unui registru destinat prin lege informații publicului și deschis spre consultare

publicului în general sau oricărei persoane care probează un interes legitim, cu condiția ca prelucrarea să se limiteze la datele strict necesare ținerii registrului menționat. Notificarea va cuprinde cel puțin următoarele informații: numele sau denumirea și domiciliul ori sediul operatorului și ale reprezentantului desemnat al acestuia, dacă este cazul; scopul sau scopurile prelucrării; o descriere a categoriei sau a categoriilor de persoane vizate și a datelor ori a categoriilor de date ce vor fi prelucrate; destinatarii sau categoriile de destinatari cărora se intenționează să li se dezvăluie datele; garanțiile care însoțesc dezvăluirea datelor către terți; modul în care persoanele vizate sunt informate asupra drepturilor lor; data estimată pentru încheierea operațiunilor de prelucrare, precum și destinația ulterioară a datelor; transferuri de date care se intenționează să fie făcute către alte state; descriere generală care să permită aprecierea preliminară a măsurilor luate pentru asigurarea securității prelucrării; specificarea oricărui sistem de evidență a datelor cu caracter personal, care are legătură cu prelucrarea, precum și a eventualelor legături cu alte prelucrări de date sau cu alte sisteme de evidență a datelor cu caracter personal, indiferent dacă se efectuează, respectiv dacă sunt sau nu sunt situate pe teritoriul României; motivele care justifică aplicarea prevederilor art. 11, art. 12 alin. (3) sau (4) ori ale art. 13 alin. (5) sau (6), în situația în care prelucrarea datelor se face exclusiv în scopuri jurnalistice, literare sau artistice ori în scopuri statistice, de cercetare istorică sau științifică. Dacă notificarea este incompletă, autoritatea de supraveghere va solicita completarea acesteia. În limitele puterilor de investigare de care dispune, autoritatea de supraveghere poate solicita și alte informații, în special privind originea datelor, tehnologia de prelucrare automatizată utilizată și detalii referitoare la măsurile de securitate. Dispozițiile prezentului alineat nu se aplică în situația în care prelucrarea datelor se face exclusiv în scopuri jurnalistice, literare sau artistice. Dacă se intenționează ca datele care sunt prelucrate să fie transferate în străinătate, notificarea va cuprinde și următoarele elemente: categoriile de date care vor face obiectul transferului; notificarea este supusă unei taxe care trebuie plătită de operator autorității de supraveghere. Autoritățile publice care efectuează prelucrări de date cu caracter personal în legătură cu activitățile descrise la art. 2 alin. (5), în temeiul legii sau în îndeplinirea obligațiilor asumate prin acorduri internaționale ratificate, sunt scutite de taxa prevăzută la alin. (7). Notificarea se va transmite în termen de 15 zile de la intrarea în vigoare a actului normativ care instituie obligația respectivă și va cuprinde numai următoarele elemente: denumirea și sediul operatorului; scopul și temeiul legal al prelucrării; categoriile de date cu caracter personal supuse prelucrării. Autoritatea de supraveghere poate stabili și alte situații în care notificarea nu este necesară, în afara celei prevăzute la alin. (2), sau situații în care notificarea se poate efectua într-o formă simplificată, precum și conținutul acesteia, numai în unul dintre următoarele cazuri: atunci când, luând în considerare natura datelor destinate să fie prelucrate, prelucrarea nu poate afecta, cel puțin aparent, drepturile persoanelor vizate, cu condiția să precizeze expres scopurile în care se poate face o asemenea prelucrare, datele sau categoriile de date care pot fi prelucrate, categoria sau categoriile de persoane vizate, destinatarii sau categoriile de destinatari cărora datele le pot fi dezvăluite și perioada pentru care datele pot fi stocate; atunci când prelucrarea se efectuează în condițiile art. 7 alin. (2) lit. d). Autoritatea de supraveghere va stabili categoriile de operațiuni de prelucrare care sunt susceptibile de a prezenta riscuri speciale pentru drepturile și libertățile persoanelor. Dacă pe baza notificării autoritatea de supraveghere constată că prelucrarea se încadrează în una dintre categoriile menționate anterior, va dispune obligatoriu efectuarea unui control prealabil începerii prelucrării respective, cu anunțarea operatorului. Operatorii care nu au fost anunțați în termen de 5 zile de la data notificării despre efectuarea unui control prealabil pot începe prelucrarea. În situația prevăzută la alin. (2) autoritatea de supraveghere este obligată ca, în termen de cel mult 30 de zile de la data notificării, să aducă la cunoștința operatorului rezultatul controlului efectuat, precum și decizia emisă în urma acestuia.

Autoritatea de supraveghere păstrează un registru de evidență a prelucrărilor de date cu caracter personal, notificate în conformitate cu prevederile art. 22. Registrul va cuprinde toate informațiile prevăzute la art. 22 alin. (3). Fiecare operator primește un număr de înregistrare. Numărul de înregistrare trebuie menționat pe orice act prin care datele sunt colectate, stocate sau dezvăluite. Orice schimbare de natură să afecteze exactitatea informațiilor înregistrate va fi comunicată autorității de supraveghere în termen de 5 zile. Autoritatea de supraveghere va dispune de îndată efectuarea mențiunilor corespunzătoare în registru. Activitățile de prelucrare a datelor cu caracter personal, începute anterior intrării în vigoare a prezentei legi, vor fi notificate în vederea înregistrării în termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi. Registrul de evidență a prelucrărilor de date cu caracter personal este deschis spre consultare publicului. Modalitatea de consultare se stabilește de autoritatea de supraveghere. În vederea apărării drepturilor prevăzute de prezenta lege, persoanele ale căror date cu caracter personal fac obiectul unei prelucrări care cade sub incidența prezentei legi pot înainta plângere către autoritatea de supraveghere. Plângerea se poate face direct sau prin reprezentant. Persoana vizată poate împuternici o asociație sau o fundație să îi reprezinte interesele. Plângerea către autoritatea de supraveghere nu poate fi înaintată dacă o cerere în justiție, având același obiect și aceleași părți, a fost introdusă anterior. În afara cazurilor în care o întârziere ar cauza un prejudiciu iminent și ireparabil, plângerea către autoritatea de supraveghere nu poate fi înaintată mai devreme de 15 zile de la înaintarea unei plângeri cu același conținut către inspector. În vederea soluționării plângerii, dacă apreciază că este necesar, autoritatea de supraveghere poate audia persoana vizată, operatorul și, dacă este cazul, persoana împuternicită sau asociația ori fundația care reprezintă interesele persoanei vizate. Aceste persoane au dreptul de a înainta cereri, documente și memorii. Autoritatea de supraveghere poate dispune efectuarea de expertize. Dacă plângerea este găsită întemeiată, autoritatea de supraveghere poate decide oricare dintre măsurile prevăzute la art. 21 alin. (3) lit. d). Interdicția temporară a prelucrării poate fi instituită numai până la încetarea motivelor care au determinat luarea acestei măsuri. Decizia trebuie motivată și se comunica părților interesate în termen de 30 de zile de la data primirii plângerii. Autoritatea de supraveghere poate ordona, dacă apreciază necesar, suspendarea unora sau tuturor operațiunilor de prelucrare până la soluționarea plângerii în condițiile alin. (5). Autoritatea de supraveghere se poate adresa justiției pentru apărarea oricăror drepturi garantate de prezenta lege persoanelor vizate. Instanța competentă este Tribunalul Municipiului București (de a doua instanță). Cererea de chemare în judecată este scutită de taxa de timbru. La cererea persoanelor vizate, pentru motive întemeiate, instanța poate dispune suspendarea prelucrării până la soluționarea plângerii de către autoritatea de supraveghere. Prevederile alin. (4)-(9) se aplică în mod corespunzător și în situația în care autoritatea de supraveghere afla pe orice altă cale despre săvârșirea unei încălcări a drepturilor recunoscute de prezenta lege persoanelor vizate. Împotriva oricărei decizii emise de autoritatea de supraveghere în temeiul dispozițiilor prezentei legi operatorul sau persoana vizată poate formula contestație în termen de 15 zile de la comunicare, sub sancțiunea decăderii, la instanța de contencios administrativ competentă. Cererea se judecă de urgență, cu citarea părților. Soluția este definitivă și irevocabilă. Fac excepție de la prevederile alin. (1), precum și de la cele ale art. 23 și 25 prelucrările de date cu caracter personal, efectuate în cadrul activităților prevăzute la art. 2 alin. (5). Asociațiile profesionale au obligația de a elabora și de a supune spre avizare autorității de supraveghere coduri de conduită care să conțină norme adecvate pentru protecția drepturilor persoanelor ale căror date cu caracter personal pot fi prelucrate de către membrii acestora. Autoritatea de supraveghere nu își poate exercita funcția de investigare dacă o plângere a fost adresată anterior unei instanțe cu privire la aceeași încălcare și părți. În cursul exercitării funcțiilor sale de investigare, autoritatea de supraveghere poate solicita orice informații cu privire la

prelucrarea datelor de la inspectorul de date și poate verifica orice document sau dosar referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal. Secretul de stat și cel profesional nu pot fi invocate pentru a preveni exercitarea funcției autorității de supraveghere, stabilite prin prezenta lege. Atunci când se invocă protecția statului sau a secretului profesional, autoritatea de supraveghere are obligația de a păstra respectivul secret. Asociațiile profesionale au obligația de a elabora și de a supune spre avizare autorității de supraveghere coduri de conduită care să conțină norme adecvate pentru protecția drepturilor persoanelor ale căror date cu caracter personal pot fi prelucrate de către membrii acestora. Normele de conduită trebuie să prevadă măsuri și proceduri care să asigure un nivel satisfăcător de protecție, ținând seama de natura datelor ce pot fi prelucrate. Autoritatea de supraveghere poate dispune măsuri și proceduri specifice pentru perioada în care normele de conduită la care s-a făcut referire anterior nu sunt adoptate.

XXVI. Legătura cu acordurile încheiate cu state terțe (articolul 26)

Prezenta decizie-cadru nu aduce atingere nici unei obligații și nici unui angajament care revin statelor membre sau Uniunii în temeiul unor acorduri bilaterale și/sau multilaterale cu state terțe, existente în momentul adoptării deciziei-cadru. Pentru aplicarea acestor acorduri, transferul către un stat terț a datelor cu caracter personal obținute de la un alt stat membru se efectuează în conformitate cu articolul respectiv.

XXVII. Punerea în aplicare (articolul 29)

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se conforma dispozițiilor prezentei decizii-cadru până la 27 noiembrie 2010. Statele membre comunică, până la aceeași dată, Secretariatului General al Consiliului și Comisiei textul dispozițiilor care transpun în legislațiile lor naționale obligațiile impuse prin prezenta decizie-cadru, precum și informații privind desemnarea autorităților de supraveghere prevăzute la articolul 25. Pe baza unui raport întocmit de Comisie în temeiul acestor informații, Consiliul evaluează până la 27 noiembrie 2011 modul în care statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei decizii-cadru.

K. MANDATUL EUROPEAN DE OBTINERE A PROBELOR

I. Obiectiv

Se poate pune întrebarea de ce UE a făcut pasul de a adopta prezenta decizie-cadru. Pe de-o parte granițele Uniunii Europene au dus la intensificarea criminalității transnaționale, iar statele membre au convenit că aceasta trebuie oprită. Pe de altă parte, atacurile teroriste din SUA în 2002, din Spania în 2004 și Regatul Unit în 2005 au dovedit necesitatea unei armonizări ulterioare și a îmbunătățirii mijloacelor de asistență judiciară reciprocă.

Cu toate acestea, decizia-cadru nu are ca obiectiv armonizarea legislației materiale a statelor membre, ceea ce va crea probleme care vor fi abordate pe viitor.

Decizia-cadru se bazează pe noțiunea de recunoaștere reciprocă a hotărârilor judecătorești, pe care Consiliul European reunit la Tampere în 1999 l-a considerat piatra de temelie a cooperării judiciare în materie penală în cadrul Uniunii Europene. Ideea și importanța recunoașterii reciproce a hotărârilor judiciare ca obiectiv major al Uniunii Europene și a statelor membre au fost reafirmate de Consiliu în "Programul de măsuri pentru punerea în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a deciziilor în materie penală" (JO C 12, 15.01.2001, p.10).

În cele din urmă, în 2003, Comisia a prezentat o propunere de a crea un mandat european de obținere a probelor. Deja în această etapă, era clar că mandatul nu va acoperi obținerea probelor de la suspecti, martori, inculpați sau victime etc. A fost clar din primul moment că aplicarea prezentei decizii-cadru va fi un pas spre atingerea obiectivului de a înlocui procedurile de asistență judiciară reciprocă deja existente printr-o altă procedură bazată pe principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești.

În acest sens, Consiliul UE a declarat recent în Programul de la Stockholm că „ar trebui să se urmărească instituirea unui sistem cuprinzător pentru obținerea probelor în cazurile cu o dimensiune transfrontalieră, pe baza principiului recunoașterii reciproce”. În ultimul capitol se va preciza că, prin această afirmație, Consiliul UE a gândit la un scop mai important decât prezenta decizie-cadru. De fapt, este clar că această decizie-cadru nu va fi în vigoare pentru o lungă perioadă de timp dacă luăm în considerare planurile Consiliului pentru viitorul UE și cooperarea între statele membre. Oricum, ar putea fi interesant să vedem ce turnură vor lua lucrurile.

Revenind la istoria deciziei-cadru, trebuie menționat că, după propunerea din 2003 a Comisiei, în 2005 încă nu se ajunsese la o concluzie. În Programul de la Haga, Consiliul a reafirmat intenția de adoptare a deciziei-cadru privind mandatul european de obținere a probelor până la sfârșitul anului 2005 (JO C 53, 03.03.2005, p. 10). Chiar și așa a fost nevoie de încă trei ani până la adoptarea deciziei-cadru privind mandatul european de obținere a probelor de către Consiliul Uniunii Europene.

Cu toate acestea, ideea care stă la baza prezentei decizii-cadru este că mandatul european de obținere a probelor (MEP) este un ordin care ar fi eliberat de o autoritate judiciară dintr-un stat membru și a cărei decizie ar fi direct recunoscută și executată de către o autoritate judiciară într-un alt stat membru.

În consecință, acesta va înlocui procedura existentă de asistență judiciară reciprocă și va aduce avantajul unei executări rapide și garanții clare pentru emiterea și executarea unui mandat.

În conformitate cu decizia-cadru, MEP poate fi utilizat pentru obținerea oricăror obiecte, documente și date în vederea utilizării acestora în cadrul procedurilor în materie penală, dar numai în cazul în care obiectele, documentele sau datele în cauză ar putea fi obținute, într-un caz comparabil, în temeiul dreptului intern al statului emitent. În plus, obținerea obiectelor, documentelor sau datelor căutate trebuie să fie necesară și proporțională cu scopul procedurilor.

În ceea ce privește autoritățile judiciare de executare, statul de executare trebuie să utilizeze mijloace cât mai puțin intruzive pentru a obține probele în cauză, în timp ce date electronice care nu se află în statul de executare pot fi obținute dacă este posibil în temeiul legislației acestui stat.

Decizia-cadru prevede posibilități de a refuza recunoașterea sau executarea unui MEP, precum și temeuri de amânare a executării, deși acestea sunt limitate. Principiul dublei incriminări este menținut numai în măsura în care se solicită o percheziție sau un sechestru. Prin urmare, executarea unui MEP care se bazează pe o faptă care nu constituie o infracțiune în temeiul legislației naționale a statului de executare nu este posibilă pentru anumite categorii de infracțiuni (cf. articolele 13, 14, 16).

În ceea ce privește relația cu alte decizii-cadru, trebuie să menționăm că mandatul european de obținere a probelor reprezintă o modificare majoră a Deciziei-cadru a Consiliului 2003/577/JAI din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de înghețare a bunurilor și a probelor. Acesta din urmă abordează necesitatea recunoașterii reciproce imediate a ordinelor cu scopul de a preveni distrugerea, transformarea, mutarea, transferul sau eliminarea probelor. Cu toate acestea, transferul ulterior al probelor era efectuat apelând la instrumentele existente de asistență judiciară reciprocă. Aceste proceduri vor fi înlocuite după intrarea în vigoare a deciziei-cadru privind mandatul european de obținere a probelor. Dacă analizăm secțiunea G. a formularului anexat, vom observa că s-a acordat o atenție specială ordinelor de înghețare anterioare. Din cele menționate anterior, este clar de ce s-a făcut această referire înainte de crearea formularului.

II. Definiții (articolele 1 și 2)

În articolul 1 este dată următoarea definiție a MEP: MEP este o hotărâre judecătorească emisă de către o autoritate competentă dintr-un stat membru în scopul obținerii de obiecte, documente și date dintr-un alt stat membru, în vederea utilizării acestora în cadrul procedurilor menționate la articolul 5.

În articolul 2 sunt date mai multe definiții, cum ar fi cea a „statului emitent”, care este statul membru în care a fost emis MEP, spre deosebire de „statul executant”, care este statul membru pe al cărui teritoriu se află obiectele, documentele sau datele sau, în cazul datelor electronice, statul membru pe teritoriul căruia acestea sunt direct accesibile în temeiul legislației statului executant.

„Autoritatea emitentă” poate fi doar un judecător, o instanță judecătorească, un judecător de instrucție, un procuror sau orice altă autoritate judiciară, astfel cum este definită de către statul emitent, care acționează, în cazul respectiv, în calitate de autoritate care conduce ancheta penală și care este competentă, conform dreptului intern, să dispună obținerea de probe în cazuri transfrontaliere.

„Autoritate executantă” înseamnă o autoritate care are, în temeiul legislației naționale de punere în aplicare a prezentei decizii-cadru, competența de a recunoaște sau de a executa un

MEP în conformitate cu prezenta decizie-cadru, cum ar fi un judecător (de instrucție) de la o anumită instanță sau un anumit parchet.

În Austria, autoritatea executantă va fi cel mai probabil parchetul local.

„Percheziție sau sechestru” include orice măsuri de procedură penală în urma cărora unei persoane juridice sau fizice i se impune, sub constrângere legală, să furnizeze sau să participe la furnizarea de obiecte, documente sau date, măsuri care, în caz de nerespectare, pot fi executorii fără consimțământul unei astfel de persoane sau pot duce la o sancțiune, cum ar fi confiscarea probelor, ordinul de obținere a probelor de către o autoritate publică, perchezițiile la domiciliu etc.

III. Desemnarea autorităților competente (articolul 3)

În conformitate cu articolul 3, fiecare stat membru informează Secretariatul General al Consiliului cu privire la autoritatea sau autoritățile care, în temeiul legislației sale naționale, sunt competente în cazul în care statul membru în cauză este stat emitent sau stat executant. În plus, se poate desemna o autoritate centrală care să fie deja cunoscută în cazurile de asistență judiciară reciprocă, extrădare și mandat european de arestare (MEA). După primirea acestor informații, Secretariatul General al Consiliului le pune la dispoziția tuturor statelor membre și a Comisiei.

Ar fi de apreciat dacă RJE ar pune la dispoziția statelor membre un atlas privind MEP, la fel cum a făcut în cazurile de asistență judiciară reciprocă sau extrădare pe baza unui MEA. Aceste informații pot fi accesate pe pagina de internet a RJE, la URL:

http://www.ejn-crimjust.europa.eu/atlas_advanced.aspx pentru cazurile de asistență judiciară reciprocă și

http://www.ejn-crimjust.europa.eu/EAW_atlas.aspx pentru găsirea autorității dintr-un stat membru care are competența de a primi și transmite MEA.

IV. Domeniul de aplicare al mandatului european de obținere a probelor (MEP) (articolul 4)

MEP poate fi emis doar în vederea obținerii, în statul executant, a obiectelor, documentelor sau datelor necesare în statul emitent pentru procedurile menționate la articolul 5 (conform capitolului K.VI de mai jos), indiferent dacă statul executant se află deja în posesia probelor solicitate sau nu. Singura condiție este ca probele să existe deja.

Din cele menționate anterior, se poate concluziona că un MEP nu poate fi utilizat pentru a solicita organizarea de interogatorii, luarea unor declarații sau audierea suspectilor, martorilor, experților etc. și nici pentru analiza obiectelor, documentelor și datelor existente, deoarece aceste probe nu există încă, după cum am menționat și mai sus. Singura excepție de la această dispoziție o constituie luarea de declarații de la persoanele prezente în timpul executării MEP, care au legătură directă cu obiectul MEP.

În plus, MEP nu se emite pentru a solicita autorității executante să efectueze examinări corporale sau să preleveze material biologic sau date biometrice direct de pe corpul unei persoane, inclusiv eșantioane de ADN și amprente. Un MEP nu se poate emite nici pentru a obține informații în timp real și nici pentru a obține date de comunicații păstrate de către furnizorii de servicii de comunicații electronice publice sau de către o rețea de comunicații

publice. Prin urmare, interceptarea comunicațiilor, urmărirea sub acoperire sau monitorizarea conturilor bancare se vor solicita prin procedura generală de asistență judiciară reciprocă.

Motivul acestei constrângeri, printre altele, este că unele state membre ar putea avea norme de procedură privind dreptul unui martor de a refuza să răspundă la întrebări în timpul interogatoriului. Respectarea acestui drept nu poate fi evitată prin interceptarea comunicațiilor.

În ceea ce privește transmiterea extraselor din cazierul judiciar, prezenta decizie-cadru face referire la Decizia 2005/876/JAI a Consiliului din 21 noiembrie 2005 privind schimbul de informații extrase din cazierele judiciare. În statele membre care încă nu au pus în aplicare decizia-cadru mai sus menționată trebuie transmisă o cerere de asistență judiciară reciprocă.

Prezenta decizie-cadru tratează și problema descoperirii de către autoritatea executantă a altor probe decât cele solicitate și care sunt considerate de interes pentru procedurile desfășurate de autoritatea emitentă. În acest caz, probele suplimentare se vor transmite statului emitent fără a verifica dacă statul emitent a precizat în MEP că dorește să obțină alte obiecte, documente sau date relevante pentru procedurile desfășurate. Bineînțeles, condiția este ca circumstanțele cazului să fie prezentate în întregime.

V. Tipul de proceduri pentru care poate fi emis MEP (articolul 5)

Articolul 5 prevede următoarele:

MEP poate fi emis:

- (a) în ceea ce privește proceduri penale inițiate de către o autoritate judiciară sau care urmează să fie inițiate în fața unei autorități judiciare cu privire la o infracțiune în temeiul legislației naționale a statului emitent;
- (b) în cadrul procedurilor inițiate de autorități administrative cu privire la fapte care sunt pasibile de sancțiuni penale în temeiul legislației naționale a statului emitent deoarece constituie încălcări ale normelor de drept și în cazul în care decizia autorităților sus-menționate poate face obiectul unei căi de atac în fața unei instanțe judecătorești competente, în special, în materie penală;
- (c) în cadrul procedurilor inițiate de autorități judiciare cu privire la fapte care sunt pasibile de sancțiuni penale în temeiul legislației naționale a statului emitent deoarece constituie încălcări ale normelor de drept și în cazul în care decizia autorităților sus-menționate poate face obiectul unei căi de atac ulterioare în fața unei instanțe judecătorești competente, în special, în materie penală; și
- (d) în legătură cu proceduri menționate la literele (a), (b) și (c), care privesc fapte sau infracțiuni care pot angaja răspunderea unei persoane juridice sau pot conduce la aplicarea de sancțiuni penale unei persoane juridice în statul emitent.

Prin urmare, autoritățile polițienești nu pot emite un MEP.

VI. Conținutul și forma MEP (articolul 6)

Decizia-cadru include, în anexă, un formular. Acest formular va fi completat complet, va fi semnat și conținutul său se atestă pentru conformitate. Apoi, dacă nu este scris în limba oficială a statului executant, formularul se traduce de către statul emitent în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului executant. Bineînțeles, tratatele bilaterale privind

posibilitatea de transmitere a unui MEP sau referitoare la alte cereri oficiale, precum și documente în limba statului emitent sau solicitant pot include dispoziții contrare. Austria, de exemplu, a încheiat tratate bilaterale cu Republica Cehă, Republica Slovacă și Ungaria, prin care cererile de asistență judiciară reciprocă și MEP pot fi transmise în limba statului solicitant/emitent.

VII. Condiții pentru emiterea MEP (articolul 7)

După cum am menționat mai sus, statul emitent se va asigura că MEP este emis doar dacă obținerea obiectelor, documentelor sau datelor căutate prin prezentul MEP este necesară și proporțională cu scopul procedurilor. În plus, se va sigura că probele pot fi obținute în temeiul legislației statului emitent în cadrul unei proceduri comparabile, în cazul în care ar fi disponibile pe teritoriul statului emitent, chiar dacă s-ar putea recurge la măsuri procedurale diferite.

Condițiile menționate mai sus se evaluează, în fiecare caz, numai în statul emitent. Prin urmare, autoritatea executantă nu poate refuza executarea sau recunoașterea unui MEP pentru că este de părere că sechestrarea probelor solicitate nu ar fi proporțională sau necesară scopului procedurilor.

VIII. Transmiterea MEP (articolul 8)

MEP va fi transmis autorității competente dintr-un stat membru pe al cărui teritoriu autoritatea competentă din statul emitent consideră sau are motive justificate să considere că se află probele solicitate sau, în cazul probelor electronice, că acestea sunt direct accesibile în temeiul legislației statului executant.

Este de la sine înțeles că un MEP trebuie transmis fără întârziere. Mandatul se poate transmite prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă și în condiții care să permită statului executant să stabilească autenticitatea acestuia. RJE ar putea fi de ajutor în identificarea autorității executante competente dintr-un stat membru.

Toate comunicările oficiale ulterioare legate de dificultăți de transmitere sau de autenticitatea unui document necesar pentru executarea MEP au loc direct între autoritatea emitent și autoritatea executantă, sau, dacă este cazul, prin implicarea autorității centrale. Trebuie menționat că unele state membre vor desemna o autoritate centrală care să fie responsabilă pentru transmiterea și primirea MEP.

În cazul în care autoritatea judiciară emitentă dorește acest lucru, transmiterea poate fi efectuată prin intermediul sistemului securizat de telecomunicații al Rețelei Judiciare Europene.

Articolul 8 mai prevede că, în cazul în care autoritatea din statul executant care primește un MEP nu are competența să îl recunoască și să ia măsurile necesare pentru executarea acestuia, aceasta transmite din oficiu MEP autorității executante. Autoritatea care a primit MEP va informa autoritatea emitentă cu privire la transmiterea MEP către autoritatea executantă competentă.

IX. MEP cu referire la un MEP anterior sau un ordin de înghețare (articolul 9)

Dacă analizăm anexa la decizia-cadru, mai ales secțiunea G, există un spațiu pentru informațiile cu privire la eventualitatea în care MEP face referire la un MEP anterior sau un ordin de înghețare.

Articolul 9 alineatul 2 mai include o dispoziție: „În cazul în care [...] autoritatea emitentă participă la executarea MEP în statul executant, aceasta poate adresa [...] un MEP care suplimentează MEP anterior direct autorității executante competente, pe durata prezenței sale pe teritoriul statului în cauză”, deși a fost desemnată o autoritate centrală.

X. Condiții de utilizare a datelor cu caracter personal (articolul 10)

Libertatea cetățenilor UE și protecția datelor în cadrul UE sunt foarte prețuite. Prin urmare, articolul 10 prevede cerințele legate de utilizarea datelor cu caracter personal. Mai întâi, statul emitent poate utiliza date personale obținute în conformitate cu prezenta decizie-cadru pentru procedurile pentru care poate fi emis MEP (cf. articolul 5), precum și pentru alte proceduri judiciare sau administrative direct legate de procedurile menționate anterior. În plus, se mai pot utiliza astfel de date pentru prevenirea unei amenințări grave și iminente la adresa securității publice. În orice alte scopuri, datele cu caracter personal obținute în temeiul prezentei decizii-cadru pot fi utilizate numai cu acordul prealabil al statului executant. În caz contrar, statul emitent va trebui să obțină acordul persoanei vizate.

Pentru urmăriri, autoritatea executantă poate, în conformitate cu articolul 10 alineatul 2, să solicite statului membru căruia i-au fost transmise datele cu caracter personal să furnizeze informații cu privire la utilizarea acestor date.

Totuși, dispozițiile articolului 10 nu se aplică datelor cu caracter personal obținute de un stat membru în temeiul prezentei decizii-cadru care provin de la statul membru în cauză.

Exemplu:

Datorită unui MEP eliberat de autoritățile române, parchetul din Viena efectuează percheziții la domiciliu în apartamentele acuzaților, care sunt cetățeni români. Mai multe documente referitoare la conturile lor bancare din România pot fi găsite de autoritățile polițienești austriece.

Datele obținute (conturi bancare românești) nu fac obiectul articolului 10 din decizia-cadru, deoarece provin din România. Autoritățile române pot folosi aceste informații pentru orice scop.

XI. Recunoașterea și executarea (articolul 11)

În general, articolul 11 prevede că autoritățile executante recunosc un MEP, transmis în conformitate cu articolul 8, fără a fi necesară nici o altă formalitate. Autoritățile executante iau, fără întârziere, măsurile necesare pentru executarea acestuia, în același mod în care o autoritate a statului executant ar obține probele într-o situație comparabilă, în conformitate cu legislația națională, cu excepția cazului în care autoritatea respectivă decide să invoce unul dintre temeiurile de nerecunoaștere sau de neexecutare prevăzute la articolul 13 sau unul dintre temeiurile de amânare prevăzute la articolul 16.

Autorității executante îi revine responsabilitatea de a alege măsurile care, în temeiul legislației sale naționale, asigură furnizarea probelor solicitate și de a decide dacă este necesară recurgerea la măsuri coercitive. Prin urmare, orice măsură care se impune pentru punere la dispoziție a probelor solicitate se ia în conformitate cu normele de procedură aplicabile în statul executant.

Prin urmare, fiecare stat membru se va asigura că măsurile disponibile într-un caz național similar, inclusiv percheziția sau sechestrul, sunt disponibile în vederea executării MEP, în cazul în care acesta se referă la una dintre infracțiunile prevăzute la articolul 14 alineatul 2. În ceea ce privește percheziția și sechestrul, în cazul în care autoritatea emitentă nu este un judecător, o instanță judecătorească, un judecător de instrucție sau un procuror sau MEP nu a fost validat de una dintre autoritățile menționate din statul emitent, autoritatea executantă poate să decidă că nu poate avea loc nici o percheziție sau sechestrul în scopul executării MEP. Înainte de a decide în acest sens, autoritatea executantă se consultă cu autoritatea competentă din statul emitent.

În cazul menționat mai sus, este foarte importantă dispoziția de la articolul 11 alineatul 5, care prevede următoarele: „Un stat membru poate face o declarație la momentul adoptării prezentei decizii-cadru sau poate adresa o notificare ulterioară Secretariatul General al Consiliului solicitând o astfel de validare în toate cazurile în care autoritatea emitentă nu este un judecător, o instanță judecătorească, un judecător de instrucție sau un procuror și atunci când, în temeiul legislației statului executant, într-un caz intern similar măsurile necesare executării MEP ar trebui să fie dispuse sau supervizate de către un judecător, o instanță judecătorească, un judecător de instrucție sau un procuror.”

În cazul Austriei și României, autoritatea emitentă va fi cel mai probabil un procuror. Dacă statele membre vor utiliza declarația mai sus menționată și care dintre ele o vor utiliza rămâne de văzut.

XII. Formalități care trebuie urmate în statul executant (articolul 12)

Unele state membre au norme specifice de procedură, care trebuie respectate conform legislației lor privind procedura penală. În caz contrar, nu se pot utiliza probele în cadrul procedurii penale.

Exemplu:

Există unele state membre care, de exemplu, au reglementări privind efectuarea perchezițiilor la domiciliu. Autoritatea emitentă poate dori să invite un martor imparțial, cum ar fi un vecin, pentru efectuarea unei percheziții domiciliare.

În Austria, este necesar să se invite un membru al baroului pentru efectuarea unei percheziții domiciliare în biroul unui avocat.

Articolul 12 tratează aceste formalități care trebuie îndeplinite conform legislației statului emitent. Prin urmare, „autoritatea executantă respectă formalitățile și procedurile indicate în mod expres de autoritatea emitentă, cu excepția cazului în care se prevede altfel prin prezenta decizie-cadru și cu condiția ca aceste formalități și proceduri să nu contravină principiilor fundamentale de drept ale statului executant”. Din contră, această dispoziție nu va crea o obligație de adoptare a unor măsuri coercitive.

XIII. Temeiuri de nerecunoaștere și neexecutare (articolul 13)

În articolul 13 sunt stipulate mai multe temeiuiri de nerecunoaștere sau neexecutare a MEP. Hotărârea de a refuza recunoașterea sau executarea va fi luată de un judecător, o instanță, un judecător de instrucție sau un procuror din statul executant.

În cazul în care autoritatea emitentă a fost o autoritate judiciară diferită de un judecător, o instanță, un judecător de instrucție sau un procuror, iar MEP nu a fost validat de una dintre aceste autorități, hotărârea de refuz poate fi luată și de altă autoritate judiciară din statul executant.

Referitor la temeiuirile menționate mai jos, (a), (g) și (h), autoritatea executantă va contacta autoritatea emitentă prin orice mijloace adecvate (mai ales Eurojust și punctele de contact ale RJE, precum și prin Interpol), pentru a primi informațiile suplimentare necesare pentru luarea unei hotărâri.

- (a) Dintre temeiuirile de nerecunoaștere și neexecutare, primul specificat este încălcarea principiului *ne bis in idem*.

Acest subiect este strâns legat de dispoziția din articolul 54 al Acordului Schengen, care prevede următoarele: „O persoană împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre definitivă într-un proces pe teritoriul unei părți contractante nu poate face obiectul urmăririi penale de către o altă parte contractantă pentru aceleași fapte, cu condiția ca, în situația în care a fost pronunțată o pedeapsă, aceasta să fi fost executată, să fie în curs de executare sau să nu mai poate fi executată conform legilor părții contractante care a pronunțat sentința.”

Aici ar trebui să rezumăm câteva cauze ale Curții de Justiție a Comunităților Europene care se referă la această dispoziție.

În cazul "Miraglia" (C-469/03), Curtea de Justiție a hotărât că principiul *ne bis in idem*, cuprins în articolul 54 din CIAS, nu poate fi aplicat cu privire la o decizie a autorităților judiciare dintr-un stat membru care declară închiderea unui caz, după ce procurorul public a decis încetarea urmăririi penale în baza faptului că proceduri similare au fost inițiate într-un alt stat membru, împotriva aceluiași inculpat și pentru aceleași fapte, fără pronunțarea unei hotărâri în fond cu privire la prezentul caz."

În ceea ce privește cauza "Gozütok și Brügge (C-385/01), procurorul a oferit acuzatului o „soluție extrajudiciară” în schimbul plății unei anumite sume de bani. Curtea de Justiție a declarat că în astfel de cazuri procurorul sancționează fapta ilicită, care se presupune că a fost săvârșită de acuzat. Prin urmare, „se aplică articolul 54 din Acordul Schengen procedurilor în cazul cărora continuarea urmăririi penale este prescrisă, cum ar fi procedurile din cadrul proceselor penale, în care procurorul încetează procedura penală inițiată în acel stat fără a implica instanța, după ce acuzatul a îndeplinit anumite condiții și mai ales după ce a plătit o anumită sumă de bani stabilită de procuror.”

În cauza "Bourquain" (C-297/07), un tribunal (militar) francez a pronunțat o sentință în lipsă inculpatului. Verdictul nu a putut fi comunicat inculpatului, dar, în temeiul legislației franceze, a devenit definitiv după cinci ani. Cu toate acestea, pedeapsa nu a fost niciodată executată. Ulterior, toate infracțiunile săvârșite în legătură cu războiul din Algeria – cum a fost în acest caz – au fost incluse într-un decret francez de amnistie. Din contră, în Republica Federală Germană a fost deschisă o anchetă în legătură cu domnul Bourquain cu privire la aceleași fapte și, în 1962, un mandat de arestare a fost trimis autorităților din fosta Republică Democrată Germană, care l-a respins. La

sfârșitul anului 2001, după ce s-a aflat unde trăia inculpatul, acesta a fost acuzat de crimă în fața instanței. Curtea de Justiție a afirmat în decizia sa că, în general, o condamnare în absență este de asemenea inclusă în domeniul de aplicare al articolului 54 din CAAS și prin urmare poate constitui un impediment procedural în calea începerii unei noi proceduri.

Curtea de Justiție a afirmat, de asemenea, că o condamnare în absență ar putea fi o hotărâre definitivă în sensul articolului 54 din Acordul Schengen. Problema care s-a pus în acest caz a fost dacă această condiție referitoare la punerea în aplicare a fost îndeplinită. Curtea de Justiție a declarat: "În aceste condiții, răspunsul la întrebarea adresată trebuie să fie că principiul *ne bis in idem* [...] este aplicabil unei proceduri penale declanșate într-un stat contractant împotriva unui acuzat care nu a mai fost judecat pentru faptele pentru care este urmărit penal, chiar dacă, în conformitate cu legislația statului în care a fost condamnat, pedeapsa care i-a fost impusă nu ar fi putut niciodată să fie executată direct, din cauza unor caracteristici procedurale specifice, cum ar fi cele la care se face referire în procesul penal."

În cel mai recent caz care a fost adus în fața Curții de Justiție a Comunităților Europene, „Turansky” (C-491/07) autoritățile de poliție ale Republicii Slovace au decis să renunțe la urmărirea penală pentru o infracțiune de furt, comisă în Austria.

Curtea de Justiție a afirmat că, pentru a fi considerată o renunțare definitivă la caz în sensul articolului 54 din Acordul Schengen, hotărârea trebuie să ducă la finalizarea procedurii penale și să excludă definitiv continuarea anchetei penale. În acest caz, legislația Republicii Slovace nu elimină posibilitatea de a iniția un nou proces penal pentru aceleași fapte.

- (b) În plus, dacă MEP se referă la fapte care nu sunt menționate la articolul 14 alineatul 2 și nu ar constitui o infracțiune în temeiul legislației statului executant, acesta din urmă poate refuza recunoașterea MEP.

Articolul 14 prevede că recunoașterea sau executarea MEP nu este supusă verificării dublei incriminări, cu excepția cazului în care este necesar să se efectueze o percheziție sau un sechestr. În cazul infracțiunilor menționate în articolul 14 (2) (cf. capitolul K.XIV), recunoașterea și executarea MEP nu va fi supusă verificării dublei incriminări.

Exemplu:

Cetățeanul român R. este interogat de un ofițer de poliție A. în Viena / Austria, în calitate de acuzat. În timpul interogatoriului, A. folosește un limbaj jignitor cu privire la R. Ajuns înapoi în România, R. depune o plângere privind acest incident, dar a uitat numele lui A. Procurorul competent român transmite un MEP parchetului din Viena, pentru a obține datele personale ale lui A. Deși infracțiunea nu este considerată o infracțiune în temeiul Codului penal al Austriei, autoritatea executantă va prezenta datele solicitate, deoarece principiul verificării dublei incriminări nu este aplicabil în acest caz.

- (c) Un alt temei de nerecunoaștere sau neexecutare a unui MEP poate fi cazul în care executarea MEP nu este posibilă prin mijloacele de care autoritatea executantă dispune în cazul respectiv, în conformitate cu articolul 11 alineatul (3).

Exemplu:

În timpul unei anchete penale care are loc România privind o fraudă comisă prin intermediul internetului (e-bay), soldată cu un prejudiciu de 1.000 €, - (= 4.000 RON), se descoperă că victima făcuse plata într-un cont bancar din Austria. Procurorul român emite un MEP pentru a obține datele titularului contului bancar respectiv.

În conformitate cu legislația austriacă, nu este posibil să deschidă conturi bancare în acest caz. Deschiderea de conturi bancare este permisă în cazul în care fie prejudiciul este mai mare de € 3.000 (= 12.000 RON) sau dacă se presupune că suspectul a săvârșit infracțiunea profesional, aceasta însemnând ca a comis fapta cel puțin pentru a-și câștiga existența din săvârșirea infracțiunilor de acest gen.

Autoritatea de executare din Austria, prin urmare, va refuza executarea MEP.

- (d) În plus, autoritatea executantă mai poate refuza recunoașterea sau executarea unui MEP în cazul în care legislația statului executant prevede o imunitate sau un privilegiu care face imposibilă executarea MEP.

Exemplu:

În timpul unui discurs politic susținut de Jörg Haider, el a afirmat că ar trebui să fie reinstalate camerele de gazare și că toți țiganii ar trebui trimiși acolo sau uciși în alt mod de către adepții săi. În acest caz, executarea oricărui MEP emis pentru a obține probe ar trebui să fie refuzată deoarece Jörg Haider era politician și i s-a acordat imunitate, prin urmare, care poate fi suspendată numai de către organismul politic al cărui membru este.

- (e) Referitor la cerințele de natură formală, executarea/recunoașterea MEP poate fi refuzată dacă, în unul dintre cazurile menționate la articolul 11 alineatele (4) sau (5), MEP nu a fost validat.
- (f) Articolul 13 (1) (f) al deciziei-cadru prevede că recunoașterea/executarea unui MEP poate fi refuzată în cazul în care MEP se referă la infracțiuni care:
- (i) sunt considerate, în temeiul legislației statului executant, ca fiind săvârșite în întregime, în mare parte sau în principal pe teritoriul acestuia sau într-un loc echivalent cu teritoriul său; sau
 - (ii) au fost săvârșite în afara teritoriului statului emitent, iar legislația statului executant nu permite începerea unor proceduri judiciare în cazul unor astfel de infracțiuni, în cazul în care acestea sunt comise în afara teritoriului aceluia stat.

Exemplu:

A. zboară de la București la Amsterdam pentru a colecta 2 kg de canabis dintr-un anumit apartament. După sosirea sa în București, el vinde aproximativ 1,5 kg de canabis și este arestat în timp ce vindea canabis pe stradă. El face o mărturisire completă. Procurorul competent din România dorește să solicite autorităților competente din Țările de Jos să efectueze o percheziție domiciliară.

Deoarece o parte esențială a infracțiunii a fost comisă pe teritoriul României, este foarte probabil ca Țările de Jos să nu execute acest MEP.

Această scutire își are originea în obiecțiile ridicate de Țările de Jos, care se temeau că vor primi excesiv de multe MEP emise de alte state membre referitor la cumpărarea de droguri pe teritoriul Țărilor de Jos, care ulterior sunt transportate în alte state și vândute din nou.

Orice stat membru care intenționează să transpună temeiul pentru refuz menționat anterior în legislația sa națională va transmite în acest sens o notificare Secretarului General al Consiliului, printr-o declarație.

În plus, o decizie în temeiul literei (f) punctul (i) cu privire la infracțiunile comise în parte pe teritoriul statului executant (sau într-un loc echivalent cu teritoriul său) se ia de către un judecător, o instanță, un judecător de instrucție sau un procuror în circumstanțe excepționale și, de la caz la caz, ținându-se cont de circumstanțele specifice cazului și, în special, de faptul că o majoritatea sau partea esențială a infracțiunii în cauză a fost sau nu comisă în statul emitent, dacă MEP se referă sau nu la o faptă care nu reprezintă o infracțiune în temeiul legislației statului executant și dacă ar fi sau nu necesar să se efectueze o percheziție sau un sechestrul pentru executarea MEP.

Înainte de luarea unei astfel de hotărâri, autoritatea executantă va consulta Eurojust, în conformitate cu dispozițiile deciziei-cadru. În cazul în care o autoritate competentă nu este de acord cu avizul Eurojust, atunci această autoritate se asigură că își motivează decizia și Consiliul este informat.

- (g) Dacă recunoașterea/executarea unui MEP ar aduce atingere intereselor naționale fundamentale în materie de securitate, ar pune în pericol sursa informației sau ar implica utilizarea de informații clasificate cu privire la activități specifice ale serviciilor de informații, atunci un stat membru executant poate refuza recunoașterea/executarea MEP.

Exemplu:

Austria și Republica Cehă au încheiat tratate bilaterale de cooperare polițienească. În conformitate cu aceste tratate, un agent austriac sub acoperire este infiltrat într-o organizație criminală în Republica Cehă, care are ca scop transportarea drogurilor în cantități uriașe dincolo de granițe.

După arestarea majorității membrilor organizației, autoritățile judiciare din Republica Cehă vor să afle numele agentului sub acoperire, pentru a-l invita ca martor la proces.

În acest caz, autoritatea austriacă de executare ar refuza executarea MEP emis de autoritățile din Republica Cehă, pe motiv că sursa de informații este pusă în pericol.

Mai putem să ne gândim și la alte exemple în legătură cu protecția martorilor.

- (h) În fine, un MEP poate fi refuzat în cazul în care formularul prevăzut în anexă este incomplet sau în mod vădit incorect și nu a fost completat sau corectat într-un termen rezonabil stabilit de autoritatea executantă.

Exemplu:

Un procuror din Viena emite un MEP, dar nu declară care este instanța competentă de apel. Statul membru de executare care a primit acest MEP depune o cerere, solicitând autorităților emitente să completeze MEP în termen de două săptămâni. Această cerere nu a primit nici un răspuns de la procurorul competent.

Prin urmare, statul membru de executare va refuza recunoașterea.

XIV. Dubla incriminare (articolul 14)

După cum am menționat mai sus, principiul dublei incriminări se aplică doar în cazurile în care este necesar să se efectueze o percheziție sau un sechestrul pentru executarea sau recunoașterea MEP.

În plus, în privința infracțiunilor în materie de impozite sau taxe, vamă și schimb valutar, recunoașterea sau executarea nu poate fi refuzată din motivul că legislația statului executant nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu cuprinde același tip de reglementare, în materie de taxe sau impozite, de vamă sau de schimb, ca legislația statului emitent.

În cazul infracțiunilor menționate în articolul 14 (2), recunoașterea sau executarea MEP transmis nu va fi supusă verificării dublei incriminări nici în cazul în care este necesară efectuarea unei percheziții sau a unui sechestrul pentru executarea MEP.

Articolul 14 (2) prevede o listă de infracțiuni care trebuie bifate în formular în cazul în care acestea se sancționează, în conformitate cu legislația statului emitent, cu o pedeapsă privativă de libertate sau cu un ordin de detenție, iar maximumul pedepsei este de cel puțin trei ani.

Lista menționată în articolul 14 (2) include următoarele infracțiuni:

- participarea la o organizație criminală,
- terorismul, L 350/78 EN Jurnalul Oficial al Uniunii Europene 30.12.2008,
- traficul de persoane,
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă,
- traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope,
- traficul ilicit de arme, muniții și explozivi,
- corupția,
- fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995 (1),
- spălarea produselor infracțiunii,
- falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro,
- delict informatice,
- infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție,
- complicitatea la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală,
- omuciderea voluntară, vătămarea corporală gravă,
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane,
- răpire, sechestrare și luare de ostatici,
- rasism și xenofobie,
- furt organizat sau armat,
- trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă,

- escrocherie,
- înșelătorie și extorcare de fonduri,
- contrafacerea și pirateria produselor,
- falsificarea documentelor administrative și trafic de fals,
- falsificarea mijloacelor de plată,
- trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere,
- trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive,
- trafic de vehicule furate,
- viol,
- incendiere,
- infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale,
- deturnare de aeronave/nave,
- sabotaj.

Trebuie menționat că Germania a declarat că în cazul în care executarea unui MEP necesită efectuarea unei percheziții sau a unui sechestru, Germania își rezervă dreptul de a supune executarea verificării dublei incriminări în ceea ce privește infracțiunile de terorism, criminalitate informatică, rasism și xenofobie, sabotaj, înșelătorie și extorcare de fonduri și escrocherie, cu excepția cazului în care autoritatea emitentă a declarat că infracțiunea respectivă îndeplinește, în conformitate cu legislația statului emitent, următoarele criterii:

1. Terorism:

- un act care constituie o infracțiune în sensul și în conformitate cu definiția din Convenția internațională privind reprimarea actelor de terorism nuclear din 13 aprilie 2005, din Convenția internațională privind reprimarea finanțării terorismului din 9 decembrie 1999 sau în sensul unuia dintre tratatele enumerate în anexă sau
- un act care poate fi considerat drept infracțiune în temeiul Deciziei-cadru 2002/475/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind combaterea terorismului⁴ sau
- un act care poate fi interzis în temeiul Rezoluției 1624 (2005) a Consiliului de Securitate a Organizației Națiunilor Unite din 14 septembrie 2005.

2. Criminalitate informatică: Infracțiunile care intră în domeniul de aplicare al Deciziei-cadru 2005/222/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind atacurile împotriva sistemelor informatice⁵ sau al Convenției europene privind criminalitatea informatică din 23 noiembrie 2001, secțiunea I, titlul 1.

4 JO L 164, 22.6.2002, p. 3.

5 JO L 69, 16.3.2005, p. 67.

3. Rasism și xenofobie: Infracțiunile care intră în domeniul de aplicare al Acțiunii comune 96/443/JAI a Consiliului din 15 iulie 1996 privind acțiunea împotriva rasismului și a xenofobiei⁶.
4. Sabotaj: Toate acțiunile ilegale și intenționate care cauzează distrugeri masive unei structuri guvernamentale, altor structuri publice, sistemului public de transport sau unei alte infrastructuri, care atrage sau riscă să atragă pierderi economice considerabile.
5. Înșelătorie și extorcare de fonduri: Acțiunea de a cere prin amenințări, uz de forță sau prin orice alte mijloace de intimidare, bunuri, promisiuni, venituri sau semnarea de documente care conțin sau care au ca rezultat o obligație, o înstrăinare sau o scutire de obligații.
6. Escrocherie: Utilizarea de nume false sau de funcții false sau recurgerea la mijloace frauduloase pentru a abuza de încrederea sau buna-credință a unor persoane în scopul însușirii unor bunuri care nu le aparțin.

XV. Termene pentru recunoaștere, executare și transfer (articolul 15)

Articolul 15 prevede anumite termene. Autoritatea executantă va lua orice decizie privind neexecutarea/nerecunoașterea MEP cât mai curând posibil și în termen de cel mult 30 de zile de la primirea MEP. Este stabilit un termen de 60 de zile pentru ca autoritatea executantă să preia probele solicitate, dacă nu există un temei de amânare conform articolului 16.

În ambele cazuri, autoritatea executantă poate depăși termenele menționate doar atunci când, într-un caz particular, autoritatea executantă competentă nu poate respecta termenul. Autoritatea executantă competentă informează autoritatea competentă din statul emitent cu privire la această întârziere, indicând motivele amânării și timpul estimativ necesar pentru îndeplinirea acțiunii.

Exemplu:

La sfârșitul lunii iunie o autoritate emitentă competentă dintr-un stat membru transmite un MEP autorității de executare competente din Italia, pentru a obține documente aflate la sediul unei societăți comerciale.

Procurorul responsabil știe că societatea este închisă în timpul sezonului de vară, în perioada iulie - august.

Executarea MEP va fi amânată până în septembrie, iar autoritatea emitentă trebuie să fie informată cu privire la motivul întârzierii.

După preluarea probelor solicitate, autoritatea executantă transferă statului emitent, fără întârziere nejustificată, probele, cu excepția cazului în care o cale de atac este în curs de desfășurare, sau există temeiuri pentru amânare. În plus, autoritatea executantă indică dacă solicită ca probele transferate să fie înapoiate statului executant de îndată ce nu mai sunt necesare statului emitent.

6 JO L 185, 24.7.1996, p. 5.

Exemplu:

Deoarece a fost emis un MEP, autoritatea competentă din România transmite mai multe documente, spre a fi examinate în Austria. Autoritatea competentă din România a solicitat înapoierea documentelor după examinare. În consecință, autoritatea emitentă din Austria va transfera documentele originale după examinarea acestora.

XVI. Temeiuri pentru amânarea recunoașterii sau A executării (articolul 16)

Referitor la recunoașterea MEP, prezenta decizie-cadru prevede două temeiuri pentru amânare:

- (a) formularul prevăzut în anexă este incomplet sau în mod vădit incorect, până în momentul în care formularul este completat sau corectat; sau
- (b) în unul dintre cazurile menționate la articolul 11 alineatele (4) sau (5), MEP nu a fost validat, până când se efectuează validarea.

Decizia-cadru mai prevede două temeiuri în ceea ce privește executarea unui MEP:

- (a) executarea acestuia ar putea aduce atingere unei anchete penale sau unei urmăriri penale în curs, atât timp cât statul executant consideră necesar;

Exemplu:

Un procuror din Arad inițiază o anchetă privind infracțiunea de falsificare de monede sau alte valori. Ancheta indică faptul că bancnote de 50 de euro sunt falsificate într-o mare cantitate de către un grup infracțional organizat din România și transportate ulterior într-un loc din Viena unde sunt vândute.

Procurorul român emite un mandat de percheziție pentru adresa din Viena și depune un MEP autorităților competente ale organelor de urmărire penală din Viena. .

Investigațiile anterioare cu privire la aceleași fapte au fost inițiate în Viena în urma cărora cinci membri ai grupului infracțional au putut fi identificați în Viena. Procurorul a ordonat începerea filajului pentru a descoperi reședința acestora.

Procurorul austriac nu va executa mandatul de percheziție solicitat de procurorul român până când ceilalți membri vor fi depistați pentru ca toate arestările și perchezițiile să aibă loc concomitent.

- (b) sau obiectele, documentele sau datele vizate sunt deja utilizate în alte proceduri, până când acestea nu mai sunt necesare în acest scop.

Exemplu:

Discutați circumstanțele ultimului exemplu cu următoarele completări: în urma executării perchezițiilor s-au descoperit mai multe înscrisuri originale precum și bancnote care trebuie să fie examinate în Austria. Autoritățile române au solicitat înscrisurile originale, precum și bancnotele. Transferul acestora va fi posibil după examinarea lor în Austria.

Hotărârea de a amâna recunoașterea sau executarea va fi luată de un judecător, o instanță, un judecător de instrucție sau un procuror din statul executant.

XVII. Utilizarea formularului anexat

Scopul acestui capitol este să dea un exemplu de utilizare a formularului anexat și de completare corectă a acestui formular.

Exemplu:

Parchetul din București primește informația potrivit căreia un informator a confirmat poliției faptul că domnul Leonid TOLSTOJ, cetățean rus, domiciliat în București se ocupă cu trafic ilicit de droguri la nivel internațional. Pentru a organiza și facilita transportarea drogurilor, în cea mai mare parte heroină și cocaină din Țările de Jos, în România, acesta a înființat o societate de transport.

Drogurile sunt ascunse în tirurile societății pentru a le transporta în siguranță în România. Se presupune faptul că se transportă o mare cantitate de droguri.

Pe 10 octombrie 2009, un șofer de pe unul din tiruri este arestat pe un drum național din România pentru că autoritățile române au găsit 3 kg de heroină împachetată în pachete mici în urma unui control. Șoferul a mărturisit că i s-a ordonat să încarce un kg de heroină din Țările de Jos și să se întoarcă în România. Ca urmare a ordinelor sale, a făcut o oprire în Ungaria aproape de granița cu România, unde a livrat heroina, iar drogurile capturate pe care le-a primit le-a ascuns în roțile de rezervă ale tirului.

Locul unde s-a livrat marfa se află la următoarea adresă: 6500 Baja, Szentháromság tér 11.

Se crede că destinatarul amestecă drogurile cu fructoză sau substanțe similare, ambalând-o în pachete mai mici.

De la București acestea sunt predate mai departe traficantilor de droguri.

MANDATUL EUROPEAN DE OBTINERE A PROBELOR

Prezentul MEP a fost emis de o autoritate judiciară competentă. Se solicită obținerea și transferul obiectelor, documentelor sau datelor specificate mai jos.

(A)

Statul emitent: **România**

Statul executant: **Ungaria**

(B)

Autoritatea judiciară s-a asigurat că:

- X (i) obținerea obiectelor, documentelor sau datelor căutate prin prezentul MEP este necesară și proporțională cu scopul procedurilor menționate mai jos;
- X (ii) obținerea obiectelor, documentelor sau datelor căutate prin prezentul MEP este necesară și proporțională cu scopul procedurilor menționate mai jos

(C)

Denumirea oficială: Parchetul din România

Numele reprezentantului: **James BOND**

Funcție deținută (titlu/grad): **Dr./procuror**

Bifați tipul de autoritate judiciară care a emis mandatul:

- ☐ (a) judecător
☐ (b) judecător de instrucție
☒ (c) un procuror
☐ (d) orice altă autoritate judiciară, astfel cum este definită de către statul emitent, care acționează, în cazul respectiv, în calitate de autoritate care conduce ancheta penală și care este competentă, conform dreptului intern, să dispună obținerea de probe în cazuri transfrontaliere
☐ Prezentul MEP a fost validat de un judecător sau de o instanță judecătorească, un judecător de instrucție sau un procuror (a se vedea secțiunile D și O).

Numărul de referință al dosarului: [numărul de referință al procesului]

Adresa: [adresa autorității emitente]

Nr. tel. (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului) [numărul de telefon al autorității emitente]

Nr. fax (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului) [numărul de fax al autorității emitente]

E-mail: **james.bond@just.ro**

Limba în care este posibil să se comunice cu autoritatea emitentă: **română**

Detalii de contact pentru persoana (persoanele) de contactat în cazul în care este nevoie de informații suplimentare în privința executării MEP sau în vederea luării măsurilor practice necesare pentru transferul obiectelor, documentelor sau datelor (după caz):

(D) AUTORITATEA JUDICIARĂ CARE A VALIDAT MEP (DUPĂ CAZ)

În cazul în care litera (d) de la secțiunea C a fost bifată și prezentul MEP este validat, bifați tipul de autoritate judiciară care a validat prezentul MEP: **NU EXISTĂ**

- ☐ (a) un judecător sau o instanță judecătorească
☐ (b) judecător de instrucție
☐ (c) un procuror

Denumirea oficială a autorității care a validat mandatul:

Numele reprezentantului:

Funcție deținută (titlu/grad):

Numărul de referință al dosarului:

Adresa:

Nr. tel.: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului).

Nr. fax: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului).

E-mail:

(E) ÎN CAZUL DESEMNĂRII UNEI AUTORITĂȚI CENTRALE PENTRU TRANSMITEREA ȘI PRIMIREA ADMINISTRATIVĂ A MEP ȘI, DUPĂ CAZ, PENTRU ORICE ALTE TIPURI DE CORESPONDENȚĂ OFICIALĂ AFERENTĂ

Denumirea autorității centrale: **NU EXISTĂ**

Persoana de contact, după caz (titlu/grad și nume):

Adresa:

Numărul de referință al dosarului:

Nr. tel.: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului).

Nr. fax: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului).

E-mail:

(F) AUTORITATEA SAU AUTORITĂȚILE CARE POT FI CONTACTATE (ÎN CAZUL ÎN CARE SECȚIUNILE D ȘI/SAU E AU FOST COMPLETATE)

- ☐ Autoritatea vizată la secțiunea C
Poate fi contactată pentru chestiuni privind:
- ☐ Autoritatea vizată la secțiunea D
Poate fi contactată pentru chestiuni privind:
- ☐ Autoritatea vizată la secțiunea E
Poate fi contactată pentru chestiuni privind:

(G) LEGĂTURA CU UN EVENTUAL MEP ANTERIOR SAU CU UN EVENTUAL ORDIN DE ÎNGHEȚARE ANTERIOR

După caz, indicați dacă prezentul MEP completează un MEP anterior sau constituie rezultatul unui ordin de înghețare, iar, în acest caz, furnizați informațiile pertinente care permit identificarea MEP sau ordinului de înghețare anterior (data emiterii mandatului sau ordinului, autoritatea căreia i-a fost transmis și, după caz, data transmiterii MEP sau ordinului și numerele de referință date de autoritatea emitentă, respectiv de autoritatea executantă). **NU EXISTĂ**

(H) TIPUL DE PROCEDURĂ PENTRU CARE A FOST EMIS MEP

Bifați tipul de procedură pentru care este emis MEP:

- X** (a) în ceea ce privește proceduri penale inițiate de către o autoritate judiciară sau care urmează să fie inițiate în fața unei autorități judiciare cu privire la o infracțiune în temeiul legislației naționale a statului emitent; sau
- ☐ (b) în cadrul procedurilor inițiate de autorități administrative cu privire la fapte care sunt pasibile de sancțiuni penale în temeiul legislației naționale a statului emitent deoarece constituie încălcări ale normelor de drept și în cazul în care decizia autorităților sus-menționate poate face obiectul unei căi de atac în fața unei instanțe judecătorești competente, în special, în materie penală; sau
- ☐ (c) în cazul procedurilor inițiate de autorități judiciare privind fapte care se pedepsesc în conformitate cu dreptul intern al statului emitent deoarece constituie încălcări ale normelor de drept și în cazul în care decizia autorităților sus-menționate poate da naștere unei căi de atac ulterioare în fața unei instanțe competente, în special, în materie penală.

(I) MOTIVELE EMITERII MEP

1. Un rezumat al faptelor și o descriere a împrejurărilor în care infracțiunea sau infracțiunile care stă (stau) la baza MEP a (au) fost săvârșită (săvârșite), inclusiv data și locul, după cum sunt cunoscute de autoritatea judiciară emitentă:

În luna mai 2009 autoritățile polițienești din București au primit informația conform căreia Leonid Tolstoj se ocupă cu traficul ilicit de droguri folosind tirurile din cadrul societății sale de transport (ROMTRANS) pentru a transporta heroină și cocaină din Țările de Jos în România.

Pentru a putea verifica această suspiciune s-a efectuat o interceptare telefonică al cărei rezultat a fost că 3 kg de heroină ambalate în pachete mici au putut fi capturate în unul din tirurile care se aflau în drum spre România la 10 octombrie 2009.

Șoferul a fost arestat imediat și a mărturisit că domnul Tolstoj i-a ordonat să preia 1 kg de heroină din Țările de Jos, livrarea constând de asemenea din 300 de lalele roșii, galbene și albastre. Acestuia i s-a ordonat să ascundă marfa într-una din roțile de rezervă ale tirului. După acest lucru, i s-a ordonat să conducă înapoi spre România și să facă o oprire în Ungaria la adresa 6500 Baja, Szentháromság tér 11, aproape de granița cu România, pentru a descărca heroina și pentru a prelua marfa care a fost capturată și pe care o primise la schimb. Aceasta a fost ascunsă de asemenea în roțile de rezervă ale tirului.

Acesta a mai mărturisit că în ultimele patru luni domnul Tolstoj i-a ordonat în cinci împrejurări diferite să preia o cantitate de 6 kg de heroină și 5 kg de cocaină. Pentru fiecare livrare acesta a primit suma de 1.000,-- LEI.

Natura și încadrarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) care rezultă din MEP și dispozițiile legale sau codul aplicabil:

[denumirea infracțiunii conform Codului penal al României]

2. După caz, bifați una sau mai multe dintre următoarele infracțiuni, care sunt sancționate în statul emitent cu o pedeapsă sau cu un ordin de detenție a căror durată maximă este de cel puțin trei ani, astfel cum sunt definite acestea de legislația statului emitent:

- ☐ participarea la o organizație criminală;
- ☐ terorism⁴;
- ☐ trafic de persoane;
- ☐ exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
- X** traficul ilicit de narcotice și substanțe psihotrope;
- ☐ traficul ilicit de arme, muniții și explozivi;
- ☐ corupție;
- ☐ fraudă, inclusiv fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Comunităților Europene, în sensul Convenției privind protejarea intereselor financiare ale Comunităților Europene din 26 iulie 1995;
- ☐ spălarea produselor infracțiunii;
- ☐ falsificarea, inclusiv falsificarea monedei euro;

- ☐ delict informatice;
- ☐ infracțiuni împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariție și traficul de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
- ☐ complicitate la trecerea frauduloasă a frontierei și la ședere ilegală;
- ☐ omucidere voluntară, vătămare corporală gravă;
- ☐ trafic ilicit de organe și țesuturi umane;
- ☐ răpire, sechestrare și luare de ostatici;
- ☐ rasism și xenofobie⁴;
- ☐ furt organizat sau armat;
- ☐ trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;
- ☐ escrocherie⁴;
- ☐ înșelătorie și estorcarea de fonduri⁴;
- ☐ contrafacerea și pirateria produselor;
- ☐ falsificarea documentelor administrative și trafic de fals;
- ☐ falsificarea mijloacelor de plată;
- ☐ trafic ilicit de substanțe hormonale și alți factori de creștere;
- ☐ trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
- ☐ trafic de vehicule furate;
- ☐ viol;
- ☐ incendiere;
- ☐ infracțiuni de competența Curții Penale Internaționale;
- ☐ deturnare de aeronave/nave;
- ☐ sabotaj*;

(*) În cazul în care MEP se adresează Germaniei și conform declarației făcute de Germania în conformitate cu articolul 23 alineatul (4) din Decizia-cadru 2008/978/JAI a Consiliului din 18 decembrie 2008 privind mandatul european de obținere a probelor în scopul obținerii de obiecte, documente și date în vederea utilizării acestora în cadrul procedurilor în materie penală, autoritatea emitentă poate să completeze, de asemenea, caseta nr. 1 pentru a confirma faptul că infracțiunea (infracțiunile) în cauză intră sub incidența criteriilor precizate de către Germania pentru tipul respectiv de infracțiune.

3. Descrierea completă a infracțiunii sau a infracțiunilor care nu sunt menționate la punctul 2, în temeiul cărora a fost emis MEP: NU EXISTĂ

(J) IDENTITATEA PERSOANELOR ÎN CAUZĂ

Informații privind identitatea (i) persoanei (persoanelor) fizice sau (ii) juridice împotriva cărora au fost introduse/pot fi introduse acțiunile în justiție:

(i) În cazul persoanelor fizice

Denumire: **Leonid**

Prenume: **TOLSTOJ**

Numele înainte de căsătorie, după caz: **NU EXISTĂ**

Alte nume, după caz: **NU EXISTĂ**

Sex: **MASCULIN**

Cetățenie: **RUSĂ**

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (după caz)

Data nașterii: **24 decembrie 1972**

Locul nașterii: **Sankt Petersburg**

Domiciliul și/sau adresa de reședință; în cazul în care nu se cunoaște adresa, menționați ultima adresă cunoscută: **Str. Pompiliu Eliade nr. 2, sector 1, București, România**

Limbă (limbi) pe care persoana le înțelege (dacă se știe): **germană, engleză, română, rusă**

(ii) În cazul persoanelor juridice

Denumire: **ROMTRANSPORT**

Forma de persoană juridică: **societate cu răspundere limitată**

Denumirea prescurtată, denumiri utilizate frecvent sau alte denumiri comerciale, după caz:

Sediul social (după caz): **București**

Număr de înregistrare (după caz):

Adresa persoanei juridice: **Str. Pompiliu Eliade nr. 2, sector 1, București, România**

K) OBIECTE, DOCUMENTE SAU DATE CĂUTATE PRIN INTERMEDIUL MEP**1. Descrierea elementelor căutate prin intermediul MEP (bifați și completați casetele corespunzătoare):**

Obiecte (detalii): heroină, cocaină sau alte droguri, cântare, ambalaje

Documente (detalii):
.....
.....Date (detalii):
.....
.....**2. Locul în care se găsesc obiectele, documentele sau datele (dacă nu este cunoscut, ultimul loc cunoscut):**

6500 Baja, Szentháromság tér 11

3. În cazul altor persoane decât cele menționate la secțiunea J punctul (i) sau (ii), informații privind identitatea (i) persoanei (persoanelor) fizice sau (ii) juridice, care se presupune că ar deține obiectele, documente sau datele în cauză: NU EXISTĂ

(i) În cazul persoanelor fizice:

Denumire:

Prenume:

Numele înainte de căsătorie, după caz:

Alte nume, după caz:

Sex:

Cetățenie:

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (după caz)

Data nașterii:

Locul nașterii:

Domiciliul și/sau adresa de reședință; în cazul în care nu se cunoaște adresa, menționați ultima adresă cunoscută:

Limbă (limbi) pe care persoana le înțelege (dacă se știe):

(ii) În cazul persoanelor juridice:

Denumire:

Forma de persoană juridică:

Denumirea prescurtată, denumiri utilizate frecvent sau alte denumiri comerciale, după caz:

Sediu social (după caz):

Număr de înregistrare (după caz):

Adresa persoanei juridice:

Altă (alte) adresă (adrese) unde își desfășoară activitatea:

(L) EXECUTAREA MEP**1. Termenele pentru executarea MEP sunt stabilite în Decizia-cadru 2008/978/JAI* a Consiliului (1). Cu toate acestea, în cazul în care cererea este urgentă, vă rugăm să indicați, prin bifarea casetei respective, termenul devansat și motivarea acestuia: NU EXISTĂ**

Termen devansat: (zz/ll/aaaa)

Motivare:

[] termene procedurale

[] alte circumstanțe speciale de urgență (a se preciza): ...

2. Bifați și completați, după caz☐ Autoritatea executantă trebuie să respecte următoarele formalități și proceduri**☒ MEP cuprinde, de asemenea, orice obiecte, documente sau date pe care autoritatea executantă le descoperă pe parcursul executării prezentului MEP și pe care le consideră relevante, fără alte investigații, pentru procedurile în scopul cărora a fost emis prezentul MEP.☐ Autoritatea executantă va lua declarații de la persoanele prezente pe durata executării prezentului MEP și care au legătură directă cu subiectul prezentului MEP.

* JO L 350, 30.12.2008, p. 72

** Se presupune că autoritatea executantă se va conforma formalităților și procedurilor indicate de către

autoritatea emitentă, cu excepția cazului în care acestea contravin principiilor fundamentale ale legislației statului executant. Totuși, aceasta nu creează obligația de a adopta măsuri coercitive.

(M) CĂI DE ATAC

1. Descrierea căilor de atac de care dispun părțile interesate, inclusiv terții de bună-credință, în statul emitent, inclusiv a măsurilor necesare care trebuie luate:

[descrierea completă a căilor de atac împotriva perchezițiilor la domiciliu, conform codului de procedură penală al României]

2. Instanța judecătorească în fața căreia poate fi introdusă acțiunea

[denumirea instanței în fața căreia poate fi introdusă acțiunea]

3. Informații privind persoanele care pot formula o acțiune:

4. Termenul pentru introducerea acțiunii:

[termenul pentru introducerea acțiunii împotriva unei percheziții domiciliare conform Codului de procedură penală al României]

5. Autoritatea din statul emitent care poate furniza informații suplimentare cu privire la procedurile pentru introducerea unei acțiuni în statul emitent și care poate preciza dacă serviciile de asistență juridică, interpretare și traducere sunt disponibile:

[ar putea fi un judecător, un procuror responsabil etc.]

Denumire:

Persoana de contact (după caz):

Adresa:

Nr. tel.: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului).

Nr. fax: (indicativul țării) (indicativul zonei/orașului).

E-mail:

(N) DISPOZIȚII FINALE ȘI SEMNĂTURA

1. Informații opționale, care se aplică numai în privința Germaniei:

- ☐ Se declară faptul că a (infracțiunile) vizată (vizate) în temeiul legislației statului emitent intră sub incidența criteriilor precizate de către Germania în declarația (1) făcută de aceasta în conformitate cu articolul 23 alineatul (4) din Decizia-cadru 2008/978/JAI.

2. Alte informații relevante pentru caz, în cazul în care acestea există:

.....

3. Modalitățile de transfer solicitate pentru obiecte, documente sau date:

- ☐ prin e-mail:
☐ prin fax:
☒ în original prin poștă
☐ alte modalități de transfer (vă rugăm să specificați):

4. Semnătura autorității emitente și/sau a reprezentatului acesteia atestând exactitatea conținutului MEP:

.....

Denumire: **James BOND**

Funcție deținută (titlu/grad): **Dr./procuror**

Data: **1 aprilie 2010**

Ștampila oficială (după caz):

(O) ÎN CAZUL ÎN CARE S-A COMPLETAT SECȚIUNEA D, SEMNĂTURA ȘI DETALIILE AUTORITĂȚII CARE A VALIDAT MANDATUL

Denumire:

Funcție deținută (titlu/grad):

Data:

Ștampila oficială (după caz):

XVIII. Punerea în aplicare (articolul 23)

În conformitate cu prezenta decizie-cadru, statele membre o vor pune în aplicare în legislațiile naționale până la 19 ianuarie 2011. După această dată, statele membre vor transmite textul de lege Secretarului General al Consiliului și Comisiei.

XIX. Concluzii și critică

Există multe avantaje și dezavantaje ale MEP:

Pe de o parte, ideea de bază a prezentei decizii-cadru a fost, bineînțeles, să eficientizeze procedurile de asistență judiciară reciprocă.

În primul rând, temeiurile de refuz al recunoașterii unei cereri de sechestrare a probelor sunt mai limitate decât erau înainte. Din cauza posibilităților limitate de nerecunoaștere și refuz al executării, MEP limitează prin natura sa suveranitatea statelor membre. Totuși, Consiliul UE, în urma reuniunii de la Stockholm, a considerat că trebuie limitate și mai mult, mai precis cât mai mult posibil, temeiurile de refuz sau nerecunoaștere.

În al doilea rând, procedurile de asistență judiciară reciprocă sunt eficientizate și mai mult datorită termenului redus, de 30 sau 60 de zile. Se va pune problema dacă toate autoritățile executante vor respecta aceste termene. Bineînțeles, decizia-cadru nu prevede consecințele în cazul în care o autoritate executantă depășește termenele. Totuși, decizia-cadru prevede noi mijloace de asistență judiciară reciprocă, pentru a asigura renunțarea la cazuri din cauza lipsei de probe.

Pe de altă parte, un dezavantaj major al MEP este că nu include luarea de declarații. Cererile de luare a unor declarații constituie o mare parte din procedurile de asistență judiciară reciprocă. Această circumstanță ar putea scădea importanța în practică a MEP.

O mare problemă, pe care am menționat-o deja, este lipsa armonizării legislației în UE. Aceasta se aplică atât pentru dreptul material, cât și pentru cel de procedură. Acesta ar putea fi unul din motivele pentru care Consiliul UE, în cadrul reuniunii de la Stockholm, a invitat Comisia „să analizeze dacă nivelul de apropiere este suficient în raport cu deciziile-cadru adoptate și să raporteze cu privire la necesitatea stabilirii unor definiții și a unor sancțiuni comune, precum și să aibă în vedere prezentarea unor noi propuneri legislative acolo unde este necesară o apropiere suplimentară”.

Din punctul de vedere al acuzatului și al terțelor părți, de exemplu, se poate afirma că decizia-cadru nu prevede căi de atac unitare împotriva unui MEP. Terțele părți și acuzații trebuie să respecte diferențele legislației naționale. Prin urmare, Germania a solicitat adoptarea unei alte decizii-cadru, pentru a stabili standarde de procedură referitor la drepturile acuzatului și la controlul efectiv de către instanță. În Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu (COM (2009) 262 final), s-a subliniat deja faptul că „drepturile la apărare vor trebui să fie consolidate”. Această evoluție a fost considerată și de Comisie de interes vital și ca fiind necesară nu numai pentru a garanta respectarea drepturilor individuale, ci și pentru a menține încrederea reciprocă între statele membre și încrederea cetățenilor în UE.

În plus, referitor la lipsa armonizării dreptului material din statele membre, nu se poate nega faptul că lista de infracțiuni la care se face referire în articolul 14 dă naștere unor probleme similare. În afară de „participarea la o organizație criminală” și definițiile acestei infracțiuni (conform capitolului G), nu a mai existat o armonizare suplimentară a dreptului penal în UE. Prin urmare, înțelegerea și sancționarea infracțiunilor diferă de la un stat membru la altul. Dacă ne uităm la termenii „corupție”, „delicte informatice”, „terorism” și „sabotaj” – ca să

menționăm doar câțiva –, se înțelege de la sine că fiecare stat membru va avea reglementări proprii în această privință, care pot varia de la un stat membru al UE la altul. Din cauza acestei probleme, Germania a dat declarația (capitolul K.XIV) menționată mai sus.

Consiliul UE, în cadrul reuniunii de la Stockholm, a fost conștient de această problemă și de aceea a invitat Comisia să raporteze către Consiliu cu privire la relația dintre apropierea suplimentară a infracțiunilor sau definiției acestora și principiul dublei incriminări.

În conformitate cu programul de la Stockholm, "dispozițiile în materie de drept penal ar trebui introduse atunci când sunt considerate esențiale pentru protejarea intereselor și, de regulă, utilizate numai ca o ultimă alternativă". Totuși, pot fi de asemenea stabilite norme minime cu privire, de exemplu, la definirea infracțiunilor și a sancțiunilor, atunci când apropierea dreptului penal și a reglementărilor statelor membre se dovedește a fi esențială pentru punerea în aplicare eficientă a unei politici a Uniunii care a făcut obiectul unor măsuri de armonizare.

Din discuțiile referitoare la prezenta decizie-cadru și aplicarea sa în proiecte viitoare ale UE se poate concluziona că nu poate fi evitată această armonizare suplimentară. Aceasta se aplică mai ales pentru anumite infracțiuni, de exemplu cele enumerate în articolul 14, precum și pentru căile de atac și drepturile acuzatului sau ale terțelor părți.

În plus, decizia-cadru a fost criticată de Germania, deoarece nu prevede neregnoașterea pe motivul încălcării articolului 6 al Tratatului privind Uniunea Europeană (Tratatul de la Lisabona) și a drepturilor fundamentale și principiilor generale de drept menționate în acest tratat.

În general, MEP și mijloacele existente de asistență judiciară reciprocă au fost considerate un regim fragmentar de Consiliul UE reunit la Stockholm. Prin urmare, Consiliul UE a invitat Comisia să introducă noi modele pe baza principiului recunoașterii reciproce și a flexibilității sistemului tradițional de asistență judiciară reciprocă. Aceste modele ar trebui să includă cât mai multe tipuri de probe posibil și să aibă un domeniu de aplicare mai larg. Din punctul de vedere al Comisiei, se va stabili un „mandat european de obținere a probelor real”, care va înlocui toate celelalte instrumente de asistență judiciară reciprocă. Acesta va fi automat recunoscut și se va aplica în toate statele membre ale Uniunii Europene.

Tipar, DTP, Design și Corectură

WWW.EUROSTANDARD.RO

București – România

2010

Titlul programului:	„Continuarea asistenței în domeniul cooperării judiciare în materie civilă, comercială și penală”
Cod contract	RO2007/19343.07.01 RO 2007/IB/JH-09 TL
Editorul materialului:	Ministerul Justiției
Data publicării:	Iunie 2010
Disclaimer:	Conținutul acestui material nu reprezintă în mod necesar poziția oficială a Uniunii Europene
Pentru eventuale informații și sesizări:	cfcu.phare@mfinante.ro

